

Người Vợ Độc Lập (An Independent Wife)

Contents

Người Vợ Độc Lập (An Independent Wife)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	49
8. Chương 8	58
9. Chương 9	61
10. Chương 10	69
11. Chương 11	75

Người Vợ Độc Lập (An Independent Wife)

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Sutachaengyi, Benaffleck, Ashita09 Editor: Imperatrice Xin chân thành gửi lời cảm ơn c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-doc-lap-an-independent-wife>

1. Chương 1

Điện thoại trên bàn đồ chuông một hồi dài nhưng Sallie không rời mắt khỏi máy tính hoặc tỏ ra một dấu hiệu nào cho thấy cô chú ý đến tiếng chuông. Brom thở dài, vươn người qua bàn và nhắc máy.

Sallie vẫn tiếp tục gõ đều trên bàn phím, lông mày cau lại chứng tỏ cô đang tập trung ghê gớm.

“Của cô đây, Sal”, Brom nói giọng khô như ngói, Sallie trông lên và thấy Brom đang nằm bò ra bàn giờ điện thoại hướng về cô.

“Ôi! Tôi xin lỗi! Brom, tôi chẳng nghe thấy gì hết”, cô nhe răng cười với vẻ hối lỗi khi cô nhận điện thoại từ anh. Anh vẫn thường đùa bảo rằng cô lúc nào cũng như người còi trên, và điều đó thực ra cũng không sai gì mấy so với sự thực, cho nên anh bắt điện thoại của cô thường xuyên như của anh, bởi vì cô thường tập trung đến mức không nghe thấy tiếng chuông reo.

Anh nhe răng cười lại với cô khi anh trở lại chỗ ngồi và nói, “Greg đây”

“Sallie nghe đây”, Sallie nói vào ống nghe với giọng vui mừng

Giọng Greg Downey, anh chàng biên tập tin tức lành nhè trong điện thoại “Vào gặp tôi đi, bé con”

“Ok, tôi đến liền”, cô nhiệt tình nói rồi cúp máy

Khi cô tắt máy tính và lấy áo khoác, Brom hỏi: “Lại đi nữa à cưng?”

“Tôi mong là thế”, Sallie trả lời, khẽ hất nhẹ bím tóc trên vai ra sau.

Cô thích những chuyến công tác nước ngoài. Đối với cô, chúng cũng hấp dẫn ngang với bánh mì và bơ. Cô sống nhờ chúng. Trong khi những đồng nghiệp khác bơ phờ vì say máy bay, Sallie lại phơi phới như được hồi sinh. Dường như trong cô tồn tại nguồn năng lượng vô tận và tính hài hước bẩm sinh. Trong khi lao tới chỗ Greg, Sallie có thể cảm nhận hoóc môn adrenalin đang tuôn chảy trong các mạch máu, kích thích cô mạnh mẽ, khiến trái tim cô đập nhanh hơn, và toàn thân cô náo nức trong sự kỳ vọng.

Greg ngẩng đầu lên khi cô gõ lên cánh cửa phòng đang mở và một nụ cười dịu dàng hiện ra trên khuôn mặt thô cứng khi anh nhìn thấy cô.

“Cô vừa chạy đây à?” Anh chàng hỏi bằng một giọng khô khan khi anh đứng dậy và bước ngang qua cô, đóng cánh cửa phía sau cô. “Tôi chỉ vừa mới cúp máy xuống thôi mà”

“Tốc độ thường ngày ấy mà”, Sallie trả lời, phá lên cười giống như anh. Nụ cười rạng rỡ làm đôi mắt màu xanh sẫm của cô sáng bừng lên, khắc sâu thêm đôi lúm đồng tiền trên gò má ửng màu hoa đào. Greg nhìn xuống khuôn mặt nhỏ bé rạng rỡ như mặt trời sớm mai của cô và vòng đôi tay thô cứng ôm lấy Sallie giấy lát rồi buông ra.

“Anh có gì cho tôi thế”. Cô hỏi với vẻ háo hức.

“Ngay bây giờ thì không có gì cho một trận chiến”. Anh trả lời khi quay trở lại chỗ ngồi của mình, và anh phì cười bởi cái biểu hiện khi gương mặt cô xù xuống.

“Vui lên đi, dù sao tôi cũng có tin tốt cho cô đây. Cô đã bao giờ nghe đến tên Quỹ Olivetti chưa?”

“Chưa bao giờ”, Sallie trả lời tức thì, nhưng lập tức cô nhúu mày cố nhớ: “Hay là rồi nhỉ? Olivetti nào thế?”

“Đó là một quỹ từ thiện của châu Âu”, Greg bắt đầu, và Sallie chớp ngay lấy cơ hội với vẻ đắc ý.

“Ồ! Tôi nhớ rồi. Tổ chức của những nhà tài trợ xuất thân từ giới quý tộc và họ tổ chức những buổi quyên góp từ thiện khổng lồ vào mùa hè hàng năm”

“Chính xác”, Greg tán thưởng

“Tôi sẽ thấy hứng thú sao?”, Sallie hỏi, “Nước Mỹ chúng ta không có bọn máu xanh, anh thừa biết mà, chỉ rất toàn những người máu đỏ nóng hôi hối thôi”

“Cô sẽ thấy hứng thú”. Greg trở lại giọng lành nhè, “Bữa tiệc đình đám lần này sẽ được tổ chức ở Sakarya”

Khuôn mặt Sallie tập trung ngay tức thì, “Greg! Marina Delchamp phải không?”.

“Tất nhiên”, anh lại nhe răng cười. “Cô thấy thế nào? Tôi thấy đây thực sự là một kì nghỉ tuyệt vời. Phòng vẫn bà vợ đóm dáng của ngài bộ trưởng bộ tài chính, có mặt trong một bữa tiệc hào nhoáng và sang trọng đến mức cô khó có thể tưởng tượng được, mà cô còn được trả tiền để tham dự nó cơ đấy. Cô còn muốn gì nữa nào?”

“Tuyệt” Cô thốt lên về nồng nhiệt. “Nó sẽ diễn ra khi nào?”

“Cuối tháng tới”. Greg cầu nhàu, đốt một điếu xì gà. “Cô có cả đồng thời gian để sắm cho mình bất kì bộ cánh nào để tham dự bữa tiệc quây quần góp ấy”

“Thật là thông minh” cô trêu lại Greg, cái mũi nhỏ nhỉnh lên một cách xác xược về phía anh. “Tôi dám cá là trong đầu anh đang tự nhủ rằng tủ quần áo của tôi chả có gì ngoài quần dài, phải không? Rất tiếc phải làm anh thất vọng, tôi có khá nhiều váy áo đấy”

“Thế sao chẳng bao giờ cô cho chúng tôi cái vinh hạnh được nhìn thấy cô mặc váy thế?”, anh vặn lại.

“Bởi vì, thưa ông chủ yêu quý, ngài có sở thích là phải tôi thăng tới những nơi hoang dã mà quên không báo trước, cho nên tôi đã học cách luôn sẵn sàng”.

“Và bởi vì cô luôn sợ rằng cô sẽ bỏ lỡ những chuyến công tác thú vị, nên cô đã chuẩn bị sẵn vali ngay dưới ngăn bàn mình”, anh trả miếng, không hề lúng túng trước sự tấn công của cô. “Nhưng lần này tôi muốn cô ăn mặc cho thật tử tế vào, Sallie, Sakarya có thể trở thành một đồng minh hết sức quan trọng, đặc biệt khi việc sản xuất dầu mỏ ở biên giới phía bắc ngày càng trở nên khó khăn. Việc Marina Delchamp là người Mỹ, và chồng bà ta thì rất có ảnh hưởng với nhà vua có thể giúp ích nhiều việc, nhưng sẽ không thiệt gì nếu cô cho họ thấy bản lĩnh của mình phải không?”

“Uhm, vâng. Và bộ Ngoại giao chắc sẽ phải cảm động lắm khi biết tôi đứng về phe họ”, cô nói với vẻ chân thành và chia sẻ, ráng sức kìm nén để khỏi phá lên cười, trong khi Greg dứ dứ nắm đấm về phía cô.

“Đừng có cười”, anh cảnh cáo. “Các anh chàng ở Washington đang chạy nháo nhác cả lên vì Sakarya kia kìa. Nhà vua của họ biết rõ quyền lực và tầm ảnh hưởng của ông ta trong lĩnh vực dầu mỏ. Thông qua sức ảnh hưởng của Marina đối với chồng cô ta, Sakarya dần thân phương Tây hơn, nhưng vẫn có những điều không chắc chắn. Buổi quây quần góp từ thiện lần này là một sự kiện lớn lần đầu tiên được tổ chức tại thế giới Ả rập, và nhất định là từng xằngtimet vương của cái đất nước nhỏ bé đó đều kín đặc cánh sẵn tin cho mà xem. Truyền hình cũng sẽ góp mặt, nhất định thế. Thậm chí tôi còn nghe nói là Rhydon Baines sẽ phỏng vấn nhà vua, nhưng tin này vẫn chưa được xác nhận” Greg tựa vào ghế và vòng tay sau đầu: “Có tin đồn là anh ta sắp chia tay dài truyền hình”

Có bóng tối lướt qua đôi mắt lấp lánh của Sallie. “Thật sao?”, cô hỏi. “Tôi chưa từng nghĩ có ngày Rhy Baines lại từ bỏ nghề phóng viên”

Greg nhú mày nhìn cô, sự thay đổi trong giọng nói của Sallie thu hút sự chú ý của anh. “Cô biết Rhydon Baines?”, anh hỏi đầy ngờ vực. Có điều gì đó không bình thường, Rhydon Baines là một trong những phóng viên hạng nhất bởi những chương trình phỏng vấn và bài viết không chút kiêng dè của anh ta, còn Sallie mới trở thành phóng viên hàng đầu chưa được bao lâu, nhưng cô ta chạy vòng quanh và quen biết rất nhiều người.

“Chúng tôi lớn lên cùng nhau”, Sallie nói giọng thản nhiên. “Thực ra cũng không hẳn là cùng nhau, anh ấy lớn tuổi hơn tôi, nhưng chúng tôi cùng lớn lên trong một thị trấn”

“Nếu thế thì tôi có tin hay nữa cho cô đấy”. Greg nói, ngả người trở lại ghế và nhìn cô bén ngót. “Nhưng đừng đem nó đi kể lung tung. Nó vẫn chưa được công khai mà. Tạp chí của chúng ta sắp có ông chủ mới.”

Trong khoảnh khắc, ngực Sallie nhói lên một cảm giác đầy bất an. Cô không dám chắc đây là tin tốt hay xấu. Sự thay đổi đội ngũ lãnh đạo thường kéo theo sự thay đổi cả ở những cấp thấp hơn. Cô yêu công việc của mình. Tạp chí World in Review là một trong những tờ báo hàng đầu, cô không muốn nhìn thấy nó bị tiêu tan.

“Vậy ai sẽ là ông chủ mới đây?”, cô hỏi đầy lo âu.

“Cô không đoán ra được sao?”. Anh ta trông có vẻ ngạc nhiên. “Tất nhiên là Rhydon Baines, điều đó giải thích vì sao người ta không chắc chắn về việc phỏng vấn vua Sakarya. Tôi còn nghe nói là đài truyền hình đã mời anh ta ngồi lên vị trí chủ chốt cốt để giữ anh ta lại, nhưng anh ta đã phẩy tay từ chối “

Mắt Sallie mở to. “Rhy!”. Cô lặp lại với vẻ sững sốt. “Tôi không thể ngờ là anh ấy lại rời khỏi nghề báo. Anh chắc chứ? Rhy yêu nghề phóng viên hơn bất kì thứ gì trên đời cơ mà”. Cô đột ngột im bật, trái tim cô

gần như ngừng đập khi cô nhận ra điều cô suýt buột miệng nói ra: Rhy yêu nghề phóng viên hơn mọi thứ trên đời... kể cả tôi! Greg sẽ nói gì nếu cô thốt ra những lời đó? Hiển nhiên là công việc của cô sẽ bị ném vào sọt rác, chẳng trông mong gì đến việc có mặt tại sự kiện ở Sakarya nữa.

“Theo như tôi hiểu thì,” Greg tiếp tục, thở ra một hơi khói xì gà, hoàn toàn không chú ý đến một thoáng ngắc ngứ trong giọng nói của Sallie, “anh ta đã thỏa thuận với đài truyền hình về một lượng nhất định những chương trình mà anh ta sẽ làm trong vòng 5 năm, nhưng sau đó thì anh ta sẽ bỏ nghề. Chắc là anh ta đã chán rồi.”

“Chán?”, Sallie lẩm bẩm, như thể ý tưởng đó là điên rồ, “Rhy Baines chán nghề phóng viên ư?”

“Anh ta ở trên đỉnh cao quá lâu rồi”, Greg trả lời “và có thể anh ta muốn nghỉ ngơi, kết hôn. Chúa biết là anh ta đã quá già đối với tất cả các trò chơi bởi trác táng đó rồi.”

“Anh ấy mới 36”, Sallie nói, gắng sức kiểm soát giọng nói của mình. “Nhưng ý tưởng Rhy Baines giải nghệ nghe thật nực cười “

“Thành thật mà nói, tôi thấy mừng là anh ta tham gia cùng chúng ta. Tôi rất trông đợi được làm việc với Rhydon. Anh ta là một thiên tài trong nghề này. Tôi còn tưởng là cô sẽ vui lắm khi nghe tin này, nhưng trông cô cứ như thể có người vừa mới phá hỏng lễ Noel của cô ấy”

“Tôi hơi bị choáng một chút”, cô thú nhận. “Tôi không bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày này. Thế khi nào thì tin này sẽ công khai”

“Tuần sau. Nếu cô muốn gặp anh ta, tôi sẽ sắp xếp”

“Không, nhưng dù sao cũng cảm ơn anh”, cô từ chối, cô cười thăm nảo. “Sớm muộn gì tôi cũng gặp anh ấy thôi.”

Vài phút sau, Sallie trở về chỗ ngồi của mình, cô cảm thấy như thể có ai vừa đâm vào bụng mình, sợ phải trả lời những câu hỏi thắc mắc của Brom, cô rẽ vào phòng nghỉ dành cho nữ và đổ vật xuống ghế sofa.

Rhy! Tại sao anh lại chọn World of Review trong cả rừng tạp chí cơ chứ? Hầu như cô không thể tìm được một công việc khác khiến cô ưa thích như ở đây. Mặc dù không chắc là Rhy sẽ cho mình nghỉ việc, nhưng cô quả thực không muốn làm việc chung với anh. Rhy đã bước ra khỏi cuộc đời cô, trong trái tim cô không còn chỗ dành cho anh, cô không muốn lại phải xoay vòng vòng quanh anh một lần nữa, kể cả vì lý do công việc đi chăng nữa.

Greg đã nói gì nhỉ? Có lẽ Rhy muốn giải nghệ và kết hôn? Cô gần như phá ra cười. Rhy đã kết hôn. Với cô. Và họ đã chia tay 7 năm rồi. Trong suốt 7 năm đó, cô chỉ nhìn thấy anh trên tivi. Cuộc hôn nhân của họ sụp đổ chính bởi vì anh đã không chịu từ bỏ nghề phóng viên. Thở ra một hơi thật sâu, Sallie đứng dậy và cố tỏ ra bình thường. Lo lắng về Rhy bây giờ sẽ làm cản trở công việc của cô, nguyên tắc của một phóng viên chuyên nghiệp không cho phép cô để điều đó xảy ra. Tối nay cô sẽ có cả đồng thời gian để suy nghĩ và lên kế hoạch đối phó với sự kiện không mong đợi này.

Tối đó sau khi cô nhâm nhi gần hết một nửa quả bưởi, sức mạnh của cô trở lại, khuôn mặt cô lại sáng bừng lên. Khả năng rất lớn là Rhy sẽ không nhận ra cô. Sallie đã thay đổi rất nhiều trong 7 năm qua, cô gầy đi, tóc mọc dài hơn, thậm chí tên của cô cũng đã thay đổi. Và rất hiếm khả năng là ông chủ báo mới sẽ chạm mặt phóng viên của mình, cô có thể đi làm cả tuần mà chẳng hề lướt qua mặt anh lần nào. Mà đằng nào thì cô cũng sắp đi công tác nữa. Bên cạnh đó, liệu Rhy có thêm quan tâm ngay cả khi anh phát hiện ra một trong số những phóng viên của mình lại là người vợ mà mình đã ghẻ lạnh suốt bao năm qua. Trong suốt quãng thời gian 7 năm dài đằng đẵng, họ chưa bao giờ liên lạc với nhau một lần nào. Sự đổ vỡ là không thể thay đổi được nữa, đó là điều chính xác. Bằng cách nào đó, không ai trong hai người từng có ý định làm thủ tục ly hôn, nhưng thực ra điều đó là không cần thiết. Họ đơn giản chỉ là đi con đường của riêng mình, sống cuộc sống của riêng mình, và làm như cuộc hôn nhân giữa hai người là chưa bao giờ tồn tại. Kết quả duy nhất của cuộc hôn nhân đó chính là sự thay đổi đáng kinh ngạc của Sallie. Tại sao cô lại không thể tiếp tục công việc của mình như nó vốn thế ngay cả khi Rhy có nhận ra cô đi chăng nữa?

Càng nghĩ về điều đó, Sallie càng thấy khả năng này xảy ra càng lớn. Cô thực sự có tài trong lĩnh vực này và cô biết rõ hơn ai hết rằng Rhy Baines không phải là loại đàn ông lẫn lộn việc công với việc tư. Nếu cô

làm tốt công việc của mình và cố gắng không xuất hiện trong tầm mắt của anh, Rhy sẽ không bao giờ có một ý tưởng nào về mối liên hệ riêng tư giữa họ. Cuối cùng, với Rhy, mỗi quan hệ của hai người cũng đã kết thúc, giống như với cô.

Thường thì Rhy không bao giờ len vào suy nghĩ của cô trừ khi cô nhìn thấy anh trên T.V, nhưng bây giờ khi sự xuất hiện của anh lại một lần nữa phủ bóng lên cuộc đời cô, cô phát hiện ra quá khứ đang quay trở lại. Sallie cố gắng tập trung vào những việc khác và sắp xếp mọi thứ khá tốt cho đến khi cô lên giường đi ngủ, và ký ức của năm đó lại tràn về nhấn chìm cô.

Rhy. Sallie nhìn chăm chăm lên trần nhà trong bóng tối, hình dung từng đường nét trên khuôn mặt anh. Cô có thể làm điều đó dễ dàng, vì cô đã nhìn thấy anh cả ngàn lần trong suốt 7 năm qua. Lúc đầu cô cảm thấy đau đớn và run rẩy mỗi khi cô bắt gặp khuôn mặt anh, và cô sẽ nhào tới tắt ngay T.V đi. Nhưng dần dần, những phản ứng ấy rồi cũng tê liệt. Tâm hồn cô đã tự bảo vệ mình khỏi nỗi đau đớn khủng khiếp đó, cho phép cô gộp nhặt từng mảnh vụn của đời mình và hàn gắn lại. Sự tê liệt đã chuyển sang thành quyết tâm, và từ quyết tâm đã trở thành lạnh nhạt khi cô học cách sống mà không có Rhy

Nhìn lại cô gái nhút nhát hay lo lắng đã từng là chính mình, Sallie cảm thấy con người đó thật xa lạ, một người thật đáng thương. Nhưng thực ra không đáng để lãng phí những cảm xúc đau lòng đó. Thay vì tự hỏi tại sao Rhy lại rời bỏ cô gái đó, cô thích tự hỏi làm sao một cô gái như vậy lại có thể cuốn hút Rhy ngay từ lần đầu gặp gỡ. Cho dù cô có công nhận điều đó là sự thật đi chăng nữa, cô cũng không thể tìm được lý do vì sao một người đàn ông mạnh mẽ như Rhy Baines lại có thể muốn kết hôn với một cô nàng rụt rè nhút nhát như Sarah Jerome. Cô không phải là một Sallie rực rỡ táo bạo như bây giờ, mà là Sarah. Một Sarah trầm lặng, mồm mĩm, dễ bảo.

Trừ phi là Rhy muốn cưới một người dễ bảo, một người dễ anh dễ dàng sai khiến, một người giữ căn nhà của anh ấm áp mỗi khi anh muốn về nhà. Nếu quả thực như vậy, chắc hẳn anh đã thất vọng khủng khiếp, bởi vì cô thực sự là một người dễ bảo trong mọi việc, trừ quan niệm về công việc của anh ta. Sarah muốn một người chồng ở nhà với cô mỗi tối thay vì lao đi khắp nơi để lấy tin về những cuộc chiến, những cuộc cách mạng hay những vụ buôn lậu thuốc phiện, những thứ đã trở thành chất kích thích đối với cuộc đời của Rhy Baines. Cô trở nên hay hờn dỗi, chì chiết, khóc lóc thảm thiết, hoảng sợ nghĩ rằng mỗi lần anh rời đi đều là lần cuối cùng, và anh sẽ trở về trong một chiếc quan tài. Cô muốn giữ người đàn ông mạnh mẽ đó trong vòng tay mình, bởi vì cô sống chỉ vì anh.

Cuối cùng, mọi việc đã trở nên quá sức chịu đựng của Rhy, anh đã chạy khỏi cuộc hôn nhân đó chỉ một năm sau đám cưới, và cô không bao giờ nghe một tin tức nào từ anh nữa. Cô biết anh sẽ không gọi cho mình, bởi câu nói cuối cùng của anh là: “Chừng nào em thấy mình là một người phụ nữ xứng đáng dành cho anh, hãy gọi cho anh”

Những từ ngữ thật cay độc, đau đớn. Những từ ngữ đã thể hiện rõ sự khinh thường của anh dành cho cô. Nhưng nó cũng làm thay đổi cuộc đời cô.

Thở dài khi nhận thấy giấc ngủ cứ lẩn tránh mình. Sallie trở mình nằm úp mặt vào gối. Có lẽ đêm nay là thời điểm thích hợp để xếp tất cả những ký ức đau buồn đó vào quá khứ. Để cuối cùng cô có thể đối diện với người chồng-xa-cách-đã-lâu-của-mình.

Thực ra họ đã biết nhau từ lâu, lâu đến nỗi chính Sallie cũng không nhớ nổi. Cô của Rhy là hàng xóm của nhà Jeromes, và Rhy là đứa cháu yêu quý của bà nên chẳng có gì lạ lùng khi Rhy thường ghé thăm mỗi tuần một lần khi anh lớn lên. Chuyến thăm thưa dần sau khi anh rời khỏi thị trấn, nhưng anh không bao giờ quên gọi điện cho dì mình. Sau đó anh bắt đầu làm nên tên tuổi của mình, và làm việc cho một đài truyền hình ở New York. Thỉnh thoảng, anh băng qua hàng rào trắng ngăn giữa hai nhà và nói chuyện với bố của Sallie, và nếu Sallie hay mẹ của cô có ở gần đấy, anh sẽ nói chuyện với họ, thỉnh thoảng nhẹ nhàng trêu Sallie rằng cô lớn nhanh quá.

Không lâu sau khi cô tròn 18 tuổi, bố mẹ của Sallie bị chết trong một tai nạn ô tô và cô sống một mình trong căn nhà nhỏ xinh xắn cô được thừa kế. Nó đã được mua lại, và tiền bảo hiểm đủ cho cô sống cho đến khi cô hồi phục lại sau nỗi đau mất cha mẹ và bắt đầu tìm việc làm. Vì thế cô để mặc thời gian trôi đi, và sợ hãi mỗi khi phải ra ngoài một mình. Cô bắt đầu thân thiết với dì Tessie, cô của Rhy, bởi vì cả hai đều sống một mình. Nhưng dì Tessie chết chỉ 2 tháng sau cái chết của bố mẹ Sallie, và Rhy trở về để lo việc

chôn cất.

Anh 28 tuổi, đẹp trai khủng khiếp, có một nét gì nguy hiểm ở anh đã cướp đi hơi thở của cô. Anh là loại người biết rõ năng lực của mình và biết cách tận dụng nó. Rhy lúc đó là phóng viên phụ trách mảng tin tức quốc tế tại một trong những đài truyền hình quan trọng nhất. Anh gặp Sallie trong đám tang của dì Tessie và ngày hôm sau anh mời cô đi chơi. Cô đã nghĩ chắc là anh sẽ chán ngay lập tức, vì trái ngược với vẻ ngoài quyến rũ và sôi nổi của anh, cô biết rõ mình chẳng có một chút gì gọi là quyến rũ và sôi nổi mỗi khi nhìn mình trong gương. Cô lùn, xinh xắn một cách lặng lẽ, hơi tròn trịa một chút. Mái tóc cô đen dày nhưng kém thời trang và chẳng hợp với khuôn mặt nhỏ và cái cằm tròn trịa của cô. Nhưng Rhy Baines lại mời cô đi chơi. Thế là cô đi, với một tâm trạng nửa sợ hãi nửa phấn khích vì được ở một mình với một anh chàng đẹp trai lộng lẫy và gợi tình đến thế.

Rhy là một người đàn ông trưởng thành, chắc chắn anh không có ý gì khi hôn nhẹ lên môi cô vào buổi tối lần hẹn hò đầu tiên của họ khi cô nói chúc ngủ ngon. Anh thậm chí còn không vòng tay ôm cô mà chỉ khẽ nâng khuôn mặt cô bằng một ngón tay để dưới cằm cô. Đối với Sallie thì ngược lại, nó thực sự là một quả bom phá hủy toàn bộ giác quan của cô và cô không có cách nào kiểm soát nó hay che giấu phản ứng của cô đối với anh. Đơn giản, rộng mở, cơ thể cô tan chảy trong tay anh, miệng cô tan chảy trong miệng anh. vài phút sau đó, khi anh rời khỏi cô, anh thở hổn hển và trong sự ngạc nhiên của Sallie, anh mời cô đi chơi lần nữa. Trong lần hẹn hò thứ ba của họ, chính sự tự chủ của anh đã bảo vệ sự trong trắng của cô, Sallie không có cách nào cưỡng lại sự quyến rũ của anh, mặc dù hoàn toàn say đắm yêu anh, cô vẫn hết sức ngạc nhiên khi Rhy bắt ngờ cầu hôn. Cô nghĩ rằng anh sẽ mang cô vào giường, chứ không phải là đề nghị kết hôn, và đương nhiên cô đồng ý ngay lập tức. Họ kết hôn ngay tuần sau đó.

Trong sáu ngày rục rịch đó Sallie hoàn toàn sống trong trạng thái ngất ngây sung sướng. Rhy là một người tình tuyệt vời, hết sức kiên nhẫn với sự thiếu kinh nghiệm của cô, hết sức ngọt ngào trong cảm xúc nồng nàn. Anh gần như phát điên vì ngọn lửa cuồng nhiệt anh đã khơi dậy trong người vợ nhỏ bé ngoan ngoãn của mình và trong mấy ngày đầu sau khi cưới, họ hoàn toàn ở trên giường. Sau đó, một cú điện thoại gọi đến, và trước khi cô kịp hiểu ra chuyện gì, cô thấy chồng mình ném vội mấy bộ quần áo vào valy, chạy ra khỏi nhà sau khi để lại một nụ hôn vội và một câu nói cụt lủn: “Anh sẽ gọi cho em sau, em yêu” được ném vội qua vai.

Anh biến mất trong suốt 2 tuần, và cuối cùng, nhờ vào chương trình tin tức buổi tối, cô mới biết anh đang ở Nam Mỹ, nơi đang xảy ra một cuộc đảo chính đẫm máu đã sát hại toàn bộ nội các trong chính phủ. Trong suốt thời gian anh có mặt tại Nam Mỹ, Sallie khóc lặng lẽ một mình trên chiếc giường trống vắng và nôn mửa mỗi khi cô cố gắng ăn một cái gì đó. Chỉ riêng ý nghĩ rằng Rhy đang ở giữa sự hiểm nguy cũng khiến cô muốn quy xuống. Anh là điều tốt đẹp duy nhất xảy đến với cô từ sau khi cha mẹ cô mất đi và cô tôn thờ anh. Cô sẽ không chịu nổi nếu có chuyện gì xảy đến với anh.

Anh trở về trông rần rỗi và sung sức. Nhưng Sallie đã hét lên giận dữ và làm anh hoảng sợ. Anh trả đũa và hậu quả là họ đã gây gỗ và không nói với nhau một lời trong suốt hai ngày. Chính tình dục đã mang họ lại với nhau, anh thêm khát cơ thể nhỏ bé luôn đáp ứng anh nhiệt tình của cô và cô không có cách gì cưỡng lại sự ham muốn của anh. Việc anh liên tục vắng nhà trong một thời gian dài đã trở thành lệ trong cuộc hôn nhân của họ, ngay cả khi cô đột ngột có bầu.

Họ thậm chí đã cãi nhau trong suốt thời gian cô mang bầu. Rhy thì cay đắng buộc tội cô đã cố ý có thai để buộc anh ở nhà. Cô biết rằng lúc đó anh không muốn có con, và càng không có ý định bỏ nghề phóng viên. Sallie còn chẳng buồn bào chữa cho mình, bị buộc tội cố ý có thai còn đỡ hơn là phải thú nhận cô ngu ngốc đến mức hoàn toàn quên sử dụng các biện pháp tránh thai. Chỉ đơn giản là cô không hề nghĩ đến nó và cô biết Rhy sẽ phẫn nộ nếu anh biết được sự thật.

Khi cô mang bầu được 6 tháng, Rhy bị thương trong một cuộc đụng độ tại biên giới giữa hai quốc gia châu Phi và phải trở về nhà trên một cái cáng. Cô nghĩ rằng anh sẽ tỉnh ra sau cuộc chạm trán với tử thần và đó là lần duy nhất cô không gào thét và can ngăn khi anh trở về. Cô quá sung sướng với ý nghĩ sẽ giữ được anh mãi mãi bên mình. Tuy nhiên, cô chỉ giữ được anh trong một tháng. Anh tiếp tục lao đi săn tin ngay cả khi chưa hoàn toàn bình phục. Và anh không ở bên cô khi cô vượt cạn. Anh vẫn có mặt trên màn hình tivi ở nhà, nhưng khi anh thực sự trở về, cô đã rời khỏi bệnh viện và đưa con trai của họ vừa mới được chôn cất. Anh ở bên cô cho đến khi thể trạng cô hoàn toàn hồi phục. Nhưng nỗi đau mất con thì không có cách

nào chữa lành được. Cô đã đổ lỗi cho anh vì anh đã không ở bên cô trong cơn khủng hoảng. Tình hình giữa họ vẫn căng thẳng cho đến tận khi anh rời đi. Đáng lẽ cô nên nhận ra họ thực sự khác nhau như thế nào. Nhưng cô đã hoàn toàn bị shock khi anh có thể dễ dàng rời bỏ cô mãi mãi, như anh đã làm thế trong lần cuối cùng anh trở về nhà. Vừa từ cửa hàng tạp phẩm về đến nhà, cô thấy anh đang nằm dài trên ghế sofa trong phòng khách, valy của anh vẫn ở để ở cửa ra vào như khi anh bước vào. Khuôn mặt anh đầy vẻ mệt mỏi, nhưng đôi mắt xám thẫm của anh nhìn xoáy vào cô khi anh nhìn cô từ đầu đến chân. Thái độ của một người đang chờ đợi trong chán nản.

Không thể ngăn những ngón từ đang tuôn ra như thác từ miệng mình, Sallie bắt đầu nhiec móc anh rằng thái độ của anh hoàn toàn thiếu sự quan tâm, rằng anh hoàn toàn thiếu cảm thông với nỗi vất vả mà cô phải trải qua, với nỗi đau mà cô phải chịu đựng. Rằng nếu anh thật sự yêu cô, anh nên bỏ nghề phóng viên, ở bên cô khi cô cần anh nhất. Giữa cơn lũ ngón từ đó, Rhy đứng dậy và xách valy bước ra. Khi bước qua cửa, anh chỉ nói một cách mỉa mai: “Chừng nào em thấy mình là một người phụ nữ xứng đáng dành cho anh, hãy gọi cho anh” Cô không gặp lại anh từ đó.

Sau khi anh bỏ đi, trái tim Sallie hầu như tan nát. Cô khóc ròng ngày này qua ngày khác và nhào đến chiếc máy điện thoại mỗi khi chuông reo. Anh vẫn chuyển tiền đều đặn hàng tuần cho cô, nhưng không bao giờ có một từ nào khác. Nó như thể anh coi việc giúp đỡ cô là nghĩa vụ của mình, nhưng hoàn toàn không có hứng thú với việc gặp hay nói chuyện với cô. Cô không phải là người phụ nữ xứng đáng với anh.

Cuối cùng, liều lĩnh, Sallie biết rằng cuộc đời mình không có giá trị gì nếu sống thiếu Rhy, cô quyết định biến mình thành người phụ nữ xứng đáng với Rhy Baines. Với quyết tâm mạnh mẽ, cô ghi tên tham gia lớp học tại trường cao đẳng địa phương, cố gắng trau dồi kiến thức để biến mình thành một người có trình độ học vấn cao. Cô đăng kí lớp ngoại ngữ và các khóa cấp tốc mà cô có thể nghĩ ra, bắt buộc bản thân mình phải rời bỏ sự rụt rè vốn có. Cô kiếm được một chân kế toán quen tại một tờ báo địa phương. Nhưng đó là công việc đầu tiên của cô và cũng là sự khởi đầu mới. Với khoản tiền đều đặn nhận được hàng tuần, khoản tiền do chính cô làm ra, ý thức về sự độc lập của bản thân mình cũng xuất hiện, ban đầu thật khó nhận thấy, nhưng nó ngày càng rõ rệt cùng với số tiền đều đặn tăng dần.

Cô nhận thấy rằng mình thực sự rất khá trong lớp ngoại ngữ, thực ra là giỏi nhất. Cô thực sự rất có năng khiếu đối với ngôn ngữ. Sau đó cô ghi tên vào một lớp đào tạo viết lách. Thời gian thiếu hụt đã khiến cô phải bỏ lớp học cấp tốc, nhưng cô nhanh chóng bị cuốn hút vào công việc viết lách, và cô cũng không bỏ qua vẽ tranh và những thứ không đáng kể. Như một quả bóng tuyết càng lăn càng lớn, mỗi ngày Sallie lại thêm vào danh sách hoạt động mà cô tham gia, cho đến khi cô không còn một phút rảnh rỗi nào trong thời gian biểu của mình. Rồi cô nhanh chóng phát hiện ra rằng thật dễ dàng để kết bạn và rằng cô rất thích ở bên cạnh mọi người. Từng chút một, Sallie dần thoát khỏi cái vỏ bọc nhút nhát bao năm qua. Với tất cả những hoạt động bận rộn đó, Sallie dần lãng quên việc ăn uống. Cân nặng từng chút một rời bỏ cô, và cô phải thay thế toàn bộ tủ quần áo của mình. Từ một cô gái đầy đặn, Sallie trở nên gầy như quạ. Khuôn mặt cô thon nhỏ hơn, những đường nét đẹp kì lạ dần lộ ra. Bù lại cho cái cằm không còn tròn trịa, đôi mắt thẫm của cô dường như lớn hơn, làm nổi bật gò má cao, tạo cho cô một vẻ đẹp đặc trưng rất phương Tây. Trước đây cô khá hấp dẫn, nhưng bây giờ cô còn hơn thế nữa, một người phụ nữ trẻ nổi bật và đặc biệt. Sallie chưa bao giờ dễ thương theo kiểu cổ điển, nhưng giờ cô nổi bật lên giữa đám đông. Khi tóc cô dài ra, cô đơn giản đẩy nó ra sau lưng, không bận tâm cắt ngắn nó, và mái tóc màu đen trở thành dòng suối được cột thành bờm sau lưng cô với mái tóc bóng mượt suôn dài trên lưng. Cùng với sự thay đổi về mặt thể chất, tính cách của cô cũng dần thay đổi. Cô độc lập, năng động, với một trí tuệ sắc sảo, nhận thức sâu sắc những điều vô nghĩa của cuộc đời, chính điều đó đã khiến mọi người khao khát cô. Cô yêu quý bản thân mình, và tận hưởng từng giây phút của cuộc đời mình. Những suy nghĩ về Rhy ngày càng ít dần đi.

Một năm sau khi họ chia tay, cô nhận ra rằng cô đã trưởng thành, cả về thể chất lẫn tinh thần. Chính thông báo chuyển tiền hàng tuần từ Rhy đã xác nhận điều đó. Khi cô nhìn chăm chăm vào chữ ký nghèo nàn đậm nét của anh trên tờ thông báo chuyển tiền, cô bàng hoàng nhận ra nỗi đau đã biến mất. Không chỉ thế, cô cũng nhận ra rằng bây giờ cô không muốn anh quay trở lại, bởi điều đó đồng nghĩa với việc tước đoạt cuộc sống đầy hứng khởi mà cô đã tốn rất nhiều công sức để xây dựng nên. Cô định biến mình thành một người phụ nữ xứng đáng với Rhy Baines, nhưng bây giờ cô đã khám phá ra cô không cần anh nữa. Cô không còn sống vì anh nữa, cô sống vì chính mình.

Điều đó giống như một sự giải thoát khỏi ngục tù đã giam hãm bản thân cô. Nhận thức rằng mình giờ là

một người phụ nữ độc lập, tự chủ giống như một ly rượu mạnh, và vị của nó khiến Sallie gần như choáng váng. Giờ thì cô hiểu vì sao Rhy đặt công việc của anh lên trên cả cô. Giống như anh, cô không thể sống cuộc đời thiếu vắng sự kích thích, và cô tự hỏi làm sao anh có thể sống với cô một thời gian lâu như thế.

Với một cảm giác hoàn toàn hồi phục, cô gửi cho trả Rhy số tiền anh đã gửi cho cô, kèm theo một lời nhắn rằng cô rất cảm kích vì lòng tốt của anh, nhưng hiện nay cô đã có việc làm và có thể tự nuôi sống mình, nên anh không cần phải gửi tiền cho cô nữa. Đó là sự liên lạc cuối cùng giữa bọn họ, và trên thực tế nó chỉ có một chiều vì Rhy không bao giờ trả lời tin nhắn của cô. Đơn giản, tiền không được gửi đến nữa.

Định mệnh xảy đến với Sallie. Cây cầu cô đi qua sụp đổ, và mặc dù cô đã may mắn đi đủ xa để không bị rơi xuống sông, nhưng có vài người phía sau cô không được may mắn như thế. Không thực sự ý thức được mình đang làm gì, cô lao vào cứu giúp những người sống sót, và phỏng vấn những người liên quan đến sự kiện này. Sau đó, cô đến văn phòng tờ báo nơi mình làm việc, đánh một bản tin tường thuật lại vụ tai nạn, bao gồm cả những gì cô tận mắt chứng kiến, và đưa nó cho người biên tập. Nó được đăng báo, và cô có công việc mới: phóng viên đưa tin.

Bây giờ, khi cô 26 tuổi, hoàn thành các chứng chỉ cần thiết, và là một phóng viên cho một tờ báo nổi tiếng hơn, nhưng sự say mê tìm kiếm những điều mới mẻ vẫn cháy bỏng trong cô. Bây giờ cô hoàn toàn thấu hiểu vì sao nguy hiểm không làm Rhy chùn bước. Giống như anh, cô tận hưởng cảm giác nguy hiểm kích thích đến mức làm tim như ngừng đập khi nhảy lên một chiếc trục thăng trong khi dưới mặt đất ngọn lửa hung hãn chực nuốt chửng chiếc máy bay, cảm giác phấn khích khi lao từ trên xuống trong một chiếc máy bay đang bay với chỉ một động cơ còn hoạt động được, cảm giác thỏa mãn khi hoàn thành một công việc khó khăn. Cô cho thuê căn nhà của mình và sống trong một căn hộ chung cư hai phòng nhỏ ngăn nắp ở New York, đơn giản chỉ là chỗ dừng chân giữa những chuyến đi. Không cây cối hay động vật cảnh, ai sẽ chăm sóc chúng khi cô lang thang đâu đó cách chừng nửa vòng trái đất? Không có mối quan hệ lãng mạn nào, vì cô chẳng bao giờ ở đủ lâu tại một chỗ, nhưng cô có nhiều người quen và bạn bè.

Không, cô suy nghĩ trong cơn ngái ngủ khi cuối cùng cô bắt đầu ngủ lơ mơ, bây giờ Sallie không muốn Rhy bước vào đời cô một lần nữa. Anh ta sẽ chỉ gây trở ngại cho những thứ cô thích thú. Nhưng cô không nghĩ anh quan tâm đến những gì cô đang làm, nếu như có một chút cơ hội rằng anh có thể nhận ra cô, nhưng ngay cả điều đó cũng rất khó xảy ra. Cuối cùng, anh đã không hề nghĩ đến cô trong suốt 7 năm qua, tại sao bây giờ anh lại phải bắt đầu cơ chứ?

2. Chương 2

Sallie đứng trước gương, nhìn chăm chú vào bức ảnh trên tay mình, bức ảnh chụp năm cô 18 tuổi. Cô nhìn lại bóng mình trong gương một lần nữa, cố tìm ra điểm khác biệt. Sự thay đổi lớn nhất là khuôn mặt tròn trĩnh của cô đã thuôn nhỏ hơn với hai gò má cao. Tiếp theo là mái tóc, mái tóc ngắn và rối nùi che phủ hết hai tai bây giờ được thay thế bởi một bím tóc dày buông lơ lửng trước ngực. Thứ duy nhất không thay đổi là đôi mắt của cô, to tròn, xanh thẫm. Tuy nhiên, nó cũng không gây rắc rối lắm, nếu cô đeo kính râm mỗi khi cô nghi ngờ có khả năng chạm mặt Rhy, cô có thể tiếp tục che dấu nhân thân của mình trước anh. Cô cân nhắc mọi khía cạnh của vấn đề và đi đến quyết định là không nên đánh giá quá cao lòng tốt của Rhy, thứ có tính may rủi cao nhất. Rhy là người nhạy bén nhưng khó nắm bắt, không bao giờ đoán trước được. Điều tốt nhất cô có thể làm là tránh xa anh bất cứ khi nào có thể và ngăn cản Greg lo chuyện bao đồng bằng cách giới thiệu Sallie với chính chồng cô với tư cách là người-bạn-cũ-đến-từ-quê-nhà.

Mọi người cho rằng Rhy sẽ đến văn phòng vào sáng nay; hôm qua, thông tin rằng tạp chí đã có ông chủ mới nhanh chóng lan rộng khắp các phòng ban như vệt dầu loang trên mặt nước. Người ta xôn xao bàn tán khắp nơi về ông chủ báo mới Rhydon Baines, phóng viên phụ trách mảng thông tin nước ngoài của đài truyền hình, người từ giờ trở đi sẽ dâng hiến thời gian và tài năng của mình cho việc xuất bản tin tức, ngoại trừ những chuyên đề cho những sự kiện đặc biệt. Những phóng viên kỳ cựu đột nhiên trở nên khó tính, cẩn thận kiểm tra lại thành tích của họ, xem xét lại công việc, và so sánh nó với những bài báo công kích mạnh mẽ với phong cách thẳng như ruột ngựa của Rhy. Và Sallie đã nghe những người phụ nữ đầy phấn khích

nhắc đi nhắc lại đến cả trăm lần rằng Rhy đẹp trai và hấp dẫn đến như thế nào. Ngay cả những người phụ nữ có cuộc sống gia đình hạnh phúc nhất cũng cảm thấy phấn khích bởi ý nghĩ được làm việc cùng Rhydon Baines. Anh còn hơn cả một phóng viên hạng nhất, anh là một ngôi sao.

Sallie phát ngán với công việc tại văn phòng. Việc đầu tiên mà cô làm sáng nay là yêu cầu Greg cử mình đi công tác đâu đó cho đến khi mọi việc lắng dịu. Đã 3 tuần rồi cô chưa thực hiện một nhiệm vụ nào, cho nên sẽ chẳng có ai nghĩ rằng việc cô cảm thấy bồn chồn là điều kỳ quặc. Còn hơn một tháng nữa mới tới bữa tiệc từ thiện ở Sakarya, và cô không nghĩ rằng cô có thể chờ lâu đến thế.

Đột nhiên để ý đến thời gian, cô lướt nhanh xuống bộ đồ đang mặc trên người. Hôm nay cô mặc một cái quần màu xanh thẫm và áo sơ mi màu xanh nhạt rất gọn gàng và thanh nhã. Tóc cô được tết lại thành một bím dây thả sau lưng. Và chi tiết cuối cùng, là chiếc kính râm che gần nửa khuôn mặt. Cô bảo với bất kì ai tò mò rằng cô bị đau đầu và đau mắt, cái kính râm cũng không quá tồi để cô vẫn có thể làm việc như bình thường.

Cô phải nhanh lên thôi. Thang máy ở chung cư nơi cô sống vốn nổi tiếng chậm như rùa, nên cô đi thang bộ, nhảy hai bậc một và bắt kịp xe bus ngay khi nó chuẩn bị chạy. Cô gào toáng lên và đập bồm bộp vào cửa kính. Người lái xe bus mở cửa xe, cười toe toét với cô. “Tôi cứ tự hỏi xem cô đang ở đâu”, anh nói với vẻ đùa cợt, vì trên thực tế là cô thường xuyên là người-đập-bồm-bộp-vào-cửa-xe-bus.

Cô đến văn phòng đúng một phút trước khi bắt đầu giờ làm việc và đổ sập xuống ghế ngồi, tự hỏi tại sao cô có thể băng qua đường mà không bị đụng phải ít nhất là 6 lần. Máu cô chạy rần rật trong huyết quản và cô cười toe toét. Khi hệ thống làm việc quen thuộc của cô trở nên phấn khích, có nghĩa là đã đến lúc phải vận động.

“Chào”, Brom đón cô bằng câu hỏi: “Đã sẵn sàng để gặp chàng chưa?”

“Tôi sẵn sàng để lang thang đâu đó”, cô vặc lại. “Tôi ở đây quá lâu rồi”, tôi sắp trở thành đồ bỏ đi. Tôi nghĩ tôi sẽ xông vào sào huyết của Greg để tìm hiểu xem tại sao tôi lại không được động chân động tay gì cả.

“Xui cho cô rồi.” Brom huych toét. “Hôm nay Greg nhạy cảm lắm. Cô nên nằm yên mà đợi đến mai.”

“Tôi sẽ nắm lấy cơ hội của mình”, cô nói vui vẻ.

“Có bao giờ cô không như vậy đâu? Đây, sao cô lại phải đeo kính thế? Cô định che giấu đôi mắt đen ấy ư?” Brom bắt ngờ tấn công, mắt anh ta sáng lên với ý nghĩ rằng Sallie đang dính vào một vụ âm mưu nào đó.

“Không phải”. Để thuyết phục anh ta, cô hạ kính xuống cho anh ta thấy mắt cô vẫn hoàn toàn bình thường, rồi lại đeo vào như cũ: “Tôi bị đau mắt và ánh sáng làm tôi khó chịu”

“Cô có bị đau nửa đầu không?”, Brom hỏi với vẻ quan tâm. “Chị gái tôi hay bị đau nửa đầu và ánh sáng luôn làm chị ấy khó chịu”

“Tôi không nghĩ là tôi bị đau nửa đầu”, cô rào đón một cách bí hiểm. “Nó có lẽ là một phản ứng bồn chồn khi phải ngồi không một chỗ quá lâu”

Brom phá lên cười, đúng như ý cô, sau đó cô chạy đi gặp Greg để có thể nói chuyện với anh trước khi mọi cơ hội bị Rhy tước đoạt.

Khi cô đến gần cửa phòng Greg, cô nghe thấy anh đang nói chuyện qua điện thoại, giọng anh cụt lủn và thiếu kiên nhẫn. Sallie nhú mồm lắng nghe. Về bản chất, Greg là một người thiếu kiên nhẫn, nhưng anh ít khi là một người vô lý. Nhưng thái độ của anh lúc này chẳng có vẻ gì là hợp lý cả. Brom đã đúng, hôm nay Greg “nhạy cảm” hơn mọi ngày thật. Nhấn nhó, cúi kính, và cô chắc như bấp rằng tất cả là do việc Rhy sắp sửa đặt chân lên thềm tòa soạn. Khi cô nghe thấy tiếng tai nghe điện thoại bị ném đánh rầm xuống máy, cô ló đầu qua khung cửa và hỏi: “Cà phê có giúp ích được tí nào không?”

Greg ngẩng đầu lên khi nghe thấy tiếng cô và mặt anh nhăn nhó: “Tôi đang bơi trong bể cà phê đấy”, giọng anh cụt kính. “Chết tiệt, tôi không biết lại có nhiều thăng trầm làm việc ở tòa nhà này đến thế. Tôi thề là nếu có thêm một thăng giáng nào gọi đến nữa, tôi sẽ...”

“Ai cũng đều bị kích động cả mà”, cô xoa dịu anh.

“Cô thì không”, anh chỉ ra. “Sao cô phải đeo kính thế? Chẳng nhẽ bây giờ cô nổi tiếng đến nỗi phải cải trang mỗi khi ra ngoài?”

“Tất nhiên là có lý do”, Sallie trả miếng: “Nhưng vì anh đang rất khó chịu nên tôi sẽ không nói cho anh biết”

“Cứ làm theo ý cô đi”, anh càu nhàu, “và biến khỏi văn phòng của tôi”

“Tôi cần một nhiệm vụ”, cô nói. “Bản thân tôi cũng đang ở giai đoạn bùng nổ.”

“Tôi tưởng cô muốn ở lại đây để gặp người bạn cố hương chứ”, Greg vặc lại. “Vội lại, ngay bây giờ tôi chẳng có gì để giao cho cô hết.”

“Thôi nào,” cô nài, “Anh phải có cái gì đó để làm chứ. Một vụ ầm ĩ, thảm họa thiên nhiên, bắt cóc con tin chẳng hạn. Phải có một câu chuyện nào đó dành cho tôi ở đâu đó trên thế giới này chứ”.

“Có thể sẽ có vào ngày mai”, anh trả lời. “Nhưng đừng có cuống lên như thế. Lạy chúa, Sal, tôi cần cô trong trường hợp nhân vật lớn thấy khó ở chứ. Một người bạn tốt ở bên cạnh đấy”.

“Trở thành miếng mồi ngon để dụ sư tử chứ gì?”, cô lạnh lùng chen ngang. Greg đột nhiên toét miệng ra cười. “Ồi đừng có lo, búp bê, anh ta không cắt cô ra thành từng miếng đâu, sẽ chỉ thúc cô chạy vòng quanh thôi”.

“Greg, anh chẳng chịu nghe tôi gì cả”, cô gào lên. “Tôi đã bị nhốt ở đây 3 tuần rồi. Tôi còn phải nuôi thân chứ”.

“Cô chẳng tình nghĩa chút nào”, anh kết tội.

“Anh mới là đồ không có tình nghĩa”, cô vặc lại, “Greg, làm ơn đi mà”

“Sao cô cứ cuống hết cả lên thế”, đột nhiên Greg quát lên. “Chết tiệt, Sal, tôi sắp đón ông chủ mới và hiển nhiên anh ta không phải là thằng khờ ai bảo gì cũng tin. Tôi sẽ không trông đợi điều gì vui vẻ trong ngày hôm nay. Vì thế làm ơn đừng có thúc vào lưng tôi. Vội lại, anh ta có thể muốn gặp cô, tôi chắc chắn là anh ta sẽ muốn.”

Sallie đổ sụp xuống ghế, rên rỉ rõ to vì cô nhận ra là cô sẽ phải nói cho Greg biết sự thật. Đó là cách duy nhất để buộc anh ta giao một nhiệm vụ nào đó cho cô, nhưng chưa bi ết chừng việc Greg biết chuyện cũng không đến nỗi tệ lắm. Ít ra thì anh ta cũng sẽ thôi không cố ném cô vào Rhy nữa. Và sự thật là anh có quyền được biết cũng như nhận thức được sự phức tạp có thể nảy sinh từ hoàn cảnh của cô.

Nhẹ nhàng, cô nói, “Greg, tôi nghĩ tôi nên cho anh biết sự thật là Rhy có lẽ sẽ không hoan nghênh tôi đâu”

Anh đột nhiên trở nên cảnh giác. “Tại sao? Tôi tưởng hai người là bạn”

Cô thở dài. “Tôi không khẳng định được chúng tôi có phải là bạn hay không. Suốt 7 năm qua tôi chưa gặp lại anh ấy lần nào, ngoại trừ trên tivi. Và còn một điều tôi không định nói với anh, nhưng anh cần phải biết. Anh có biết là tôi đã kết hôn, nhưng tôi không sống cùng chồng tôi hàng năm nay rồi không?”

Greg gật đầu, một nét tĩnh lặng lướt qua khuôn mặt anh. “Có, tôi biết, nhưng cô chưa bao giờ nói cho tôi biết chồng cô là ai. Cô đang dùng tên từ thời con gái phải không?”

“Phải, tôi muốn làm mọi việc hoàn toàn theo cách của mình, không lợi dụng tên tuổi của anh ấy. Anh ấy là một người nổi tiếng. Và vấn đề là, chồng tôi là... uhm... Rhydon Baines” Greg nuốt nước bọt đánh ực, mắt anh trợn trừng lên. Anh nuốt nước bọt lần nữa. Sallie không nói dối, anh biết thế, cô luôn thẳng thắn một cách tàn nhẫn, nhưng... Rhydon Baines? Gã du côn rắn như đá đó với thiên thần nhỏ bé mong manh sở hữu đôi mắt luôn lấp lánh nét cười này ư? Anh nói cấm cẩu, “Chúa ơi, Sallie, gã đó đáng tuổi bố cô đấy”

Sallie phá ra cười. “Tất nhiên là không! Anh ấy chỉ hơn tôi có 10 tuổi thôi. Tôi đã 26 rồi, không phải 18, Greg. Nhưng tôi muốn giải thích cho anh hiểu tại sao tôi muốn đi công tác. Tôi phải tránh xa Rhy, càng xa càng tốt. Tuy chúng tôi đã mỗi người một ngả 7 năm nay, nhưng sự thật là Rhy vẫn còn là người chồng hợp pháp của tôi và mối quan hệ cá nhân có thể trở nên khó giải quyết, hiểu chưa nào?”

Greg vẫn nhìn cô chăm chăm với vẻ không-thể-tin-được, mặc dù anh tin cô. Đơn giản là anh vẫn chưa thể tiếp nhận được thông tin này. Sallie? Sallie Jerome nhỏ bé và gầy khổng lồ đó? Cô trông không khác gì đứa trẻ trong bộ quần áo màu xanh da trời với bím tóc dày thả lả lơi trước ngực. Anh nói nhẹ, “Tôi sẽ bị đẩy xuống địa ngục mất. Chuyện gì đã xảy ra thế?” Cô nhún vai, “Anh ta chán tôi.”

“Chán cô?” Greg mắng mỏ. “Đừng có giỡn tôi, búp bê”. Cô lại phá ra cười. “Tôi lúc đó và tôi bây giờ khác nhau. Lúc đó, tôi chỉ là một cô nàng nhút nhát suốt ngày chỉ biết cằn nhằn, chẳng có gì ngạc nhiên là Rhy đã chạy khỏi tôi. Tôi không chịu được việc anh suốt ngày vắng nhà vì công việc. Tôi phát ốm với việc lo lắng và không ngừng day nghiến anh ta, cuối cùng, anh ta bỏ chạy. Tôi không thể đổ lỗi cho anh ta, tôi chỉ tự hỏi làm thế nào mà anh ta có thể chịu đựng tôi trong chừng đó thời gian.”

Greg cúi đầu. Thật khó tưởng tượng Sallie đã từng là một cô nàng nhút nhát; thậm chí đôi khi anh còn nghĩ rằng trong cơ thể bé nhỏ của cô không có lấy nổi một cái gọi là dây thần kinh sợ hãi. Cô luôn sẵn sàng nhận bất kì nhiệm vụ nào, và càng nguy hiểm cô càng hưng phấn. Nó không thể là đóng kịch. Mắt cô luôn sáng bừng lên, và má cô ửng hồng mỗi khi phải đương đầu với khó khăn.

“Để tôi nói thẳng ra nhé”, anh lẩm bẩm. “Anh ta không biết cô đang làm việc ở đây đúng không?”

“Tôi nghĩ thế,” cô trả lời phần khởi. “Chúng tôi không liên lạc trong suốt 6 năm qua”

“Nhưng về mặt luật pháp, cô vẫn là vợ của anh ta. Chắc chắn là anh ta vẫn gửi cho cô tiền hỗ trợ hàng tháng-” Anh dừng lại khi nhìn vào biểu hiện đầy tổn thương trên khuôn mặt cô rồi thở dài. “Xin lỗi, cô đã từ chối nó, đúng không?”

“Sau khi tôi có thể tự nuôi sống mình, tất nhiên. Sau khi Rhy bỏ đi, tôi phải tự lo liệu cho mình và dần dần tôi đã tự đứng được trên đôi chân của chính mình. Tôi muốn làm mọi việc bằng sức của mình.”

“Cô chưa bao giờ yêu cầu ly dị sao?”

“Uhm... không”, cô thú nhận, mũi cô nhăn lại vẻ khó xử. “Tôi không muốn tái hôn và tôi cho là anh ta cũng không nốt, vì thế chúng tôi không bao giờ có ý nghĩ ly dị. Anh ta chắc là cảm thấy thoải mái về việc đó, có một người vợ trên danh nghĩa nhưng không bao giờ quấy rầy anh ta. Không bám dính lấy anh ta, nhưng lại giúp anh ta thoát khỏi cái bẫy của những người phụ nữ khác”.

“Nó có làm cô ngại không? Việc gặp lại anh ta ấy?” Greg cảm cần hỏi, bối rối hơn anh tưởng bởi ý nghĩ Sallie là vợ của Rhydon Baines.

“Gặp lại Rhy? Không”, cô trả lời thành thực. “Chuyện của tôi với Rhy đã kết thúc lâu rồi. Tôi phải kết thúc, để sống sót. Đôi khi, tôi cảm thấy như chuyện đó không có thực, ý tôi là cái ý tưởng tôi là vợ của anh ta ấy”.

“Thế nó có làm anh ta khó chịu không, việc gặp lại cô”, Greg không từ bỏ.

“Không, chắc chắn là anh ấy không xử sự theo cảm tính như thế. Với anh ấy mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi. Hơn nữa, anh ấy là người đã bỏ đi trước. Nhưng Rhy là người nóng nảy, anh biết đấy, có thể anh ấy sẽ không thích cái ý nghĩ là vợ mình đang làm việc cho mình, cho dù dưới một cái tên khác đi chẳng nữa. Và anh ấy sẽ không thích tôi ở đây để quản lý anh ấy đâu. Mặc dù tôi hoàn toàn không có ý định nhúng mũi vào cuộc sống riêng của Rhy, nhưng anh ấy đâu có biết điều ấy phải không nào? Do đó, như anh thấy, cách tốt nhất để giữ tôi tránh xa anh ấy là phái tôi đi công tác nước ngoài. Tôi quả thực không muốn mất việc tí nào”, cô kết thúc với một nụ cười rạng rỡ ấm áp và Greg gật gù cái đầu.

“Thôi được,” anh lẩm bẩm. “Tôi sẽ kiếm một cái cơ cho cô. Nhưng nói trước nếu anh ta phát hiện ra cô là vợ của anh ta thì tôi không biết đâu nhé”.

“Không biết cái gì cơ?”, cô hỏi, giả vờ ngây thơ, và anh không thể nén được tiếng cười. Sallie hiểu rằng tốt hơn hết nên giao vận may của mình cho Greg, nên cô cảm ơn anh một cách sâu sắc rồi rời khỏi phòng làm việc của anh trở về bàn mình. Brom đã đi ra ngoài, nên lúc này cô gần như ở một mình, mặc dù chỉ có một bức vách ngăn buồng làm việc của họ với những người khác, tiếng gõ lọc cọc đều đặn của máy chữ, tiếng người nói âm ỉ, tất cả đều rõ mồn một như thể chẳng có gì ngăn cách với phần còn lại của tòa soạn.

Khi Brom quay trở lại với cốc cà phê bốc hơi nghi ngút, cô cảm thấy thư giãn hơn nhiều, Greg đã hứa sẽ giúp cô tránh xa khỏi tầm mắt của Rhy, và lời hứa của anh đã quét sạch nỗi lo âu của cô. Cô hoàn thành bài báo đang viết dở và cảm thấy hài lòng với kết quả công việc của mình; cô luôn thích thú khi sắp xếp những từ ngữ với nhau theo những ý tưởng nhất định và cảm thấy sự thỏa mãn mỗi khi từng dòng chữ trải ra trên trang giấy đúng như ý mình. Đúng 10 giờ. Tiếng xì xầm trong tòa soạn trong khoảnh khắc im bật, rồi lại tiếp tục ở mức nhỏ hơn. Không cần nhìn lên, Sallie cũng biết rằng Rhy đã đến. Thận trọng, cô nhẹ nhàng quay đầu đi và làm ra vẻ tìm kiếm thứ gì đó trong ngăn kéo. Trong tích tấc, đột nhiên tiếng xì xầm chuyển sang một tông cao như bình thường, hiển nhiên có nghĩa là Rhy đã rời đi sau khi nhìn một lượt toàn bộ văn phòng.

“Ôi! Chúa ơi!”, một giọng nữ cao thốt lên vượt hẳn những lời thì thầm của mọi người. “Nghĩ mà xem, anh chàng to con hấp dẫn như thế mà vẫn còn là chiến sĩ phòng không đấy”. Sallie khẽ nhăn mặt, nhận ra đó là giọng của Lindsey Wallis, cô nàng nhân viên văn phòng âm ỉ lúc nào cái miệng cũng nhanh hơn cái đầu. Hiển nhiên là, Lindsey rất nghiêm túc khi đánh giá về vẻ đẹp trai lộng lẫy gây sốc của Rhy. Như mọi người, Sallie biết rõ sức ảnh hưởng của chồng cô đối với phụ nữ mạnh mẽ đến mức nào.

15 phút sau, điện thoại trên bàn cô đổ chuông lanh lảnh, Sallie gần như nhảy lên để tóm lấy nó, một cử chỉ khiến Brom phải nhíu mày ngạc nhiên. “Mau biến khỏi tòa soạn này đi nhanh lên,” tiếng Greg thì thầm bên tai cô. “Anh ta đang trên đường đến chào tất cả mọi người. Mau về nhà đi. Tôi sẽ kiểm soát cho cô chuồn khỏi thành phố trong đêm nay”.

“Cảm ơn,” cô nói rồi cúp máy. Ngay sau đó Sallie đứng dậy lấy túi xách và nói “gặp lại sau nhé” với Brom.

“Lại bay à, hả con chim bé nhỏ của tôi?”, anh hỏi như mọi khi anh vẫn làm vậy. “Có vẻ là thế. Greg bảo thu dọn hành lý đi”, rồi cô biến mất như một cơn gió, không muốn nán ná thêm một phút nào, vì Rhy đang đi xuống.

Cô bước tới hành lang và tìm cô gần như trôi tuột xuống tận bụng khi cửa thang máy mở và Rhy bước ra, bên cạnh là 3 người đàn ông mà cô không biết là ai và người tiền nhiệm, ngài Owen. Thay vì đi thẳng qua trước họ, Sallie quay lại và bước về phía cầu thang, cẩn thận giữ tầm mắt nhìn xuống và cố dấu đi khuôn mặt, nhưng cô vẫn biết Rhy đột ngột dừng lại và đang chăm chú nhìn theo cô. Tim gióng thành thịch, cô phóng xuống cầu thang. Chết tiệt! Cuộc gọi gấp quá.

Chờ đợi cuộc gọi của Greg khiến Sallie gần như phát điên vì thiếu kiên nhẫn. Cô đi đi lại lại trong phòng một lúc, rồi không chịu nổi sự dư thừa năng lượng, cô cọ rửa cái tủ lạnh và sắp xếp lại căn hộ của mình. Nó chẳng mất nhiều thời gian lắm, vì cô không có thói quen tích trữ nhiều đồ ăn hay vật dụng trong nhà. Cuối cùng cô chọn cách tuyệt nhất để giết thời gian: gói ghém đồ đạc. Cô thích gói ghém đồ đạc, lướt qua những vật dụng cần thiết của mình, rồi đặt chúng vào vị trí thích hợp nhất; cô đã có sổ tay, bút đa năng, bút chì, máy ghi âm, một quyển từ điển đã quăn mép, vài tập giấy viết, một cái gạt bút chì, một cái máy tính bỏ túi, mấy cục pin, một cái đèn pin loại dùng sạc, tất cả những thứ luôn ở bên cô mỗi khi cô đi xa. Chuông điện thoại reo ngay khi Sallie vừa mới sắp xếp mọi thứ đầu vào đấy. Cô nghe thấy giọng nói cộc lốc của Greg trên điện thoại khi anh báo cho cô tin mừng là anh có một chuyển công tác dành cho cô.

“Tôi đã làm hết khả năng rồi, Sal. Ít nhất thì nó cũng giúp cô rời khỏi thành phố”. Anh lầm bầm. “Sáng mai cô sẽ bay đến D.C. Vợ một thượng nghị sĩ đang gây âm ỉ vì đã tiết lộ những thông tin mật trong khi quá chén tại một bữa tiệc.”

“Nghe có vẻ thú vị đấy”, Sallie trả lời

“Tôi sẽ phái Chris Meaker đi cùng với cô”, Greg tiếp tục. “Nói chuyện với bà vợ ấy. Cô chẳng thể nào tiếp cận được với ông thượng nghị sĩ đâu. Chris có lẽ sẽ có gợi ý cho cô đấy. Gặp anh ta ở sân bay vào lúc 5:30”

Bây giờ thì Sallie đã biết điểm đến sắp tới của cô là gì, cô có thể hoàn tất việc thu dọn hành lý. Cô chọn một bộ cánh kín đáo lịch sự đi kèm với một cái quần được may rất khéo, không phải loại quần áo ưa thích của cô, nhưng cô nghĩ rằng bộ quần áo giản dị, đứng đắn này sẽ giúp cô lấy được lòng tin của bà vợ ngài thượng nghị sĩ trong cuộc phỏng vấn. Như mọi khi, tối đó, cô bị khó ngủ. Cô luôn căng thẳng trước mỗi chuyển công tác nếu Greg cảnh báo cô. Cô thích đi thẳng đến sân bay hơn, không cần mất thời gian suy nghĩ, không cần lo lắng mọi thứ có trôi chảy hay không, không cần đoán gì à đoán non xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu Rhy có nhận ra mình...

Chris Meaker, nhiếp ảnh gia, đang đợi cô ở sân bay vào buổi sáng hôm sau khi cô tiến về phía anh với một nụ cười toe toét và cái vẫy tay thân thiện, anh bắt đầu bước đến, thân hình gầy, cao lêu nghêu dần dần hiện ra. Anh cũng cười lại với cô, nụ cười uể oải đầy vẻ ngái ngủ, rồi cúi xuống hôn lên trán cô. “Xin chào, búp bê”, anh nói, giọng nam trầm tĩnh, lưỡi biếng của anh khiến nụ cười của cô mở rộng hơn nữa. Cô rất khoái Chris. Không có gì khiến anh bối rối, không có gì làm anh vội vàng. Anh lúc nào cũng điềm tĩnh vững vàng như eo biển được bảo vệ. Thậm chí chỉ nhìn anh ấy thôi cũng khiến người ta có cảm giác thanh bình, với mái tóc hung dày và đôi mắt màu nâu thẫm, đôi lông mày rộng điềm tĩnh, miệng anh toát lên vẻ mạnh mẽ cứng cỏi nhưng không ngoan cố. Và điều quan trọng nhất, đó là anh chưa bao giờ thử tấn công cô. Anh luôn đối xử với cô rất trù ẻo, coi cô như một người em gái nhỏ, và luôn che chở cô một cách lặng lẽ, chưa bao giờ anh có bất kỳ một gợi ý, hay có một hành động nào thể hiện rằng anh bị cô hấp dẫn. Đối với Sallie, đó là một sự giải vây, đơn giản vì cô không có thời gian cho những mối ràng buộc lãng mạn nào.

Anh đang nhìn cô từ đầu đến chân, đôi lông mày của anh nhướng lên: “Ôi trời ơi, váy cơ à,” anh nói, có một sự ngạc nhiên rõ ràng trong giọng nói của anh, thể hiện rõ là anh đang rất shock. “Nhân dịp gì vậy?”

Sallie lại toét miệng ra cười lần nữa. “Chả dịp gì cả, chỉ là vì chính trị thôi”, cô cả quyết. “Greg có gửi cho tôi cái phong bì như anh ta đã hứa không?”

“Của cô đây”, anh trả lời. “Cô kiểm tra hành lý của mình rồi à?”

“Rồi”, cô gật đầu. Ngay sau đó, tiếng loa thông báo cho họ rằng máy bay sắp sửa cất cánh, họ đi tới khu vực cất cánh, bước qua cửa kiểm tra kim loại, và tới phòng chờ.

Trên máy bay, Sallie cẩn thận đọc bản tóm tắt thông tin mà Greg đã chuẩn bị. Bất chấp việc anh chỉ có một chút thời gian để chuẩn bị, Greg đã cung cấp cho cô những thông tin hết sức chi tiết và cô bắt đầu cảm thấy bị cuốn hút bởi những khả năng được mở ra. Đây không phải là loại phỏng vấn cô thường làm, nhưng Greg đã cho cô tất cả những gì mà anh ta có thể, và cô phải trả ơn bằng cách cố hết sức mình.

Khi họ đến Washington và nhận phòng khách sạn, có vẻ chỉ cố gắng hết sức thôi cũng chưa đủ để đạt được kết quả như mong muốn. Trong khi Chris nằm ườn trên đi văng và lướt mắt qua tờ tạp chí, Sallie gọi cho vợ của ngài nghị sĩ để xác nhận lại cuộc hẹn mà Greg đã hẹn phỏng vấn chiều hôm trước. Cô được thông báo là bà Bailey rất xin lỗi nhưng bà không thể gặp bất kỳ phóng viên nào vào ngày hôm đó. Đó là một sự phũ tay rất lịch sự nhưng nó khiến cô tức giận. Sau rốt, cô không có ý định làm hỏng câu chuyện mà Greg đã gửi cho cô. Mất cả tiếng đồng hồ để liên lạc và huy động một chuỗi các mối quan hệ, nhưng kết quả cuối cùng là cô cũng đã phỏng vấn được, dù là qua điện thoại, bà chủ của những-bữa-tiệc-say-quá-cần-câu, được cho là nơi vị tướng đã tiết lộ những thông tin tối mật. Tất cả các thông tin đều bị phủ nhận kịch liệt, ngoại trừ nghi vấn được đặt ra là sự có mặt của cả vị tướng lẫn bà Bailey trong đêm đó, nhưng khi bà chủ nhà đầy cảm phần vô tình lẩm bẩm rằng “Quý mới không giận dữ” Sallie bắt đầu nhận ra rằng bà Bailey là một người đàn bà đáng khinh. Điều đó rất có khả năng xảy ra. Vị tướng là một người đàn ông điển trai với mái tóc xám ánh kim và đôi mắt lấp lánh nét hài hước. Sau khi nói chuyện với Chris về giả thuyết của mình, hai người quyết định sẽ thử lần theo khía cạnh này.

48 tiếng sau, mệt mỏi nhưng thỏa mãn, họ đáp máy bay trở lại New York. Mặc dù giả thuyết của Sallie vẫn chưa được hai nhân vật chính của câu chuyện xác nhận, nhưng cô rất hài lòng vì cô biết lý do đằng sau sự tố cáo của Bailey dành cho vị tướng kia. Họ đã phát hiện ra vài nhà hàng trong thành phố nơi vị tướng bị bắt gặp đã ăn tối với một người phụ nữ hấp dẫn có mô tả rất giống bà Bailey. Ngài nghị sĩ đột ngột hủy chuyển công tác nước ngoài để ở bên cạnh vợ mình. Còn vợ của vị tướng kia, người đã giảm 20 pound và đổi từ mái tóc màu xám sang màu hoe vàng mềm mại, rõ ràng cũng đột ngột xuất hiện bên cạnh chồng mình nhiều hơn. Đó cũng là sự tố cáo duy nhất của bà Bailey chống lại vị tướng; không một ai moi thêm được bất cứ từ nào của bà về việc này, và hơn thế nữa, vị tướng không hề tỏ ra lo lắng về vị trí của mình bất chấp sự tranh cãi xôn xao của báo chí

Sallie đã tường thuật mọi chuyện với Greg qua điện thoại vào đêm hôm trước, và anh đã đồng ý với cô. Bài báo sẽ được đưa vào mục sự kiện trong tuần, và cô gần như hoàn thành nó trước hạn chót.

Greg giữ thái độ lạnh nhạt trong chủ đề về Rhy, chỉ bình luận rằng người đàn ông đó thuộc tuýp người ưa hoạt động, nhưng qua đó cô suy luận rằng có nhiều sự thay đổi đang diễn ra tại tòa soạn. Cô ước gì mình có một chuyên công tác xa ngay lập tức, nhưng Greg không có bất kỳ nhiệm vụ nào dành cho cô, và thực

tế là luôn tốn thời gian để hoàn thành một bài báo. Nhưng dù sao, may mắn là cuối tuần đã tới và cô có thêm chút ít thời gian trước khi đặt chân trở lại văn phòng.

Vào sáng thứ hai, cô đi làm mà trong lòng lo ngay ngáy, nhưng trong sự ngạc nhiên và nhẹ nhõm của Sallie, cả ngày làm việc trôi đi mà không hề có bóng dáng của Rhy, mặc dù cả tòa soạn đều đang xầm xì bàn tán về sự thay đổi mà chồng “cũ” của cô đang thực hiện với kiểu dáng của tờ tạp chí. Cô hết sức tránh đi lên tầng trên, không chạy đi tìm Greg mỗi khi có một ý tưởng nảy ra trong đầu, thay vào đó, cô gọi điện cho anh, và Brom đã bình luận rằng anh chưa bao giờ thấy cô ở yên một chỗ lâu như thế trước đây.

Ngày thứ ba cũng diễn ra y hệt hôm trước, ngoại trừ việc hôm đó là ngày tạp chí mở thêm một số quầy bán báo mới và Greg gọi đến để chúc mừng. “Tôi vừa nhận được điện thoại của Rhy”, anh nói cộc cằn, không để ý đến việc anh đang gọi Rhy theo cách thân mật mà Sallie vẫn dùng. “Nghị sĩ Bailey vừa gọi cho anh ta sáng nay”

“Tôi có bị kiện không?”, Sallie hỏi.

“Không. Ngài nghị sĩ đã giải thích toàn bộ tình huống và vợ của ông ta đã che giấu chúng ta mối hệ trước đây của bà ấy với vị tướng. Cô đã ngấm trúng đích đấy, búp bê à.”

“Tôi cũng nghĩ thế”, cô sung sướng chia sẻ với anh. “Anh có cái gì khác cho tôi làm nữa không?”

“Chỉ xem lại sau lưng mình đi, búp bê. Tôi biết vài biên tập đang nhảy chồm chồm lên vì cô là người duy nhất nắm được sự thật ngay trước mũi họ kia kia.”

Cô cười phá lên rồi cúp máy, nhận thức rằng bản năng đã chỉ dẫn cô đi đúng hướng đã khiến cô cảm thấy thoải mái và thư giãn suốt cả ngày hôm đó. Sau đó, Chris đến và mời cô đi ăn bữa trưa nhẹ tại văn phòng với anh. Thực đơn của căn tin trong tòa nhà không có gì ngoài súp, sandwiches, cà phê và nước giải khát, dành cho những ai không thể ra ngoài ăn trưa, nhưng chế độ ăn nghèo nàn đó cũng quá đủ cho cô. Cô và Chris chia sẻ một cái bàn nhỏ và nói chuyện về công việc bên tách cà phê đen.

Nhưng ngay khi họ vừa kết thúc, có một sự hỗn loạn nho nhỏ trong đám người đang ăn trưa. Sallie đột nhiên ớn lạnh trong một phản ứng đầy cảnh báo. “Đó là ông chủ báo mới”, Chris tình cờ thông báo. “Với bạn gái của anh ta -”

Sallie cương quyết cương lại ham muốn được quay đầu lại, nhưng cô vẫn nhìn thấy hai bóng người đang bước vào căng tin và chọn bữa trưa. “Tôi tự hỏi họ đang làm gì ở đây”, cô thì thào.

“Kiểm tra thực phẩm, tôi đoán thế”, Chris trả lời, quay đầu lại nhìn thẳng vào người phụ nữ đi bên cạnh Rhy. “Anh ta kiểm tra mọi thứ, tôi không hiểu tại sao anh ta nên bỏ qua phần thực phẩm. Cô ta trông quen quá, Sal. Cô có biết cô ta không?”

Sallie nhú mày tập trung, kiểm tra người phụ nữ trong một cảm giác nhẹ nhõm, vì nó giữ cô không nhìn vào Rhy. “Anh đúng rồi đấy, cô ta rất quen. Đó chẳng phải là Coral Williams, người mẫu đó sao?”. Cô hầu như chắc chắn về danh tính của người phụ nữ, về hoàn hảo lấp lánh hào quang đó chẳng thể nào thuộc về ai khác.

“Chính xác”, Chris lầu bàu.

Rhy quay lại, giữ khay thức ăn trong tay khi anh tiến lại bàn. Sallie ngay lập tức hạ thấp tầm nhìn, nhưng tim cô vẫn kịp thất lại một nhịp khi nhìn thấy anh. Anh không hề thay đổi. Vẫn là thân hình đầy cơ bắp nhưng mềm mại lạ lùng đó, vẫn là mái tóc có màu của đêm đen đó, vẫn là khuôn mặt cứng rắn ngạo mạn đó, vẫn làn da rám nắng phong trần đó. Trái ngược với hình ảnh dịu dàng yếu điệu như cánh bướm duyên dáng của người phụ nữ bên cạnh, anh là một thực thể đối lập đầy màu sắc.

“Đi thôi”, cô trầm giọng nói với Chris, từ từ trượt khỏi ghế. Cảm thấy Rhy ngẩng đầu lên nhìn về phía mình, Sallie cẩn thận quay lưng lại phía anh, cố gắng hết sức để tỏ ra không vội vã. Chris theo sau cô rời khỏi căng tin, nhưng Sallie vẫn cảm nhận rất rõ cái nhìn như thiêu đốt của Rhy bám theo sau mình. Đây là lần thứ hai anh nhìn chằm chằm vào cô. Anh đã nhận ra cô chăng? Có phải dáng đi của cô đã quá quen thuộc với anh? Hay là mái tóc? Có phải cái bím tóc dài ấy đã quá rõ ràng để anh có thể nhận ra cô? Nhưng cô đã không muốn cắt ngắn vì sợ anh có thể nhận ra cơ mà.

Cô vẫn còn run rẩy bấy khi cô trở lại bàn làm việc vì chính phản ứng mạnh mẽ của cô đối với sự xuất hiện của Rhy. Chưa bao giờ có một người đàn ông nào cuốn hút cô theo cái cách mà anh đã cuốn hút và trước sự kinh ngạc của chính mình, cô đã phát hiện ra mọi việc lại lặp lại một lần nữa. Rhy là một người đàn ông hoang dã, chất nam tính tỏa ra từ anh, sức mạnh tiềm ẩn của anh luôn khiến tim cô nện thình thịch. Nó gợi nhớ lại những đêm cô nằm trong vòng tay anh. Cô có thể thoát khỏi anh về mặt cảm xúc, nhưng những mối ràng buộc về mặt thể chất dường như vẫn mạnh mẽ như ngày nào, và Sallie cảm thấy hoàn toàn yếu ớt. Không như thói quen thông thường, cô nhắc điện thoại gọi cho Greg, nhưng anh đã đi ra ngoài ăn trưa nên cô đành bỏ ống nghe xuống với một tiếng thở dài. Cô không thể chỉ ngồi đây, bản năng của cô thúc giục cô phải làm một cái gì đó. Cuối cùng, cô để lại một dòng tin nhắn nguệch ngoạc cho Brom, nhờ anh nói với Greg rằng cô bị một cơn nhức đầu hành hạ và sẽ nghỉ ngơi ở nhà suốt phần còn lại của ngày. Greg có thể nhận ra được lí do đằng sau tin nhắn, nhưng Brom chắc chắn không.

Cô ghét việc chạy trốn khỏi bất kì điều gì, nhưng cô biết cô cần suy nghĩ về phản ứng của cô đối với Rhy, và khi cô về nhà cô đã làm đúng điều đó. Có phải chỉ bởi vì anh là chồng cô? Có phải chỉ bởi vì cô không biết đến bất kì một người đàn ông nào khác ngoài trừ anh? Anh là người tình duy nhất của cô; cô chưa bao giờ chia sẻ với một người đàn ông nào khác những cảm xúc cô chia sẻ với Rhy. Chỉ là thói quen cũ thôi ư? Cô hy vọng thế. Và khi cô nhận ra là cô đã không cảm thấy dù chỉ là một chút ghen tuông nào với Coral Williams, cô nhẹ nhõm hẳn, vì như thế có nghĩa là cô đã hoàn toàn kết thúc với Rhy. Tất cả những gì cô cảm thấy về Rhy ngày hôm nay chỉ là những phản ứng tự nhiên giữa một người đàn ông và một người đàn bà bị hấp dẫn nhau về mặt tình dục. Chấm hết. Chắc chắn cô đã đủ trưởng thành để kiểm soát những cảm xúc đó, khoảng thời gian đăng đăng 7 năm đã dạy cô điều đó.

Điện thoại reo lúc chiều muộn, Sallie nghe giọng Greg nói cộc lốc. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Rhy và Coral Williams bước vào căng tin đúng lúc tôi và Chris đang ở đó”, cô giải thích không hề có một sự ấp úng nào. “Tôi không nghĩ là Rhy nhận ra tôi, nhưng anh ấy không ngừng nhìn chăm chăm vào tôi. Đây là lần thứ hai anh ấy nhìn tôi kiểu đó, nên tôi nghĩ tốt hơn hết là tôi nên biến mất”. Đó không hẳn là lý do chính, nhưng đó là một lời bào chữa hợp lí, và cô sử dụng nó. Tại sao lại phải nói với Greg rằng nhìn thấy Rhy đã khiến cô bối rối. “Cô nghĩ thế là đúng rồi đấy”, Greg vừa nói vừa thở dài. “Anh ta đến gặp tôi không lâu sau khi Brom mang tờ nhắn của cô đến. Anh ta nói muốn gặp cô, vì cô là phóng viên duy nhất trong tòa soạn mà anh ta chưa từng gặp riêng. Sau đó anh ta yêu cầu tôi mô tả hình dáng cô. Và khi tôi mô tả, mặt anh ta thoáng qua một cái nhìn rất thú vị.”

“Ồi, không”, cô rên rỉ. “Anh ấy nắm được cái gì đó rồi, nhất định là thế”, giọng cô thoáng cảm phẫn. “Anh ấy thính như một con chó săn và nhanh như loài rắn ấy. Thế anh ấy có hỏi anh tôi từ đâu tới không?”

“Chuẩn bị đi, búp bê. Anh ta không hỏi, nhưng anh ta có số điện thoại của cô rồi.”

“Ồi chúa ơi”, cô rên rỉ lần nữa. “Cảm ơn anh rất nhiều vì đã giúp tôi, tôi biết anh đã làm hết sức rồi, Greg. Nếu Rhy có tìm ra cái gì, tôi sẽ xóa sạch dấu vết của chúng ta”. Khi Greg cúp máy, Sallie lê bước về phía cửa, chờ đợi điện thoại reo lần nữa. Cô nên nói gì bây giờ? Liệu cô có nên thay đổi giọng nói của mình không? Nhưng buổi chiều đã trôi qua và bóng tối đang dần buông xuống mà chuông điện thoại vẫn chưa reo, nên cuối cùng Sallie quyết định đi tắm rồi đi ngủ. Nhưng cô ngủ chập chờn, mãi đến tận gần sáng cô mới thực sự chìm vào giấc ngủ.

Tiếng chuông reo kiên nhẫn tấn công vào nhận thức của Sallie và đánh thức cô. Lúc đầu cô nghĩ đây là tiếng chuông báo thức sáng và cố với tay tắt đi, nhưng tiếng chuông vẫn tiếp tục. Khi nhận ra đó là tiếng chuông điện thoại, cô gần như chồm lên túm lấy nó, nhưng trong sự hậu đậu của Sallie, cái điện thoại rơi đánh cộp xuống sàn, vội vàng kéo sợi dây, cuối cùng cô cũng áp được cái điện thoại vào tai mình.

“Xin chào”, lầm bầm ngái ngủ, giọng cô nghe rất nặng nề.

“Có phải cô Jerome đấy không?”, một giọng nam trầm khàn và sâu cất lên. Chất giọng khàn khàn đó đánh động giác quan của Sallie, nhưng cô quá buồn ngủ để nắm bắt nó. “Vâng, là tôi đây”, cô nói, giọng nhừa nhựa vì ngáp. “Ai thế?”

“Tôi là Rhydon Baines”, nội dung của câu nói tác động vào Sallie khiến mắt cô trợn ngược. “Tôi đã đánh thức cô phải không?”

“Vâng, đúng vậy.”, cô xác nhận, gần như mất khả năng suy nghĩ về bất kì một phép lịch sự nào dành cho anh, và một tiếng cười khẽ trầm sâu khiến cô run rẩy. “Có chuyện gì sao, ngài Baines?”

“Không, tôi chỉ muốn chúc mừng cô về bài báo cô viết ở Washington, nó thực sự là một bài báo hay. Tiện đây, khi cô có thời gian, cô có thể ghé qua phòng tôi để nói chuyện được không. Tôi nghĩ cô là phóng viên duy nhất trong tòa soạn mà tôi chưa gặp trực tiếp, và cô còn là một trong những người giỏi nhất nữa chứ”

“Tôi... tôi sẽ”, cô lắp bắp. “Xin cảm ơn ngài, ngài Baines.”

“Rhy”, anh sửa lại. “Tôi thích được gọi bằng tên trước mặt nhân viên của mình. Và nhân tiện đây, tôi cũng xin lỗi vì đánh thức cô, nhưng dù sao thì bây giờ cũng là lúc cô nên dậy rồi đúng không nào, trừ phi cô không muốn đi làm đúng giờ.” Với một tiếng cười khẽ nữa, anh chào tạm biệt rồi cúp máy. Sallie hết hồn khi cô nhìn vào đồng hồ. Cô sắp muộn giờ làm nếu cô không nhanh lên, nhưng Rhy sẽ phải đợi một lúc lâu nữa nếu anh đang đợi cô xuất hiện trong văn phòng của anh.

3. Chương 3

Buổi sáng trôi qua thanh bình không xảy ra bất cứ điều gì bất thường, mặc dù vậy Sallie vẫn nhấp nhúm như một cái máy dự báo thời tiết để theo dõi bất cứ động tĩnh nào của Rhy. Cô tin Greg hẳn đã cảnh báo nếu cô nên biến vào nhà nghỉ dành cho nữ, nhưng điện thoại của cô vẫn ảm đạm bất động. Brom đã được phái đi công tác ở L.A, vắng anh, phòng làm việc yên tĩnh hẳn. Anh không bao giờ là loại người hay phàn nàn về áp lực công việc. Cô ăn một quả táo ngay tại bàn làm việc cho qua bữa, không dám bước xuống căng tin hay lại gần lò vi sóng để ngoài hành lang vì sợ như thế sẽ làm tăng nguy cơ đối mặt với Rhy. Cô bắt đầu cảm thấy giống như một tù nhân.

Ngay sau bữa trưa, Greg gọi cho cô và bảo: “Lên đây đi, Sal. Tôi không muốn nói chuyện qua điện thoại”. Tim cô gần như muốn nhảy vọt ra ngoài theo bước chân cô nhảy vọt lên cầu thang. Greg để cửa mở sẵn như thường lệ và cô tuôn vào. Anh ngẩng đầu lên nhìn cô từ đồng giấy tờ trên bàn, biểu hiện trên gương mặt anh thật dữ tợn. “Thư ký của Rhy vừa mới gọi điện. Anh ta muốn có file thông tin cá nhân của cô. Tôi phải gửi nó đi, không có sự lựa chọn nào khác. Anh ta vẫn chưa gọi lại từ lúc nghỉ trưa đến giờ, nghĩa là cô còn vài phút nữa để trì hoãn thôi đấy. Tôi chỉ nghĩ là tôi nên cảnh báo cô.”

Sallie nuốt vội tiếng ghen trong cổ họng. “Cảm ơn anh đã cố giúp tôi”, cô nói, và cố nặn ra một nụ cười mỉa mao kì dị. “Dù sao nó cũng thật là một ý tưởng ngu ngốc, sao tôi phải cố trốn anh ta cơ chứ. Có khả năng anh ta sẽ chẳng thêm quan tâm đến bất cứ phương diện nào cả.”

Greg cũng mỉm cười đáp lại, nhưng ánh mắt anh thu hẹp lại trong sự lo lắng khi nhìn cô lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Chìm đắm trong suy nghĩ phải đối diện với sự thật là Rhy sẽ nhanh chóng biết được thông tin cá nhân của cô, Sallie ảm đạm vào nút bấm thang máy thay vì bước xuống cầu thang. Cô buông một hơi thở dài và cố gắng sóc lại tinh thần.

Rồi đột nhiên cô nhận ra mình đang đứng đợi thang máy, đèn tín hiệu cho thấy nó đang đến. Lầm bầm tự rửa mình ngu ngốc, Sallie quay đầu hướng về phía cầu thang, nhưng khi cô vừa đặt chân xuống bậc thềm, cửa thang máy mở ra và một giọng nói cất lên, “Sallie Jerome! Xin hãy đợi một chút.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn quanh và bất thần nhận ra cô đang đối mặt với Rhy. Nhìn chằm chằm vào anh trong suốt mấy giây, nỗi sợ hãi đóng băng mọi góc ngách trên cơ thể, một giây sau đó, trong một phản ứng bản năng, Sallie cố sức đẩy cánh cửa nặng nề với hy vọng chạy thoát khỏi anh, trước khi kịp nhận ra điều đó vô nghĩa và lố bịch đến mức nào. Rhy nhìn cô dăm dăm và từ biểu hiện trên gương mặt anh, cô hiểu mình đã bị nhận diện. Cô không thể tránh né thêm được nữa, anh đã nhận ra cô là ai, và cô biết anh không phải là loại đàn ông dễ dàng cho qua mọi việc. Sallie buông tay khỏi cánh cửa và quay lại đối mặt với anh, quai hàm thanh mảnh vênh lên đầy thách thức. “Anh muốn gặp tôi ư?”

Anh dời bước khỏi vị trí trước thang máy, sải vài bước ngắn để thu hẹp khoảng cách giữa họ. Anh trông khá căng thẳng, mầng da trên xương gò má co giật, môi anh mím lại thành một đường thẳng. “Sarah”, anh thì thầm hoang dại, mắt anh quắc lên những tia nhìn dữ dội. “Sallie”, cô chữa lại, hất bím tóc ra đằng sau vai. “Bây giờ tôi là Sallie rồi.” Anh đột ngột đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, những ngón tay phủ lấy bàn tay mỏng manh như thể muốn đo lường chúng. “Em không chỉ đổi tên từ Sarah thành Sallie, em cũng dùng họ Jerome từ thời con gái thay cho họ Baines của anh”. Anh rít lên, trong tâm trí Sallie vang lên hồi chuông cảnh báo khiến cô run rẩy. Cô thuộc lòng từng biểu hiện trong giọng nói của Rhy. Chất giọng khỏe khiến nó trở nên càng dễ phân biệt. Thì thầm đầy hăm dọa mỗi khi anh giận dữ, gay gắt mỗi khi anh xoáy vào một điểm nào đó trên ti vi, hay trầm khàn đầy khêu gợi khi anh làm tình. Một cơn ớn lạnh chạy qua xương sống của Sallie khi cô nhận ra ý nghĩa trong giọng nói của anh. Rhy đang rất tức giận và tốt nhất là nên tránh xa anh mỗi khi anh giận dữ. “Anh nghĩ tốt hơn hết là em nên đi theo anh”, anh trầm giọng, lướt ngón tay anh lên nắm lấy khủy tay cô và hướng cô về phía thang máy, “Chúng ta có quá nhiều thứ cần phải nói với nhau và anh thì không thích nói chuyện ở giữa đường giữa chợ thế này.”

Anh thu lại ánh nhìn của mình nhưng vẫn giữ lấy tay cô, họ trông như thể đang đứng đợi thang máy khi một anh chàng chạy bàn giấy đi ngang qua rồi biến mất vào một trong những phòng làm việc. “Tránh xa tôi ra”, cô thì thầm.

“Không đời nào, bà Baines ạ”, anh từ chối bằng một giọng rất nhẹ nhàng. Tiếng chuông thang máy vang khi cửa mở ra. Anh lôi cô vào bên trong, cửa thang đóng lại, đóng khung cô trong một không gian chật hẹp, chỉ có cô với anh. Anh nhấn nút điều khiển lên phòng làm việc của mình.

Sallie tập trung mọi nỗ lực của mình để nở một nụ cười lịch sự tối thiểu với anh, cố giấu đi nỗi sợ hãi bất ngờ cuộn lên trong lòng. “Chúng ta còn gì để nói với nhau nữa? Bảy năm đã trôi qua rồi còn gì?”

Anh cũng cười lại với cô, nhưng nụ cười của anh chẳng hòa nhã tí nào, vẻ hoang dã của nó khiến từng đốt xương sống của cô run rẩy. “Vậy thì chúng ta sẽ cùng ôn lại chuyện cũ vậy”, giọng anh rin rít qua kẽ răng.

“Không để lần khác được sao?”

“Không” anh nhẹ giọng. “Phải ngay bây giờ. Anh có cả đồng câu hỏi và anh muốn có câu trả lời.”

“Nhưng tôi đang làm việc-”

“Em nên im lặng thì hơn”, anh cảnh cáo, và cô làm theo tức thì.

Sallie có cảm giác bụng mình nhộn nhạo trông chừng cùng nhịp trông chừng của thang máy khi nó di chuyển. Thái độ của Rhy khiến cô cảm thấy khó xử và cô không muốn bị bỏ lại một mình với anh, ít nhất là trong tình huống bị hỏi cung mà cô biết cô đang rơi vào. Anh dẫn cô rời khỏi thang máy, lướt qua hành lang vào văn phòng của anh. Thư ký của anh mỉm cười khi nhìn thấy họ, nhưng từ ngữ vừa định bật khỏi môi cô nàng tội nghiệp lập tức bị chặn lại khi Rhy ném một câu cộc lốc qua vai “miễn làm phiền”, rồi theo Sallie vào thẳng văn phòng và đóng sầm cửa lại.

Đứng cách anh vài bước chân, Sallie chớp mắt, cố thích ứng với việc anh đang ở ngay cạnh cô trong văn phòng này. Trước đây cô đã buộc bản thân phải chấp nhận sự thiếu vắng anh, còn bây giờ dường như cô vẫn chưa thể chấp nhận sự hiện hữu của anh. Anh đứng đó, mạnh mẽ, hoang dã và nam tính đến mức không thật, đến mức gần như là ảo vọng. Nhưng anh vẫn đứng gần cửa ra vào, nhìn cô bằng đôi mắt xám đầy tức giận, anh ở đó, rất thật, rắn rỏi đầy sức mạnh. Không đủ can đảm đối mặt với ánh nhìn thiêu đốt từ đôi mắt của anh, cô để mắt mình lang thang trên cơ thể của anh, ngay lập tức không chủ động, cô chú ý đến cái cách bộ quần áo màu nâu bó sát cơ thể anh một cách hoàn hảo, cách chúng bám trên chiều dài của đôi chân đầy cơ bắp của anh. Tim cô lại đập nhua nh hơn và cô khẽ cắn môi mình “Rhy...”, tự thấy giọng mình run rẩy, Sallie hắng giọng và hỏi lại: “Rhy, sao anh lại cư xử như thế?”

“Em nói thế là có ý gì?”, anh hỏi, mắt anh lóe lên tin nhìn đầy nguy hiểm. “Em là vợ anh và anh muốn biết chuyện gì đang xảy ra ở đây. Rõ ràng là em đang né anh. Chẳng nhẽ anh phải phớt lờ sự có mặt của em, như là em đang làm với anh sao? Thứ lỗi cho anh nếu anh có tỏ ra chậm hiểu, em yêu, nhưng anh quá ngạc nhiên khi thấy em ở đây và em khiến anh cảm thấy mọi thứ cứ lộn tung phèo hết cả. Anh không nghĩ là mình phải làm ra vẻ không biết em.”

“À, về điều đó”, cô thở ra nhẹ nhõm, cảm thấy nhẹ cả người khi đã biết anh muốn gì. “Ồ vâng, tôi có tránh anh thật. Tại vì tôi không biết anh nghĩ thế nào về chuyện tôi đang làm việc cho anh và tôi không muốn mất việc.”

“Em có nói với ai về chuyện chúng ta đã kết hôn không?”, anh quát lên.

Cô ngẩng phắt lên. “Tất cả mọi người đều nghĩ tôi là Sallie Jerome. Tôi quay lại dùng tên thời con gái vì tôi không muốn lợi dụng cái tên của anh.”

“Em mới vĩ đại làm sao, bà Baines”, anh thì thầm đầy mai mỉa, di chuyển về phía bàn mình. “Xin mời ngồi, anh không cần đâu.”

Cô kéo ghế ngồi, sẵn sàng trả lời bất kì câu hỏi nào của anh. Nếu anh muốn buộc cô thôi việc thì anh đã phải làm xong từ lâu rồi; công việc của cô hiện đã an toàn và cô nhẹ nhõm thấy rõ. Nhưng Rhy không ngồi xuống mà dựa vào cạnh bàn, bắt chéo hai chân và vòng tay quanh ngực. Anh lặng lẽ ngắm nhìn cô từ đầu tới chân, tia nhìn long lanh trong đôi mắt xám sáng quắc ấy khiến Sallie nghệt thở. Cô không hiểu tại sao, nhưng anh khiến cô căng thẳng ngay cả khi anh không hề di chuyển. Sau cùng, không chịu nổi sự căng thẳng gây ra từ sự im lặng của anh, cô hỏi giọng chua lè: “Anh muốn nói về chuyện gì nào?”

“Em đã thay đổi, Sarah, à không Sallie”, anh tự sửa lại. “Thật là một sự thay đổi ngoạn mục, tất nhiên anh không nói đến mỗi tên em. Tóc em dài ra, người gầy đi, tưởng như gió có thể thổi bay được ý. Và hơn hết thấy, em đang đảm nhận một cách xuất sắc tại một vị trí mà có chết anh cũng không bao giờ nghĩ là em sẽ làm. Làm thế nào mà em lại trở thành một phóng viên vậy?”

“Ồ, chỉ là may mắn thôi”, cô nói rất vui vẻ. “Tôi đang lái xe trên một chiếc cầu khi nó sụp xuống. Tôi liền viết một bài phóng sự về nó và gửi cho người biên tập của tòa soạn, thế là anh ta chuyển tôi từ vị trí kế toán sang phóng viên.”

“Em làm anh cảm thấy việc trở thành một trong những phóng viên hàng đầu cho một tạp chí hạng nhất là điều hết sức hợp lý đối với em vậy”, anh nói lạnh nhạt. “Anh đoán là em thích công việc của mình.”

“Ồ, tất nhiên!”, cô nói, vô thức vươn người tới trước trong một cử chỉ háo hức. Đôi mắt to tròn cô tỏa sáng long lanh, cảm xúc tỏa ra cùng với từng từ ngữ cô nói. “Tôi yêu nó! Tôi đã từng nghĩ mình không bao giờ hiểu được tại sao anh luôn háo hức muốn quay trở lại với công việc của anh, nhưng cuối cùng tôi cũng bị nghiện nó giống như anh. Nó đã ăn vào máu anh, cắm rễ trong lòng anh, phải vậy không. Người ta vẫn thường bảo tôi giống một con nghiện đầy kích động vì tôi luôn cảm thấy như mình đang chỉ sống có một nửa mỗi khi tôi bị mắc kẹt ở văn phòng này”

“Mắt em không hề thay đổi”, anh thì thầm như muốn nói với chính mình, tia nhìn ghim chặt lấy khuôn mặt cô. “Chúng vẫn xanh thắm thắm như biển cả, lớn và sâu đến nỗi đủ khiến đàn ông chết chìm trong đấy. Sao em lại thay đổi tên họ thế?”, anh đột ngột hỏi gặng. “Tôi nói với anh rồi, tôi không muốn lợi dụng tên tuổi của anh”, cô kiên nhẫn giải thích. “Tôi muốn tự đi trên đôi chân mình, tôi muốn thay đổi, tôi phát hiện ra là tôi thích sự thay đổi đó. Khi tôi ở trường đại học, bằng cách nào đó mà Sarah đã trở thành Sallie. Tôi trở thành Sallie từ đó.”

“Đại học?”, anh hỏi, tia nhìn sắc lại.

“Vâng, cuối cùng thì tôi cũng lấy được bằng đại học.”, cô nói, khẽ cười. “Sau khi anh đi, tôi tham gia rất nhiều khóa học, ngoại ngữ, sáng tác, nhưng khi tôi bắt đầu làm việc với vai trò là một phóng viên, nó choán nhiều thời gian đến nỗi, tôi phải gắng hết sức mới lấy được tấm bằng của mình.”

“Có phải em đã ăn kiêng không? Em thay đổi mọi thứ trong cuộc đời em, anh tự hỏi sao em còn chưa kiểm lấy một nhân dạng mới nhỉ?”. Giọng anh đầy bức bối khiến cô bất giác lúng túng nhìn lại anh. Chắc chắn anh không khó chịu về chuyện cô sụt cân. Nó không thể tồi tệ đến vậy.

“Không, tôi không ăn kiêng, chuyện giảm cân xảy ra tự nhiên thôi”, cô trả lời, giọng cô thể hiện rõ cô hoàn toàn không hiểu câu hỏi. “Tôi quá bận đến nỗi không có thời gian ăn uống gì hết, bây giờ vẫn thế.”

“Tại sao? Sao em lại thay đổi bản thân hoàn toàn như vậy?”

Một cảm giác nhói lên cảnh báo cô đây không phải là một cuộc nói chuyện thông thường, một cuộc gặp chớp nhoáng thành linh sau bao nhiêu năm cũ, nhưng từ tốn một cách có chủ ý, Rhy hướng cô xoay quanh câu hỏi này. Không hiểu sao, cô không ngại nói cho anh biết sự thật. Sau cùng, một nụ cười nở trên môi cô. Cô nhướng mắt về phía anh. “Khi anh bỏ đi, Rhy, anh có nói với tôi là hãy gọi cho anh chừng nào tôi thấy mình là một người phụ nữ xứng đáng dành cho anh. Tôi gần như muốn chết. Sau đó tôi quyết định mình phải chiến đấu để giành lại anh, để biến mình thành một người phụ nữ như anh mong muốn, vì thế tôi đã không ngừng học rất nhiều thứ, nhưng cùng với thời gian, tôi đã học được nhiều việc, trong đó có việc làm thế nào để sống mà không có anh. Đó là cách mọi chuyện xảy ra. Câu chuyện chấm dứt rồi.”

“Chưa hẳn,” anh nói, giọng mỉa mai hài hước. “Thằng chồng đểu giả của em đã quay trở lại và một chương mới lại bắt đầu, và điều khiến kịch bản trở nên hấp dẫn hơn là bây giờ hẳn lại là ông chủ của em nữa chứ. Hãy xem này,” anh đảm chiêu, “có luật nào cấm các mối quan hệ trong văn phòng không?”

“Nếu có,” cô trả lời rành mạch, “Tôi đã ở đây trước tiên rồi.”

“Nhưng anh là ông chủ, nhớ không?”, anh nhắc nhở cô với cái nhếch mép gian xảo thoáng qua trên gương mặt. “Đừng lo về điều đó, em yêu. Anh không định cho em thôi việc đâu. Em là một phóng viên giỏi và anh không định để lọt em vào tay người khác đâu”. Thấy anh đứng dậy, cô đứng theo, nhưng anh vội nói: “Ngồi xuống, anh chưa nói xong”. Ngoan ngoãn, cô lại kéo ghế ngồi xuống, trong khi anh bước vòng qua bàn và ngồi đối diện với cô, tựa lưng vào ghế và với lấy tập file.

Sallie nhận ra tập file anh đang cầm chính là file lưu giữ thông tin của chính cô. Nhưng cô không có cách nào ngăn anh đọc nó, nên cô đành nhìn anh lật giở tập file.

“Anh rất muốn biết em đã viết gì trong hồ sơ cá nhân của mình”, anh nói. “Em nói không ai biết chúng ta đã kết hôn, nhưng em đã viết gì trong cột tình trạng hôn nhân?”, anh hỏi. “À, đây rồi. Em rất thành thật. Em viết em đã kết hôn. Nhưng tên chồng em là, đã ly thân - thông tin riêng tư.”

“Tôi đã bảo anh là không ai biết mà”, cô trả lời

Anh ngược lên nhìn cô, lông mày đột ngột nhíu lại. “Kế tiếp là họ hàng - không?”, anh gắng hỏi, giọng gay gắt. “Thế trong trường hợp em bị thương, hay thậm chí bị giết? Chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra, em biết rõ mà! Làm sao người ta thông báo cho anh được?”

“Tôi không nghĩ là anh lại quan tâm”, cô chống đỡ. “Thực ra, tôi thậm chí còn chẳng nghĩ đến điều đó, nhưng tôi có thể hiểu anh muốn nói gì. Một ngày nào đó, anh có thể muốn tái hôn. Tôi xin lỗi, tôi thật là thiếu suy nghĩ.”

Mạch đập mạnh trên thái dương anh thu hút cái nhìn của cô. Nó có nghĩa là anh đang rất điên tiết, cô nhớ những phản ứng của anh rất rõ, nhưng cô không thể hiểu tại sao anh lại giận dữ đến vậy. Sau cùng thì cô đã bị giết đầu, vì thế rõ ràng là chẳng có gì để lo lắng hết. Anh gấp hồ sơ lại và đặt nó xuống bàn, môi mím lại thành một đường thẳng đầy khắc nghiệt. “Tái hôn?”, đột nhiên anh la lên. “Tại sao anh phải ngu ngốc đến mức ấy? Một lần là quá đủ rồi”

“Hiển nhiên rồi”, cô gạt đầu với sự đồng cảm chân thành.

Mắt anh tối lại như thể anh đang cố kiềm nén cơn giận, nhưng khi anh hỏi cô “Em không muốn kết hôn lần nữa ư?”, giọng anh nhẹ như một hơi thở.

“Có chồng sẽ cản trở công việc của tôi”, cô trả lời, ngẩng cao đầu. “Câu trả lời là không, tôi muốn sống cuộc đời của riêng mình.”

“Em không có một uhm.. Mối quan hệ thân thiết nào đến mức người đó có thể phản đối khi em phải đi công tác dài ngày, có khi hàng tuần sao?”, anh thăm dò.

“Tôi có cả đồng bạn chứ, nhưng hầu hết đều có sự nghiệp riêng nên họ đều hiểu mỗi khi tôi đi công tác”, cô trả lời bình thản và phớt lờ những suy diễn của anh. Chuyện cô có tình nhân hay không chẳng liên quan gì đến anh. Không hiểu sao cô cảm thấy lòng tự trọng của mình sẽ bị tổn thương nếu anh biết mình là người đàn ông duy nhất trong đời cô. Sau rốt thì anh đâu có sống như một thầy tu, bằng chứng là cô nàng người mẫu đom đóm đáng như một con công Cora Williams luôn kề bên anh đầy thôi.

“Anh đã đọc rất nhiều bài báo do em viết”, anh nói, chuyển qua đề tài khác. “Em đã ở rất nhiều những vùng nguy hiểm-Lebanon, châu Phi, Nam Mĩ. Không có ai lo lắng về chuyện em có thể bị thương sao?”

“Như tôi đã nói, họ đều có công việc của riêng mình. Bất kì ai trong chúng tôi đều có thể chết trong khi đang làm việc”, cô trả lời lạnh nhạt. “Anh cũng vậy thôi, nhưng anh vẫn đi đấy thôi. Tại sao anh lại dừng lại? Anh có thể tự mình lựa chọn công việc, và chúng tôi nghe nói là anh rất được tin cậy.”

“Anh cảm thấy chán ngán chuyện suốt ngày bị rượt bắn, chắc đó là dấu hiệu của tuổi già”, anh trả lời ngay lập tức, “anh cảm thấy nhàm chán, anh muốn thay đổi. Anh đã đầu tư vào vài mối khá tốt suốt mấy năm qua, và khi tạp chí này được rao bán, anh quyết định là đã đến lúc rồi, nên anh mua nó. Anh vẫn còn vài chương trình phóng sự cần phải làm trong năm tới với đài truyền hình, những chương trình như thế luôn rất thú vị. Anh sẽ có thời gian tìm hiểu sâu hơn để xây dựng bối cảnh cho chủ đề của mình.”

Sallie nhìn anh đầy vẻ nghi ngờ. “Tôi thì lại nghĩ là mình sẽ thích những chuyến công tác nước ngoài hơn.”

Anh đang định nói gì đó thì điện thoại trên bàn anh phát tín hiệu, nhấn nút điện đàm với thái độ bức tức, anh quát vào trong máy, “Tôi đã bảo là đừng làm phiền cơ mà!” Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra và một giọng nói mềm mại cất lên, “Tại vì em nghĩ anh sẽ không coi em là một sự làm phiền, anh yêu. Nếu anh đang quở trách vài phóng viên nhà báo đáng thương thì em chắc rằng anh đã nói tất cả những gì cần được nói rồi.” Sallie quay phắt lại và bất ngờ bởi sự xuất hiện đột ngột của Coral Williams, nữ hoàng lộng lẫy đến ngạt thở trong chiếc váy đen đơn giản tôn vẻ đẹp hoàn hảo của mái tóc vàng rực rỡ. Nữ hoàng đứng đó như một bức tranh sinh động điển hình của sự tự tin khi nàng hướng nụ cười rạng rỡ của mình vào Rhy, hoàn toàn mong đợi một sự chào đón nồng nhiệt với vòng tay rộng mở của anh.

Rhy đều giọng, “Tôi đã hiểu vấn đề của cô, Miss Meade”, gác máy. Anh hướng về phía Coral, giọng không đổi, “Nó còn hơn cả quan trọng, Coral, bởi vì anh có rất nhiều thứ phải làm”

Như là thu xếp mọi việc với người vợ-xa-cách-đã-lâu-không-gặp-của-anh, Sallie nghĩ thầm trong đầu, bất giác mỉm cười trong vô thức khi cô đứng dậy “Nếu đó là tất cả, ngài Baines...?”

Anh nhìn lên vẻ chán nản và cáu gắt. “Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau”, anh cúi bấn, còn Sallie thì coi như đó là dấu hiệu cô có thể rút lui. Cô đi ra với nụ cười hoan hỷ dành cho nàng người mẫu rõ ràng đang hết sức bẽ bàng, cô cũng tặng cho thư ký của Rhy một nụ cười y như thế khi cô rời văn phòng của anh.

Điều đầu tiên cô cần làm chính là đi giải cứu tinh thần cho anh chàng Greg khốn khổ. Sallie rẽ vào văn phòng của anh trên đường đi xuống. “Anh ấy biết,” cô nói luôn với anh khi vừa ló mặt khỏi cánh cửa. “Nhưng không sao, anh ta không định cho tôi thôi việc đâu”. Greg cào mấy ngón tay lên đầu, hấp tấp vò mấy món tóc xám trên đỉnh đầu lộn xộn. “Cô làm tôi già đi mười tuổi đấy, búp bê”. Anh thở phào. “Tôi mừng là anh ta đã biết, nó làm tôi nhẹ cả người. Điều đó có được thông báo rộng rãi không?”

“Tôi không nghĩ thế”, cô rào đón. “Anh ấy không nói gì đến chuyện đấy cả. Coral đến, và tôi không nghĩ là anh ấy muốn ai làm hỏng mối quan hệ của hai người bọn họ”.

“Ôi, hãy trông người vợ tuyệt vời này mới hiểu biết làm sao”, anh nhạo báng, và cô lè lưỡi về phía anh. Khi cô trở về bàn làm việc, với tất cả những căng thẳng đều được gạt bỏ, cô tấn công bài báo đang viết dở với một luồng sinh lực mới và nhanh chóng hoàn thành nó ngay chiều hôm đó. Rồi Chris dừng lại bên bàn làm việc cả cô, lần này là để nói cho cô biết anh sẽ bay đi Miami tối nay. “Muốn đi tiễn tôi không?”, anh mời, và cô ngay lập tức nhận lời.

Đôi khi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trong đám đông khi bạn phải rời đi trên một chuyến bay lúc nửa đêm là một điều an ủi tuyệt vời, nên cô không thấy điều gì bất thường khi Chris muốn cô đi tiễn anh. Chris không tỏ bất kì thái độ gì cho đến khi họ đến sân bay, rồi Sallie nhận ra gần đây Chris đã tìm cô vài lần ở công ty. Cô rất quý Chris, anh luôn là một người bạn tốt, vững vàng, nhưng cô biết chắc chắn sẽ không bao giờ có gì hơn tình bạn. Quyết không để tình huống đi xa hơn, cô hỏi anh một cách thẳng thắn, “chỉ là tỏ mò thôi, nhưng tại sao anh lại mời tôi đi ăn trưa, rồi lại muốn tôi đi tiễn anh vân vân, có lý do nào tôi nên biết không?”

“Tôi lợi dụng cô”, anh trả lời cũng thẳng thắn như thế. “Cô là một người bạn đồng hành tuyệt vời, và cô không trông mong một điều gì hơn tình bạn. Đồng thời cô cũng khiến tự ái đàn ông của tôi được ve vuốt, bởi vì cô là một phụ nữ đẹp lộng lẫy.”

Câu nói của anh khiến cô cười khúc khích; trong cách nhìn của Sallie, một phụ nữ đẹp lộng lẫy không phải là một cái máy phát điện nhỏ bé có nhiều năng lực, sức sống hơn là khiêu thăm mĩ về thời trang. Nhưng thật ngọt ngào khi được nghe một nhận xét như vậy từ cánh đàn ông. “Cảm ơn”, cô mỉm cười sung sướng với anh, “nhưng nó vẫn không phải câu trả lời đúng”

Anh nhướn đôi lông mày màu hung. “Đương nhiên là vì một người phụ nữ khác. Còn vì cái gì được chứ?”

“Tôi có biết người đó không?”, cô hỏi.

“Không, cô ấy không phải người trong nghề. Cô ấy sống cùng khu chung cư với tôi. Cô ấy là mẫu phụ nữ thuộc về gia đình. Kiểu phụ nữ muốn có một người chồng cứ hết giờ làm việc là về nhà trình diện vợ (nine-to-five husband: mẫu ông chồng rời nhà đi làm lúc 9h sáng, về nhà lúc 5h chiều), còn tôi có chết cũng không hình dung bằng cách nào mình có thể chui vào cái nếp sống tẻ nhạt ấy. Đó là điểm khác biệt giữa hai chúng tôi. Cô ấy sẽ không bao giờ nhượng bộ và tôi cũng thế.”

“Thế anh định làm thế nào?”

“Chờ đợi. Tôi là một người đàn ông kiên nhẫn mà. Hoặc là cô ấy sẽ phải lùi bước, hoặc là chúng tôi sẽ chẳng thể ở bên nhau được. Có vậy thôi.”

“Tại sao người phải lùi bước lại là cô ấy vậy?”, Sallie kêu lên đầy phẫn nộ, ngạc nhiên hết mức khi thấy ngay cả một người đàn ông phóng khoáng và biết suy nghĩ như Chris cũng vẫn muốn phụ nữ là người phải nhượng bộ.

“Bởi vì tôi biết tôi không thể”, anh nhạo báng, khẽ mỉm cười. “Tôi biết những giới hạn của mình, Sal. Tôi chỉ hy vọng cô ấy mạnh mẽ hơn tôi và đủ can đảm để thay đổi.” Sau đó, anh khôn khéo thay đổi chủ đề, và Sallie nhanh chóng nhận ra anh chỉ thổ lộ những gì anh muốn. Họ nói chuyện trong khi chờ đợi đến giờ cất cánh, và Sallie cảm nhận được tâm trạng tổn thương của Chris. Bị cử đi công tác giữa đêm khuya mà không có một ai đưa tiễn là một trải nghiệm rất cô đơn, ít nhất cô cũng có thể giúp anh bằng cách chào tạm biệt với nụ cười thân thuộc.

Cô về đến căn hộ của mình khoảng sau 10h một chút, tắm rửa thật nhanh và leo lên giường. Ngay khi cô vừa tắt đèn thì chuông điện thoại reo khiến cô phải bật lại đèn để bắt máy. “Sallie? Em ở cái chỗ quái nào thế?”, Rhy hỏi giọng gay gắt, và như trước đây, giọng nói trầm khàn của anh lại khiến xương sống cô gai gai náo nức.

“Sân bay”, cô thấy mình trả lời ngay tắp lự.

“Đón ai à?”, anh hỏi, giọng bén ngót.

“Không, đi tiễn một người”. Cô lấy lại giọng tự chủ, và nhanh chóng vặn lại “Anh gọi có việc gì thế?”

“Em rời đi trước khi chúng ta dàn xếp xong”, anh nói giọng cáu bẳn.

Khó hiểu, cô nhắc lại: “Dàn xếp? Còn phải dàn xếp cái gì nữa”

“Cuộc hôn nhân của chúng ta, có mỗi việc đấy thôi”, anh trả lời giọng đầy mai mỉa. Cô hiểu và ngay lập tức cố gắng trấn an để anh hiểu rằng cô sẽ không gây khó khăn trong việc kết thúc cuộc hôn nhân của hai người. “Chúng ta chắc chắn sẽ không gặp khó khăn gì trong việc ly hôn đâu, dựa trên khoảng thời gian chúng ta đã không sống cùng nhau. Ly hôn là một ý hay. Đáng lẽ ra chúng ta nên kết thúc việc này từ sớm mới phải. 7 năm quả là một quãng thời gian dài. Rõ ràng là cuộc hôn nhân của chúng ta đã kết thúc trên mọi phương diện ngoại trừ về mặt pháp lý. Tôi thấy chẳng có lý do gì mà không hoàn thành nốt thủ tục ấy.”

“Em nói nhiều quá”, anh nhận xét. Giọng nói như đang bị kiềm nén lại là một dấu hiệu cho thấy anh đang nổi nóng. Bối rối, Sallie im lặng. Cô đã nói điều gì khiến anh nổi giận ư? Sao anh lại khơi lại cái chủ đề anh không muốn nói đến cơ chứ?

“Anh không muốn ly hôn”, anh nói vài giây sau đó. “Anh thấy nó rất tiện lợi khi có một cô vợ nhỏ nhắn được cất giấu ở một nơi nào đó”

Cô phá ra cười và nhẹ nhàng ngồi xuống giường, kéo cái gối ra sau đầu để dựa. “Vâng, tôi có thể thấy nó có lợi ở điểm nào”, cô trêu anh. “Nó giúp người chồng thích bay nhảy có một chỗ trú ẩn an toàn và hiệu quả

phải không nào. Tuy nhiên, chúng ta đều đồng ý với nhau là tiếp tục giữ cuộc hôn nhân này thật là một ý tưởng ngu ngốc. Anh muốn tôi đệ đơn hay muốn tự mình làm?”

“Có phải em cố tình giả vờ ngu ngốc không”, anh quát lên. “Anh đã nói anh không muốn ly dị”

Sallie lại rơi vào im lặng, choáng váng bởi thái độ khăng khăng của anh. “Nhưng, Rhy!”, cuối cùng, cô cũng lên tiếng phản đối với thái độ đầy ngờ vực. “Tại sao không?”

“Anh đã bảo với em rồi”, anh nói với cái giọng chán nản như thể đang cố giải thích một điều hiển nhiên. “Anh thấy rất thoải mái khi có một người vợ.”

“Anh nói dối.”

“Sao anh phải phiền phức như thế làm gì? Những lời nói dối lúc nào cũng có nguy cơ bị phát hiện. Không, cảm ơn em đã gợi ý, nhưng anh nghĩ anh sẽ giữ em lại bên mình, bất chấp việc em đang đợi ai đó trên chiếc máy bay kia để thay thế vị trí của anh.”

Ngay lập tức, Sallie cảm thấy giận dữ. Sao anh ta lại gọi điện cho cô khi anh không hề muốn ly hôn, và anh là ai mà dám cạnh khỏe về việc cô đang đợi ai trên chiếc máy bay? “Anh đang tỏ ra rất đáng ghét!”, cô buộc tội anh một cách gay gắt. “Có chuyện gì với anh vậy, Rhy? Có phải Coral gây rắc rối cho anh không. Anh cần một người vợ để bảo vệ mình à? Ồ về chuyện đó, anh nên nhờ một người khác, bởi vì tôi chẳng cần đến sự hợp tác của anh mới ly hôn được! Anh đã bỏ rơi tôi, những 7 năm liền, bất kì vị thẩm phán nào khi biết điều đó cũng sẽ xử ly hôn cho tôi!”

“Em nghĩ thế sao?”, anh nói giọng thách thức và cười lớn. “Cứ thử xem. Anh có hàng đồng bạn bè, ly dị anh khó hơn em tưởng đấy. Em sẽ cần đến một đồng tiền và một đồng thời gian để chuẩn bị, anh khuyên em trước khi bắt đầu tiến hành việc đó, em nên tìm một công việc nào đó hợp lý hơn. Thấy không, em đang ở thế yếu đấy, em yêu? Em không được phép làm ông chủ của em nổi giận”.

“Thế thì xuống thẳng địa ngục đi, ông chủ của tôi”, cô cáu tiết gào lên, ném thẳng cái tai nghe xuống bàn. Điện thoại reo lên ngay sau đó, cô nhìn trừng trừng vào cái điện thoại cho đến khi cảm thấy phát điên vì tiếng reo inh ỏi của nó, cô gác máy, điều trước đây hiếm khi cô làm vì sợ Greg sẽ gọi đến để cử cô đi công tác bất kì lúc nào.

Sau đó, Sallie tắt đèn, nhắm mắt cố dỗ giấc ngủ nhưng vô hiệu. Nằm trong bóng tối, cô điên tiết tới mức chỉ muốn trút giận lên đầu Rhy. Tại sao anh ta lại gọi cho cô nếu như anh ta không có ý định ly dị ngay từ đầu? Nếu anh ta cần cô để giữ khoảng cách an toàn với Coral thì anh ta có thể tìm một người khác để thực hiện cái công việc bẩn thỉu đó! Thực ra, cá nhân cô nghĩ rằng Coral đúng là mẫu phụ nữ thích hợp với Rhy, kiểu người già dặn và thạo đời đủ để không quan tâm tới việc ông chồng của cô ta có thể hứng thú với công việc hơn là với vợ của chính mình.

Sau đó, như được ai đó thấp sáng trong bóng tối, cô hiểu tại sao Rhy lại có thái độ ngoan cố đến vậy trong việc không ly hôn, tại sao anh lại hỏi những câu hỏi tọc mạch đầy ám chỉ về những người bạn của cô. Nếu có gì cô đã học được về Rhy trong suốt một năm chung sống thì đó chính là anh là một người đàn ông có tính sở hữu rất cao. Anh không bao giờ từ bỏ những gì thuộc về mình, và nó bao gồm cả vợ anh. Rõ ràng là anh không quan tâm đến khoảng cách hàng ngàn dặm ngăn cách họ, hay sự thực là họ đã không hề liên lạc với nhau hàng năm trời, thái độ của anh là, vợ anh mãi mãi sẽ là vợ anh. Có thể anh chẳng hề ham muốn cô chút nào, nhưng anh sẽ cương quyết không từ bỏ cô nếu anh nghĩ có ai đó muốn kết hôn với vợ của anh. Điều anh không nhận ra là, giống như anh, thái độ của cô đối với hôn nhân là: một lần là quá đủ rồi.

Cô phải thừa nhận một cách thành thực với bản thân là cô có thể chẳng bao giờ yêu ai sâu đậm như cô đã yêu Rhy, và bất chấp là cô đã hồi phục lại sau những tổn thương tình cảm mà anh đã gây ra, cô vẫn không nghĩ mình còn có thể yêu một cách cuồng nhiệt và say đắm một lần nữa. Cô cũng không muốn có một mối quan hệ nhạt nhẽo sau khi đã biết thế nào là yêu thực sự.

Tuy nhiên, thật khó mà thuyết phục được Rhy tin rằng cô muốn ly dị với anh để cưới một người đàn ông khác. Anh sẽ không bao giờ hiểu được nhu cầu cần được giải phóng khỏi anh của cô. Khi anh ở xa, cô không hề thấy khó chịu về tình trạng ly thân của họ, nhưng khi anh ở bên, cô cảm thấy ngột ngạt. Tính cách Rhy quá mạnh mẽ, luôn muốn áp chế người khác, luôn muốn chiếm hữu, nếu anh nghĩ mình có quyền hợp pháp đối với cô, anh sẽ không ngần ngại sử dụng nó theo bất kì cách nào anh muốn.

Lần đầu tiên, Sallie thấy mình phải nghiêm túc đối mặt với khả năng phải đi tìm một công việc khác. Cô yêu công việc hiện tại của mình, cô thích làm việc cho tạp chí World in Review, nhưng cũng có những nhà xuất bản khác. Và nếu Rhy đe dọa đuổi việc cô nếu cô cứ cố gắng ly dị anh, thì điều tốt nhất cô có thể làm là tước vũ khí trước khi anh có thể sử dụng nó.

4. Chương 4

Sallie nhìn chăm chăm vào bàn phím một cách rầu rĩ, nặn óc cố sắp xếp câu chữ cho hợp lý, nhưng đầu óc cô trống trơn còn tờ giấy trắng thì nằm gọn trên máy gõ. Cô luôn tràn đầy niềm đam mê với công việc, chưa bao giờ cô gặp khó khăn trong việc viết lách, từ ngữ cứ tự nhiên tuôn trào thành những dòng văn hết sức trôi chảy. Vậy mà giờ đây cô đang phải trải nghiệm cảm giác mạch văn của cô bị tắc nghẽn, khiến cho từng dây thần kinh của cô xoắn lại thành những búi. Trước đây cô chưa gặp rắc rối kiểu này, cô thật sự thấy lung túng. Làm sao mà cô có thể viết mấy chuyện khiến cô phát khóc vì nhàm chán. Và bài báo này chính là điển hình! Brom vừa trở ra từ văn phòng của Greg, anh nói: “Tôi sẽ đi,” vừa nói vừa dọn đồ đạc trên bàn, “Munich.”

Sallie quay lại phía anh. “Có gì thú vị không vậy?”

“Một buổi biểu tình ở Common Market. Có vài rắc rối, có thể sẽ có nổi loạn nữa. Tôi sẽ gặp lại cô khi nào quay về.”

“À, được rồi,” Sallie nói, cố cười. Brom sững lại bàn cô và đặt tay lên vai cô. “Có gì không ổn à, Sal? Suốt 2 tuần nay trông cô không được khỏe lắm. Cô đi khám chưa vậy?”

“Không sao đâu,” cô nói với anh, sau đó anh rời khỏi. Khi chỉ còn lại một mình, cô quay về với cái máy đánh chữ và lại cấu gắt với nó. Không cần phải đi khám, không có thuốc gì có thể điều trị khỏi bệnh nhàm chán hết. Sao cô lại bị giữ lại ở văn phòng thế nhỉ? Greg biết rõ cô giỏi nhất khi ở bên ngoài, nhưng đã ba tuần kể từ lúc cô trở về từ Washington, không có lấy một chuyến công tác đơn lẻ nào hết, không cả một nhiệm vụ bé tẹo. Thay vào đó cô bị ngập đầu với những “gợi ý” viết những bản tin mà ai cũng làm được. Cô đã hoàn thành xuất sắc, nhưng bây giờ cô lại va phải một bức tường đá và đột nhiên cô thấy giận dữ. Nếu như Greg không định trưng dụng cô nữa thì cô muốn biết tại sao?

Quyết định, cô tắt máy đánh chữ rồi đi tới văn phòng của Greg. Anh không có ở đó, vì thế cô ngồi đợi và trong lúc chờ cho người cơn giận, nhưng sự kiên quyết thì không. Sự nhẫn nại giúp cô giữ tự chủ, khi mà cô muốn biết chuyện gì, cô dứt khoát phải điều tra cho ra lẽ. Tại sao Greg lại đột ngột lờ cô đi. Họ luôn có giao tình đồng nghiệp tốt đẹp, tôn trọng và quý mến nhau, và nếu hiện tại vẫn thế thì Greg rõ ràng phải cử cô đi công tác từ lâu rồi mới phải. Cô chờ gần 40 phút Greg mới trở về. Khi anh mở cửa, thấy cô ngồi đó, một thoáng lo lắng xen lẫn vẻ đề phòng khê lướt qua khuôn mặt anh trước khi anh kịp chỉnh lại. “Chào búp bê, bài viết tới đâu rồi?” anh sẵn đón.

“Không ra đâu hết. Tôi không thể viết được.”

Greg thở dài trước cái tuyên bố cụt lủn ấy và trở về chỗ ngồi. Sau một lúc đũa nghịch cây viết chì, anh nhẹ nhàng nói: “Chúng ta ai mà chả có lúc phải đối mặt với rắc rối. Bài viết không ổn sao? Có cái gì cô có thể viết được nào?”

“Nó tệ nhạt,” cô nói thẳng thừng và Greg trông nao núng. “Tôi không hiểu tại sao anh lại ném tất cả mấy thứ rác rưởi vào tôi, cho nên tôi hỏi anh đây, lý do là gì vậy? Tôi làm việc tốt, nhưng anh không để tôi tiếp tục. Anh đang cố ép tôi thôi việc hả? Có phải Rhy không muốn vợ mình làm việc cho mình, nhưng anh ta không muốn làm mọi việc trở nên tệ hại bằng cách sa thải tôi. Đó là kế hoạch của anh ta ư?”

Greg vò mái tóc nâu xám của anh và thở dài, khuôn mặt thô cứng của anh tràn đầy căng thẳng. “Cô đang đặt tôi vào một tình thế khó khăn đấy,” anh cầu nhàu. “Cô không thể cho qua mọi việc được sao?”

“Không được!” cô gào toáng lên, rồi tự trấn tĩnh lại. “Tôi xin lỗi, tôi cho tôi biết không phải lỗi của anh, anh luôn trao cho tôi những chuyển công tác mà anh nghĩ tôi có thể làm được. Là Rhy phải không?”

“Hắn đã loại cô khỏi các chuyển công tác nước ngoài”, Greg thừa nhận.

Mặc dù Sallie đã đoán trước được mọi chuyện, nhưng khi sự nghi ngờ của cô được khẳng định, cảm giác tệ hơn cô nghĩ rất nhiều. Cô tái nhợt và co rúm lại trên ghế ngồi. Cắt bỏ các chuyển công tác! Nó như một đòn chí mạng! Tất cả tình cảm cô giành cho Rhy đã chuyển sang cho công việc kể từ khi anh rời bỏ cô. Cùng với thời gian, cô đã học được cách thỏa mãn với ý nghĩ rằng công việc đã làm phong phú cuộc sống của mình. Cô không nghi ngờ gì việc một nhà tâm lý học sẽ khuyên cô rằng công việc của cô chỉ là một vật thay thế cho những gì mà cô thật sự muốn, một người đàn ông, và có lẽ đó còn là điều cô cần nhất. Nhưng cô đã không còn là Sarah của bảy năm trước. Cô đã trưởng thành, độc lập. Không có công việc, cô cảm thấy giống như một nhạc công mà không có tay, như thể cuộc đời cô bị phá hỏng vậy. Cô thì thào một tiếng khản đặc và hải hùng qua cổ họng “Tại sao chứ?”

“Tôi không biết,” Greg đáp. “Nghe này, cưng, tất cả những gì tôi biết là hắn đã cắt hết mọi chuyển công tác của cô. Thực ra cô vẫn có thể làm bất cứ gì trong nước và viết vài tin gì đó đăng lên, nhưng tôi đã giữ cô ở lại đây vì bất kỳ ai cũng có thể đảm đương được mấy vụ đó, mà tôi thì lại muốn cô rảnh rang phòng trường hợp có gì quan trọng xảy ra. Có thể tôi sai, tôi chỉ đang cố làm điều tốt nhất cho tập chí thôi. Nhưng tôi biết cô đã bị kẹt ở văn phòng bao lâu. Nếu có bất cứ việc gì xảy ra, không cần biết là chuyện gì. Nếu cô muốn, chỉ cần nói một tiếng và cô sẽ có nó.”

“Đó không phải vấn đề.” Cô nói một cách chán ngán, và anh nhú mày. Chịu khuất phục không phải là điều mà Greg mong đợi ở cô. Sau đó cô nhìn lên với tia lửa giận dữ bập bùng trong đôi mắt xanh thẳm.

“Ý định thứ hai, được rồi, tôi chấp nhận. Bất cứ việc gì! Nếu anh có thể cho tôi một chuyển công tác kéo dài sáu tháng, ngay lập tức, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Cách duy nhất ngăn tôi ám sát Rhy là giữ tôi tránh xa anh ta. Rhy có muốn việc này có phải giữ kín không, chuyện loại tôi ra ấy?”

“Tôi không nghĩ thế,” Greg phủ nhận, “tôi đã không kể cho cô bởi tôi nuôi hy vọng là tôi có thể khiến cô hài lòng với những việc khác nhưng chẳng có gì thay đổi cả. Sao thế?”

“Bởi vì tôi sắp hỏi Rhy câu đó đây.” Cô nói và nở một nụ cười gian xảo như mèo trên khoe môi với ý nghĩ tham gia vào cuộc chiến với người chồng kiêu căng của mình. Greg tựa lưng vào ghế, và ngạc nhiên nhận ra gương mặt bé nhỏ vụt tỏa sáng, dấu hiệu của một cuộc chiến đã được báo trước. Trong một lúc anh đã lo lắng cho cô, sợ rằng nguồn năng lượng dồi dào đã bị dập tắt, nhưng giờ anh đang cười với một sự am hiểu sâu sắc. Sallie sống sót qua những lúc sóng gió dữ dội nhất, đó là một trong những tính cách khiến cô trở thành một trong những phóng viên tài năng nhất của anh. “Cho cô lấy hết luôn đây,” anh cau kinh. “Tôi cần cô trở ra chiến trường thôi.”

Amanda Meade, thư ký của Rhy, cười với Sallie lúc cô bước vào. Amanda cũng chính là thư ký của tổng biên tập trước đây, và cô ấy biết hết tất cả các bộ phận -, bằng chứng cho sự thận trọng của cô ấy là không có cuộc nói chuyện bóng gió nào về cuộc nói gặp riêng của Sallie và Rhy, điều mà Sallie vô cùng biết ơn. Cô không muốn có bất kỳ chuyện ngổ lê đôi mách nào về họ, nó có thể lọt vào tai Rhy và anh sẽ loại bỏ cô hoàn toàn để ngăn việc bàn tán. “Chào, Sallie.” Amanda chào cô. “tôi giúp gì được không, hay chị muốn gặp sếp?”

“Sếp đi, nếu anh ấy không vướng bận gì,” Cô đáp. “Anh ấy rảnh được một lát,” Amanda xác nhận, “nhưng anh ấy có một buổi hẹn ăn trưa với cô William lúc mười hai giờ, vì thế lát nữa anh ấy sẽ đi.”

“Tôi sẽ không gặp lâu đâu,” Sallie hứa. “hỏi xem anh ấy có thể gặp tôi được không.” Amanda gọi vào văn phòng theo đường dây riêng và Sallie nghe Amanda giãi thích lý do cuộc gọi. Chỉ sau vài giây cô gác máy và mỉm cười. “Vào trong đi, anh ấy rảnh rồi đây - và anh ấy đang trong tâm trạng tốt đấy.”

Sallie phì cười “Cám ơn đã nói cho tôi biết nhưng tôi không đòi tăng lương đâu, dù thế nào đi nữa!” Lướt vào văn phòng Rhy cô đóng cửa một cách dứt khoát, muốn chắc chắn không ai nghe lỏm được cuộc nói chuyện của họ. Rhy đang đứng cạnh cửa sổ mở rộng, h ưởng cái nhìn chăm chú xuống đám người đang qua lại trên đường phố. Anh đang mặc một chiếc áo sơ mi với khuy măng sét tháo ra để trên bàn và tay áo được xắn lên để lộ cơ bắp cuộn cuộn. Khi anh xoay lại cô thấy anh cũng đã tháo cả vạt ra. Trông anh giống một

phóng viên hơn là một tổng biên tập, từ anh toát ra một vẻ mạnh mẽ mà không người đàn ông nào có được. “Chào, cưng.” Anh lè nhè, với giọng thô ráp êm như nhung chứa một dấu hiệu quen thuộc làm tim cô khẽ nhói lên. “Em mất quá lâu để tới đây đây. Anh đang bắt đầu nghĩ rằng em đang thận trọng.”

Ý anh là gì thế? Greg đã gọi cảnh báo cho Rhy là cô tính đến đây ư? Không thể nào, cô vừa rời khỏi văn phòng của Greg thôi mà, và dù thế nào Greg vẫn muốn cô được tự do đi công tác. Mực in chảy trong huyết quản của Greg, không phải máu.

“Tôi chưa hiểu,” cô nói cộc lốc. “Ý anh là gì. Tôi mất quá lâu để tới đây là sao?”

“Để em nhận ra rằng em đã được dạy dỗ,” anh đáp, mỉm cười khi tiến lại gần cô. Trước khi cô có cơ hội tránh anh, anh đã đứng ngay trước cô. Cánh tay nóng ấm và rắn chắc của anh khóa chặt khuỷu tay cô và cô run rẩy trước sự đụng chạm của anh. Cô cố gắng tránh ra còn anh thì lại kiềm chặt hơn, nhưng chỉ vừa đủ để giữ cô yên. “Anh định nói với em vào buổi tối mà anh đã gọi, nhưng em đã cúp máy.” Anh đều đều, vẫn tươi cười. “cho nên anh đành đợi em đến gặp anh.”

Cô luôn có giác quan nhạy bén nhưng bây giờ cô chỉ mong nó đừng quá nhạy bén như thế, vì cô có thể ngửi thấy hương vị nồng ấm của cơ thể anh cùng với mùi kem cạo râu dịu nhẹ mà anh dùng. Anh đứng gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được mùi vị của anh vẫn như thế, không thay đổi sau ngần ấy năm, không mặc áo lót bên trong, cô có thể thấy những sợi lông đen sậm trên ngực anh ẩn dưới làn áo mỏng. Cô giật cái nhìn chăm chú ra khỏi ngực anh và chuyển lên cao hơn, hướng tới chiếc cằm được cạo nhẵn của anh, rồi tới môi anh, đang mỉm cười thỏa mãn, rồi cao thêm chút nữa, tới đôi mắt xám bên dưới cặp chân mày đen nhánh đang nhìn cô chăm chú.

Với một nỗ lực cao độ, cô kéo sự chú ý của mình khỏi cơ thể hấp dẫn của anh, nói gần như thì thầm: “Tại sao vậy? Anh biết là tôi yêu các chuyến công tác nước ngoài đến mức nào mà. Sao anh lại ngăn tôi chứ?”

“Bởi anh không còn là một nhà báo,” anh trả lời khô khốc và cô nhìn anh chăm chăm bối rối. Anh nói lỏng eo cô và lướt bàn tay ấm áp trên cánh tay cô, anh dựa vào mép bàn và kéo cô đứng vào giữa hai chân anh. Anh đang ở tư thế có lợi hơn cô, và đôi mắt xám quyến rũ đó nhìn cô chăm chú, như muốn ngăn chặn mọi thái độ chống cự hành động thân mật của anh. “Ý anh là gì?” cô xoay sở, lần này giọng cô không mạnh mẽ như trước đó. Những ngón tay anh đang xoa trên làn da mềm mại của tay cô khiến cô bắt đầu run rẩy trong vô thức. “Anh không thể chịu đựng nổi ý nghĩ đẩy em vào những nơi có thể xảy ra những tình huống nguy hiểm,” anh dịu dàng giải thích “Nam Mỹ, Châu Phi, Trung Đông, tất cả đều là những quả bom chính trị hẹn giờ, và anh không muốn liều lĩnh với việc em có thể bị mắc vào đó nếu nó phát nổ. Châu Âu, cả ở Châu Âu cũng có những vụ bắt cóc, những nhóm khủng bố, ném bom cả trên không trung và đường phố. Vì sự bình yên trong tâm hồn mình, anh đã loại em ra khỏi các chuyến công tác nước ngoài. Mặc dù gã lừa Greg đã gần như bị đột quỵ khi anh nói với hấn quyết định của anh. Hấn nghĩ em là một trong những người giỏi nhất, cưng à. Anh có thể vận cổ hấn mỗi khi nghĩ tới những tình huống nguy hiểm mà hấn đẩy em vào!”

“Greg chuyên nghiệp đấy,” Sallie khàn giọng cãi, “và tôi cũng vậy. Tôi không phải là kẻ vô dụng, Rhy. Tôi đã tham gia các khóa học sử dụng vũ khí và tự vệ. Tôi có thể tự lo cho mình. Chết đi đây mới là điều khiến tôi phát điên! Tôi có cảm giác mình giống như con cừu cần có người chăn dắt vậy!”

Anh cười và vươn tay ra sau nắm lấy bím tóc Sallie, kéo chúng qua vai cô và để bím tóc dày ấy nằm lả lơi trên ngực cô. Anh bắt đầu đầu nghịch với nó, lùa những ngón tay vào suối tóc suôn mượt ấy và mỉm cười. “Đây đúng là một cái bờm,” anh thì thầm “Anh muốn thấy nó được xoa ra và trải rộng trên gối lúc anh làm tình với em.”

Sallie run rẩy đến tận gót chân khi nghe những lời đó, khuôn mặt cô tái nhợt. Tất cả những điều mà anh nói hiển nhiên không phải là điều mà cô mong đợi! Đôi mắt mở to dờ dẩn của cô bắt gặp tia nhìn thèm khát trong mắt anh; thỉnh thoảng, anh kéo cô sát vào anh, khóa chặt cô bằng đôi chân mạnh mẽ, tay anh vòng quanh người cô.

Cô hỗn hển bởi cái đụng chạm rắn chắc ấm áp từ cơ thể anh, mọi giác quan cô mụ mị cả đi khi anh hôn trôn cô. Nó đã luôn diễn ra như vậy.

Cổ hết sức kiểm soát, Sallie giấu mặt vào ngực anh, thắm yêu cầu anh nói lỏng vòng tay, nhưng ngay lập

tức anh nắm lấy cơ hội, siết chặt cánh tay hơn nữa nhằm điều chỉnh cho cô khít chặt hơn với những đường cong trên cơ thể anh và cúi đầu xuống. Miệng anh nóng bỏng, thúc ép, như chứa thuốc mê, và cô bắt đầu ngọ ngoáy khi anh siết chặt, cố hết sức chạy trốn sự hưởng ứng không thể chối cãi của cô với anh nhiều như việc cố chạy trốn khỏi anh. Nỗ lực đẩy sức chịu đựng của mình tới giới hạn, Sallie cố xoay sở để cưỡng lại sự mơn trớn của lưỡi anh trên môi cô, miệng cô khép chặt. Sau một hồi, anh ngẩng đầu lên, hơi thở gấp gáp, ánh mắt chất đầy ham muốn.

“Mở miệng ra đi cưng.” Anh ra lệnh, giọng khản đặc. “Em biết là anh muốn hôn em đến thế nào mà. Hãy để anh cảm nhận vị ngọt dịu của lưỡi em chạm vào lưỡi anh lần nữa đi nào.” Anh lại cúi đầu xuống, và lần này sức chịu đựng của cô tan vỡ. Mọi giác quan của cô nổ tung thỏa mãn bởi cái đụng chạm của môi anh trên môi cô, miệng cô mở ra chào đón khi lưỡi anh mơn trớn đòi hỏi và anh ngay lập tức chiếm hữu sự ngọt ngào của miệng cô. Anh rên rỉ khép chặt vòng tay quanh cô và cô hưởng ứng lại bằng cách trượt tay mình vòng quanh cổ anh. Cơ thể mảnh dẻ của cô run rẩy bởi sự hoang dại mãnh liệt mà nụ hôn của anh gợi lên. Người cô cong lên, phó thác hoàn toàn vào anh, hồn hên tiết lộ với anh nhu cầu của cô khi cô nhận thấy anh đã bị kích thích tới mức nào.

Nó luôn như vậy. Từ cái hôn đầu tiên mà họ chia sẻ tới lần cuối cùng anh làm tình với cô, cơ thể họ hưởng ứng nhau một cách tức thì và mãnh liệt. Sau Rhy, cô chưa từng ham muốn một người đàn ông nào khác bởi bản năng mách bảo cô rằng sẽ không người đàn ông nào có khả năng kích thích cô như anh. Thậm chí ngay lúc này, bất chấp việc cô có hàng tá lý do hết sức đúng đắn và hợp lý trong việc không muốn và không nên đáp ứng anh. Nhưng cơ thể cô đơn giản là không hề tuân theo những gì lý trí sáng suốt mách bảo. Chỉ sau vài giây, cô thấy mình đã hoàn toàn chẳng muốn chống cự anh chút nào. Cô cảm nhận được cả sự hoang dại sống động và mê đắm cùng một lúc. Nỗ lực hết sức để chống lại anh ngay cả khi mọi giác quan của cô đã tràn ngập những dấu hiệu khoái lạc, mọi dây thần kinh của cô căng ra vì kiệt sức.

Khi anh rời khỏi miệng cô, cô quá yếu ớt và run rẩy đến mức phải dựa sát vào anh. Niềm hân hoan nóng bỏng đọng lại trong mắt anh, khi anh đặt tay vào eo cô để nâng cô lên, tay kia tự do để vuốt ve cảm cô trong khi anh đặt những nụ hôn dịu dàng trên mặt và môi cô. “Mmm,” Anh gầm gừ sâu trong cổ họng, “Vẫn không thay đổi gì hết. Nó vẫn luôn bùng cháy mỗi khi chúng ta gần nhau.”

Lời nói của anh đã tác động lên bộ não đang lên cơn sốt của cô, Sallie nỗ lực để tạo khoảng cách với anh. Đúng, nó vẫn quá bùng cháy, cú sốc của cảm xúc thể hiện rõ trên mặt cô! Cô thật ngu xuẩn nếu để Rhy lợi dụng sự hấp dẫn giới tính của mình để làm cô quên mất lý do khiến cô đến đây.

“Rhy - dừng lại đi!” cô chống cự, quay mặt tránh đôi môi khiêu khích của anh đang mơn trớn trên da thịt cô. “Hãy để tôi đi. Tôi đến đây là để nói chuyện với anh -”

“Chúng ta đã nói xong.” Anh thô lỗ ngắt lời cô, giọng anh thậm chí còn thấp và thô ráp hơn, dấu hiệu cho cô biết anh không muốn dừng lại. “Anh muốn yêu em ngay bây giờ. Dù đã rất lâu, nhưng vẫn chưa đủ lâu để anh có thể quên nó tuyệt vời đến mức nào mỗi khi chúng ta yêu nhau.”

“Ồ, còn tôi thì đã quên hết rồi,” Cô nói dối, một lần nữa lờ đi cái hôn của anh. “Đừng đùa cợt nữa! Tôi nghiêm túc với công việc của mình và tôi không thích bị đặt để chỉ vì anh cho rằng phụ nữ không thể tự chăm sóc nổi mình trong các tình huống nguy hiểm.”

Anh không cố hôn cô nữa nhưng đôi mắt thiếu kiên nhẫn của anh nhìn chăm chăm vào cô. “Được rồi, chúng ta sẽ bàn về công việc, nhưng sau đó anh muốn chủ đề này chấm dứt. Anh không nói là anh nghĩ phụ nữ không tự chăm sóc bản thân họ. Anh nói là anh không muốn em lâm vào tình huống nguy hiểm bởi vì anh không tin mình có thể chịu được chuyện đó.”

“Sao anh phải quan tâm làm gì?” Sallie ngạc nhiên hỏi, “Anh không hề tỏ ra quan tâm đến sự an toàn của tôi kể từ ngày anh bỏ đi, vậy nên đừng có phá hoại công việc của tôi bằng cách giả vờ quan tâm lúc này.”

Một cách thô lỗ anh buông cô ra và cô lập tức tách ra khỏi anh. Cô hài lòng với khoảng cách đó; cô cần phải huy động mọi nỗ lực nhằm giữ tỉnh táo để giải quyết mọi chuyện với Rhy, trong khi sự gần gũi của anh đang che mờ lý trí của cô bằng nỗi khát khao mãnh liệt. “Chấm dứt thảo luận,” anh thông báo cộc lốc, “Em không công cán nước ngoài gì nữa, vĩnh viễn luôn.”

Cô nhìn anh đau đớn, dạ dày quặn lại ghê tởm bởi những lời lẽ của anh. Vĩnh viễn? Thà từ bỏ việc ăn

uống hơn là từ bỏ công việc sự nguy hiểm đầy kích thích trong công việc mà cô yêu quý! Nếu anh đã lên kế hoạch này trong suốt những năm qua chỉ để làm tổn thương cô, anh hẳn không thể nghĩ được bất cứ điều gì hiệu quả hơn thế.

“Anh ghét tôi đến vậy sao?” cô gào lên, đôi mắt xanh thẫm gần như chuyển sang màu đen vì đau đớn, “Tôi đã làm gì anh để khiến anh phải đối xử với tôi như thế?”

“Dĩ nhiên anh không ghét em!” Anh nóng nảy bác bỏ, bực tức vò rối mái tóc đen nhánh bằng những ngón tay thuần dài của. “Anh đang cố bảo vệ em. Em là vợ anh và anh không muốn em bị thương.”

“Thôi đi!” cô khóc, siết chặt nắm tay bên hông, “Bị nhốt ở đây còn tệ hơn bất cứ nguy hiểm nào có thể xảy ra trong lúc tôi công tác. Nó sẽ khiến tôi dễ sống dễ chết. Tôi đang phát điên lên vì ngày này qua ngày khác chỉ biết trừng mắt nhìn cái máy đánh chữ nguyên rửa mà chẳng moi ra chuyện gì để viết lên giấy hết! Và đừng có bảo tôi là vợ anh nữa! Quan hệ giữa chúng ta không có gì ngoài việc chúng ta đã ngủ chung với nhau trong đúng một năm, còn sau đó anh đi đường anh, tôi đi đường tôi. Hiện tại tôi thấy hạnh phúc hơn nhiều so với lúc tôi sống với anh. Với tư cách một người chồng, anh thất bại hơn một người vợ như tôi nhiều!” Cô dừng lại và run rẩy hít vào, cố kiềm chế thôi thúc muốn đập tan một cái gì đó, cố kiềm chế để không đâm anh bằng nắm tay của mình. Dù đang rất tức giận cô cũng hiếm khi mất tự chủ và cô biết sự thất bại đã làm cô căng thẳng

“Thất bại hay không, em cũng là vợ anh và em sẽ mãi mãi là vợ anh,” anh tuyên bố lạnh lùng, từng lời nói ra như những viên đá ném vào cô. “Và vợ anh sẽ không đi công tác nước ngoài gì hết!”

“Sao anh không đơn giản bắn tôi chết quách đi cho xong?” cô điên tiết quát hỏi, giọng cao vút. “như vậy còn tử tế hơn nhiều so với việc làm cho tôi điên lên vì nhàm chán! Đồ chết tiệt, Rhy. Tôi không hiểu nổi sao anh lại đi lấy tôi nữa!” Cô kết thúc trong tâm trạng thất vọng cùng cực.

“Anh lấy em vì anh cảm thấy thương hại em,” Anh trả lời thẳng thừng. Thông điệp ngắn gọn ấy làm cô sững sờ nhìn anh trong giận dữ và tổn thương.

“ANH-ANH thấy thương hại tôi sao?” cô khóc, và cô nghĩ cô sẽ bùng cháy phần nộ bởi những lời sỉ nhục của anh

“Em bé nhỏ và cô độc,” anh giải thích nhẹ nhàng, như thể đầu óc nông cạn của cô không thể tiếp nhận chúng. “và quá khao khát tình thương, khao khát được ôm ấp. Anh đã nghĩ, sao lại không cơ chứ? Anh đã hai tám tuổi. Đó là lúc nên kết hôn. Và đây là phần thưởng.”

“Phải,” cô cắt ngang, lảng lạng bước tới bên cửa sổ nhìn xuống đường phố, nhìn vào bất kỳ thứ gì giúp cô tránh nhìn vào gương mặt tối om giả dối đó. “Anh đi mà bảo vệ tất cả cô bồ đang theo đuôi anh ấy!”. Khoái chí, Sallie thưởng thức niềm vui tâng cho anh một cú, ngoại trừ một điều Rhy sẽ không bao giờ để yên nếu cô làm thế. Cô biết rõ anh sẽ trả đũa. Anh toét miệng cười với sự tức giận của cô và bước lại phía sau cô, quá gần đến nỗi hơi thở anh làm khuấy động làn tóc mai của cô.

“Không phải thế, cưng ơi, phần thưởng là cách em trở nên hoang dã bất kỳ lúc nào anh chạm vào em. Nhìn bề ngoài, em có vẻ lạnh lẽ và phục tùng, một con chim câu bé nhỏ tròn trĩnh, nhưng khi trên giường em biến thành một con mèo hoang dã. Sự tương phản đó cuốn hút anh.”

“Tôi có thể thấy được anh đã cười cợt chuyện đó như thế nào!” cô thốt lên, mặt đỏ bừng vì sự tổn thương.

“Ồi không, Anh không cười cợt,” Anh trả lời, giọng anh bỗng trở nên dịu dàng và âu yếm. “Những cảm xúc chúng ta chia sẻ mỗi khi yêu nhau thật quá tuyệt. Không người phụ nữ nào khác có thể sánh với em. Mọi điều về em đã thay đổi, nhưng cách em hưởng ứng anh thì không”

Niềm kiêu hãnh của cô bị tổn thương, cô vặc lại: “Quên nó đi. Nó chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

“Anh thì lại nghĩ có đấy. Nó có nghĩa là anh lại tìm thấy vợ anh lần nữa. Anh muốn em quay lại với anh, Sallie”, anh nói mềm mỏng. Ngạc nhiên cô xoay lại đối diện anh, nhìn anh chăm chú với đôi mắt mở to trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Anh đang đùa cợt thôi!” cô buột tội anh, giọng run rẩy. “Thật phi lý.”

“Anh không nghĩ nó phi lý đâu.” Anh thì thảo, kéo cô lại sát anh, và vùi mặt vào mái tóc cô. “Anh chưa từng có ý để em ra đi, vì chuyện gì chẳng nữa,” anh tiếp tục, giọng anh dần nhỏ hơn và đầy cảm dỗ. Cô biết rõ anh cố ý lợi dụng giọng nói đầy cảm dỗ ấy để tấn công và quyến rũ cô, đồng thời cô cũng nhận ra những vũ khí của anh không tạo áp lực đến khiến cô phải chống lại chúng. Cô run rẩy tìm cách thoát ra, nhưng anh càng ôm chặt hơn. “Anh đã nghĩ em sẽ quay lại và gọi cho anh. Anh đã phát ngáy với việc em suốt ngày cần nhần và quyết định dạy em một bài học,” anh nói, ngẩng lên nhìn vào gương mặt đang sưng sờ của cô, “nhưng em đã không gọi, và anh thì lại bù đầu với công việc, thế là thời gian cứ thế trôi đi. Bảy năm xa cách là một quãng thời gian dài, nhưng cả hai ta đều trưởng thành hơn, và anh định xiết chặt sợi dây em vẫn mang trên cổ mình bấy lâu, em cứng à!”

“Đừng có ngớ ngẩn!” cô nói, lắc đầu phủ nhận những phỏng đoán tùy tiện của anh cho rằng cô không có vai trò gì trong câu chuyện này, rằng cô dễ dàng tuân theo sự điều khiển của anh. Anh còn rất nhiều điều chưa biết về cô. “Sẽ không có tác dụng gì đâu, Rhy. Hiện tại chúng ta là hai con người hoàn toàn khác biệt. Tôi sẽ không bao giờ hài lòng với việc quanh quẩn trong nhà đâu. Có rất nhiều thứ tôi muốn làm đến nỗi tôi không chắc mình có thể thực hiện được hết hay không. Tôi cần hoạt động.”

“Anh sẽ có một chuyến đi dài trong khi thực hiện những cuốn phim tài liệu mà anh đã ký hợp đồng. Em có thể bỏ việc và đi du lịch với anh.” Anh chỉ ra. Còn cô lùi lại, nhìn anh với vẻ ghê sợ như thể anh đã ném một con rắn vào cô.

“Từ bỏ công việc của tôi á?” cô lặp lại, thất kinh. “Rhy, anh có điên không đấy? Tôi không muốn dùng cả đời mình chỉ theo đuôi anh! Đối với tôi phóng viên không đơn giản chỉ là công việc, nó là sự nghiệp của tôi. Nếu anh muốn chúng ta sống chung đến vậy, thế thì sao anh không bỏ việc đi. Miệng cô mím lại thành một đường thẳng gay gắt và hướng cái nhìn trừng trừng đầy thách thức vào anh.

“Anh có nhiều việc để làm hơn em,” anh lè nhè “sẽ thật ngớ ngẩn nếu anh bỏ việc. Hơn nữa, anh sở hữu tờ tạp chí này.”

“Toàn bộ ý tưởng về việc chúng ta có sống cùng nhau thật quá ngu xuẩn,” Cô quát anh, “Tại sao không đơn giản chỉ là một vụ ly hôn êm ả? Anh sẽ không phải lo lắng về chuyện tôi sẽ đòi tiền trợ cấp đâu! Tôi thích tự chu cấp cho mình -”

“Không.” Anh ngắt lời, quai hàm bạnh ra trong khi mắt anh lóe sáng gay gắt, “không li dị, dưới bất kỳ hình thức nào!”

“À phải, có lẽ anh có thể gây khó khăn cho tôi trong chuyện ly dị,” cô nhìn nhận, “nhưng tôi không phải sống với anh và cũng không phải làm việc cho anh. Có nhiều tờ báo hay tạp chí khác, còn cục điện báo nữa. Và tôi là một phóng viên rất khá. Tôi cóc cần anh và cả cái tạp chí của anh nữa.”

“Thật sao? Như anh đã báo trước với em, anh có nhiều bạn bè, chỉ cần anh nói một lời rằng anh không muốn em được nhận, tin anh đi, em sẽ không được phỏng vấn đâu. Có khả năng em sẽ kiếm được một công việc trong nhà hàng hoặc hãng taxi, nhưng sẽ chỉ là thế, và anh hoàn toàn có khả năng chặn đứng cả mấy công việc đó nữa nếu anh muốn,” Mắt anh thu hẹp lại hướng vào cô với một nụ cười toe toét nở trên gương mặt rám nắng của anh. “Và trong lúc ấy, em vẫn còn là vợ anh, và anh định cư xử với em đúng với vai trò đó.”

Có một sự đe dọa ngầm ngấm trong lời lẽ của anh. Sallie hít vào thật sâu, chuông báo động reo âm ỉ trong từng sợi dây thần kinh của cô khi cô nhận ra anh thật sự muốn giành lại quyền làm chồng của mình.

“Tôi sẽ ra tòa để buộc anh tránh xa tôi ra.” cô quát lên, quá giận dữ đến mức không thể kiềm lại, ngay cả khi cô biết nếu cô cả gan làm thế, Rhy sẽ làm bất kỳ điều gì để có thể đạt được cái anh muốn.

“Một phiên tòa có thể rất khó để đạt được đấy nếu như áp lực được đặt đúng chỗ” anh nhại lại, khoái trá vì quyền lực của anh có thể điều khiển được cô. “Rồi sau đó em chỉ có thể quyết định là em muốn có anh quẩn quýt bên em, như em đã muốn trước đây. Nếu anh nhớ chính xác, và rõ ràng là anh nhớ, những lời phàn nàn của em chủ yếu là vì điều đó, rằng anh không ở bên cạnh em. Chúng ta hãy thử làm lại một lần nữa đi cưng?” Anh thì thầm gạ gẫm, “Và em đã muốn những đứa nhóc. Chúng ta sẽ có những đứa nhóc, tất cả những gì em muốn. Như một điều tất yếu, anh sẵn sàng bắt tay vào việc thực hiện nó ngay lập tức.”

Cô nghiêng rằng giận dữ, cảm thấy suy sụp hơn anh có thể hình dung vì cái gợi ý có con của anh. Tên quái vật khốn khiếp! “Tôi đã có con, cảm ơn gợi ý của anh” cô uất nghẹn, gào thét trong cơn thịnh nộ với mong muốn làm anh đau đớn như cô đã từng đau đớn. “Và nếu như tôi nhớ không nhầm, ngài Baines thân mến, ngài không hề muốn nó! Tôi mang bầu nó một mình, tôi sinh nó một mình, và cũng chỉ có mình tôi chôn nó! Cảm ơn, nhưng tôi không cần ngài hay bất cứ thứ gì liên quan đến ngài.”

“Anh không quan tâm dù em có cần anh hay không?” anh nói miệng mím chặt khắc nghiệt vì những lời lẽ thiếu thận trọng của cô, “Anh có thể khiến em muốn anh, và đó là tất cả vấn đề. Em có thể xua đuổi anh nếu em muốn, nhưng cả em và anh đều biết là anh có thể biến em thành của anh nếu anh muốn. Quyết định đi, em là của anh và anh hoàn toàn không có ý định để em rời khỏi anh. Anh đã sẵn sàng để ổn định rồi, lần này là thực sự đấy. Em là vợ anh, và anh không ngại sinh vài đứa con trước khi chúng ta trở nên quá già đâu.”

Cô nuốt nghẹn trước những lời lẽ nóng bỏng như đang sôi sục trong cổ họng và đẩy anh ra. “Không,” cô phản đối một cách dữ tợn, “Không muốn gì hết. Không muốn anh và không muốn những đứa con của anh. Để ai đó khác có cái vinh dự đó đi! Tôi chắc là Coral sẽ háo hức để nhận lấy vinh dự đó lắm đấy, và vì hiện giờ cô ta đang đợi anh, tôi sẽ không giữ chân anh thêm giây phút nào nữa đâu.”

Anh cười phá lên phía sau cô khi cô bực dọc bước ra khỏi văn phòng của anh, cô thư ký Amanda Meade nhìn cô với cặp mắt tròn xoe. Không nói một lời Sallie đóng sầm cửa lại và đứng trong hành lang, run lấy bầy vì giận dữ. Điều đáng giận nhất là cô quá vô dụng. Rhy có đủ quyền lực để hủy hoại sự nghiệp mà cô đã cố công gây dựng nên với biết bao nhiệt huyết và nỗ lực. Còn anh, nếu anh cảm thấy muốn cô, anh sẵn sàng hủy hoại nó mà không có một mảy may suy nghĩ

Cô về bàn làm việc của mình và lún xuống ghế, run rẩy bên trong. Tại sao anh lại làm điều này với cô chứ? Anh không thể nghĩ êm túc trong chuyện này được. Ký ức về nụ hôn nóng bỏng của anh trở lại một cách sinh động khiến máu dồn về hai má cô. Điều đó không thay đổi gì cả! Có phải điều mà anh muốn ở cô chỉ là tình dục thôi, sự thách thức mà cô đang đối mặt có phải chỉ là niềm kiêu hãnh đàn ông của anh chẳng? Cô đã là của anh một lần trước đây, và cô có thể đoán được anh sẽ không chịu nổi ý nghĩ hiện tại cô đã không còn muốn anh nữa. Chỉ có điều là, cô không dám chắc rằng giờ cô thật sự không còn ham muốn anh nữa. Làm tình với anh thật quá tuyệt vời. Cô không bao giờ quên được hơi nóng kì diệu trong những vuốt ve đầy ma thuật của anh. Chỉ trong một phút mà cô đã lún vào một giấc mơ ban ngày đầy ngọt ngào và màu sắc về viễn cảnh chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô trở thành vợ anh một lần nữa, sống với anh, ngủ cạnh anh và làm tình với anh; rồi sau đó là sự thật lạnh lùng phải chịu đựng. Giả sử cô trở về bên anh, sau đó thì sao chứ? Anh đã kiểm soát cô. Anh sẽ tách cô hoàn toàn khỏi công việc mà cô ưa thích, rất có thể tiếp theo là anh sẽ làm cô có thai lần nữa. Sallie chìm trong suy nghĩ về một đứa con khá lâu, nhưng cô biết Rhy đủ nhiều để từ bỏ suy nghĩ về nó. Cô có thể hình dung ra bản thân mình với đứa con trên tay và hình ảnh Rhy trở nên nhàm chán và ngán ngẩm như trước đây, không hài lòng với việc cô có mang. Anh sẽ không chung thủy. Trước đây không, sau này cũng sẽ không.

Anh sẽ chán ngấy cô, còn cô sẽ vừa mất việc lại phải vướng bận bởi đứa con. Tốp những công việc trong lĩnh vực phóng viên luôn khó kiếm và đòi hỏi sự tận tụy hơn nhiều so với bình thường; nó đòi hỏi phóng viên phải cống hiến cả cuộc sống của mình. Nếu cô rời bỏ lĩnh vực này cô sẽ mất một khoảng thời gian rất khó khăn để hòa nhập trở lại, tôi luyện khả năng thích ứng khác cho chính cô. Nếu cô có một đứa con, sau đó cô sẽ làm gì đây? Nghĩ về những chuyện có thể xảy ra nếu cô trở về bên Rhy khiến cô hoảng sợ và cô biết rằng nếu cô phải lựa chọn, cô sẽ chọn công việc. Nó không bao giờ làm cô suy sụp như Rhy đã làm. Và cô yêu những gì cô đang làm. Cô biết TỰ DO của cô quý giá bao nhiêu, và cô sẽ không bao giờ hy sinh điều đó chỉ để đổi lấy sự thỏa mãn về mặt thể xác

Sallie không thể nghĩ ra mình phải làm gì hết. Bản năng của cô mách bảo cô phải hành động, nhưng trong tình huống này cô làm gì được nữa. Rhy sẽ chặn đứng mọi nỗ lực của cô để tìm kiếm một công việc khác trừ khi cô biến mất và thay tên đổi họ, rồi chuyển tới một vùng quê hẻo lánh nào đó. Ý nghĩ đó tác động vào cô một cách mãnh liệt, và cô thấy mình đang lập kế hoạch trước khi thần kinh của cô kịp ổn định. Tại sao một điều đơn giản như là sáng tạo ra một lý lịch khác lại có thể ngăn cản được cô? Chẳng phải cô đã học được cách có thể giải quyết mọi việc rồi đúng không? Cô ghét phải bỏ việc, công việc đặc biệt, nhưng cô có thể tìm một công việc khác nếu cô buộc phải thế. Điều quan trọng nhất là có thể tránh xa Rhy. Vẫn còn vài phút trước bữa trưa, nhưng Sallie giật miếng bọc phủ lên cái máy đánh chữ và đeo ví lên vai. Nếu

như cô đoán không nhầm về Rhy, anh sẽ lập tức dỡ thủ đoạn để bao vây cô, cô có hàng đồng việc phải làm để bảo vệ mình.

Cô bắt taxi tới ngân hàng nơi cô có tài khoản tiết kiệm và tài khoản séc, đóng hết cả hai tài khoản. Cô không chắc Rhy có thể chặn việc cô rút tiền nếu cô cần tiền gấp, nhưng dường như không khôn ngoan nếu không lường trước mọi việc. Trong những năm qua cô đã xoay sở để tiết kiệm được vài nghìn đô la, đủ để cô có khả năng tự lo cho mình trong lúc tìm việc khác, và cô thấy yên tâm hơn khi nhân viên ngân hàng kiểm tra tài khoản của cô. Rhy sẽ thấy rằng cô không còn là một cô nàng ngờ nghệch chịu ngồi yên để anh đe dọa nữa!

Cô hiếm khi thấy đói, nhưng sáng nay cô đã tiêu hao quá nhiều năng lượng và dạ dày cô bắt đầu biểu tình dữ dội. Bị thôi thúc, cô dừng lại ở quầy bar và dò xét những người khách đến từ tòa soạn World in Review và thấy được một chỗ trống trong góc tối.

Cái góc lờ mờ tạo cảm giác giống như đang bước vào một hang động. Cho tới khi mắt cô quen với ánh đèn lờ mờ, cô mới nhận ra có vài người làm chung bộ phận đang ngồi trong quầy bar hoặc là đang ngốn bữa trưa trong một góc tối khác. Cô gọi một cái sandwich phomai và một tách cà phê. Trong khi chờ đồ ăn của mình, Sallie thấy cái bong lêu ngêu của Chris đổ xuống bàn cô khi anh ngồi xuống ghế đối diện. Đây là lần đầu tiên cô gặp anh kể từ sau khi anh trở về từ Florida, và cô nhận thấy anh đã trở nên rám nắng như thế nào, ngay cả trong ánh sáng lờ mờ của quán bar.

“Florida hợp với anh đấy,” cô nhận xét, “Anh thế nào?”

Anh nhún vai, khuôn mặt thanh thần của anh nhăn lại mĩa mai. “Tôi vẫn đang tạm nghỉ ngơi thôi, nếu đó là những gì cô đang thắc mắc. Còn cô sao rồi, búp bê? Tôi nghe đồn là cô bị cùm chân đúng không?”

“Đó là sự thật đấy,” cô xác nhận, cau mày “là sự sắp đặt của cấp trên.”

“Là gã Baines à? Cô đã làm gì thế?”

“Vấn đề không nằm ở chỗ tôi đã làm gì, mà ở chỗ tôi là ai. Anh ta nghĩ công tác nước ngoài thì nguy hiểm cho tôi.”

Chris khịt mũi không tin nổi, “Thôi nào, Một nhà báo cỡ bự như gã không đời nào cùm chân cậu lại vì một lý do ngớ ngẩn như thế. Thành thật đi nào, Sal. Chuyện gì vậy? Tôi đã thấy cách gã nhìn cô hôm đó trong quán cà phê rồi!”

“Ồ, sự thật là anh ta nghĩ công tác nước ngoài thì rất nguy hiểm cho tôi,” cô khẳng định, “Nhưng đó chỉ là một phần của lý do. Anh ta cho rằng tôi là một thứ bổ sung khá hay cho bộ sưu tập da đầu của cá nhân anh ta, nếu anh hiểu ý tôi. Tiếc thay, tôi không đồng ý.” Chris huýt sáo mà không có một tiếng động nào thoát ra. “Sếp bự theo đuổi cô à? Hay đấy, tôi đồng ý với gã về chuyện cô là một ả phù thủy bé nhỏ quyến rũ. Khác biệt cơ bản là, tôi chưa bao giờ can đảm trói chân cô.”

Sallie nở ra tràng cười, biết rằng trong khi Chris có thể rất quý mến cô, nhưng anh sẽ không bao giờ cảm thấy cô hấp dẫn anh theo một nghĩa lãng mạn nào. Dù anh là kiểu người muốn làm gì thì làm, nhưng anh thích những người phụ nữ thuộc về gia đình hơn; anh muốn ai đó có thể mang đến cho anh một gia đình êm ấm mỗi khi anh trở về sau những chuyến đi dài ngày. Còn Sallie thì lại là một kẻ lang thang đúng nghĩa, điều đó hiển nhiên không thể hấp dẫn Chris. Anh giữ nét nghiêm nghị ở bên cô trong khi cô ngả nghiêng cười, nhưng những tia nhìn thích thú đang nhảy múa trong đôi mắt nâu của anh.

Sau đó họ trở lại làm việc cùng nhau, khi họ bước vào sảnh chính, Chris âu yếm vòng tay qua ôm lấy eo Sallie. Người đầu tiên Sallie nhìn thấy là Rhy, đang chờ thang máy. Khi anh nhìn thấy họ với cánh tay Chris trên eo cô, mắt anh tóe lửa, rồi khép lại thành một khe hẹp giận dữ.

“Úi chà, rắc rối rồi,” Chris thì thầm với cô, rồi cười toe toét. Khi thang máy đã mở cửa và Rhy bước vào trong, Chris làm tăng thêm tội lỗi của anh bằng cách nép sát vào cô và hôn lên đỉnh đầu cô. Sallie lén nhìn Rhy trước khi cửa đóng lại và cố trốn tránh tia nhìn chết chóc trong mắt anh.

5. Chương 5

“Ôi! Đồ ngốc,” Sallie thì thầm với Chris, bị giằng xé giữa việc phá ra cười và lo lắng khủng khiếp. Rhy thường trở nên nguy hiểm mỗi khi anh nổi giận. Anh có thừa sức mạnh, sự hoang dã và cả quỷ quyết để “dàn xếp” với bất kì ai anh muốn, và anh đã được huấn luyện đầy đủ để làm việc đó. Ẩn dưới bộ complet đắt tiền là một tên biệt kích nguy hiểm, anh hoàn toàn có khả năng làm tổn thương đến Chris. “Anh đang cố tự sát đấy ư? Rhy bây giờ giống như súng đã lên sẵn nòng đấy!”

“Tôi không muốn anh ta cho rằng có cô là đương nhiên”, Chris lơ đãng giải thích. Anh nhả mặt lẩn tránh. “Cứ thoải mái sử dụng tôi bất kì khi nào cô cần đến sự an toàn của số đông, đó là điều tối thiểu tôi có thể làm cho cô vì những gì cô đã giúp tôi. Như thế là công bằng phải không nào, tôi lợi dụng cô và ngược lại.”

Sallie hít một hơi dài. Ý tưởng đó thật hấp dẫn, giả vờ đắm đuối với Chris để qua mặt Rhy, ngoại trừ một điều là cô không đủ tự tin rằng năng lực diễn xuất của mình xuất sắc đến mức đó, hơn nữa, cô không muốn đẩy Rhy đi quá xa đến mức khiến anh nổi điên và ra tay với Chris.

“Cảm ơn vì lời đề nghị, nhưng tôi không nghĩ đó là điều hay khi chơi trò đồ chữ trước mặt anh ấy,” cô chán nản. “Tôi thực tình rất thích khuôn mặt anh như nó vốn có, nhưng nếu anh không ngại, tôi sẽ sử dụng cái tên của anh để tung hỏa mù vậy”

“Tôi thế nào cũng được.” Anh nhìn cô với vẻ nghiêm túc. “Sao cô cứ cố tránh anh ta? Anh ta có mọi thứ mà bất kì người nào, đàn ông hay đàn bà, đều thèm muốn.”

“Tôi biết Rhy trước khi anh ta mua tạp chí này,” Sallie giải thích với sự cảnh giác, không muốn chia sẻ với anh quá nhiều. “Anh ta muốn duy trì mối quan hệ này nhưng tôi thì không. Đơn giản chỉ có vậy thôi.”

“Bất kể là tôi có cảm giác cô đã bỏ qua rất nhiều điều, tôi vẫn tin tưởng cô”, Chris thì thầm gần như với chính anh và rồi đi sau khi tặng cô một nụ cười dịu dàng trấn an. Trở về bàn làm việc, Sallie dành cả buổi chiều chờ cú điện thoại triệu tập từ văn phòng Rhy, nhưng không có cuộc gọi nào hết. Cuối cùng, cô nhận ra Rhy không khéo và tinh vi hơn cô tưởng rất nhiều. Anh muốn để cô lo lắng, bồn chồn và trở nên yếu đuối. Được! Cô sẽ cho anh ta thấy.

Với một động tác hết sức khoa trương, cô ném tờ báo cô đang viết dở sang một bên và đặt một tờ giấy khác lên máy chữ. Nếu Rhy thích chơi bản, thì cô chẳng ngại gì mà không trốn việc cả. Thay vì phí thời gian vào cái bài báo ngu ngốc, cô tập trung trí nhớ để viết lại cuộc đời mình đúng những gì đã xảy ra. Khi cô già, có thể nó sẽ được hoàn thành, lúc đó, cô không cần phải ngồi nặn óc để cố nhớ lại tất cả những chi tiết!

Adrenalin chảy ào ạt trong huyết quản, những ngón tay của Sallie lướt trên bàn phím máy chữ. Lần đầu tiên trong nhiều tuần qua, từ ngữ mới chịu tuôn tràn khỏi trí não của Sallie và cô dừng lại để sắp xếp chúng theo đúng trật tự. Cô cảm thấy hết sức phấn chấn, như được hồi sinh, cảm xúc tuôn tràn trong cơ thể cô.

Đột nhiên cô dừng lại, nhìn vào những gì cô đang viết ra. Tại sao lại chỉ dừng lại với những kí ức? Tại sao không biến những kinh nghiệm của bản thân cô thành một quyển tiểu thuyết. Cô luôn muốn viết một cuốn sách nhưng chưa bao giờ có thời gian để suy nghĩ về nó. Bây giờ chẳng phải cô có dư dả thời gian để mà vung vãi đó sao. Sallie những muốn cười phá lên với suy nghĩ sử dụng thời gian và tiền bạc của Rhy để đầu tư cho sự nghiệp mới của chính mình.

Luống cuống, cô lôi một tờ giấy khác đặt lên máy chữ, rồi lại ngồi thừ người suốt mấy phút, bối rối với vấn đề đầu tiên cô gặp phải: biết lấy tên gì để đặt cho nhân vật nữ chính của cô bây giờ? Hay là cứ để trống rồi điền tên vào sau? Nhưng cô sớm nhận ra rằng nhân vật nữ chính của cô cần một cái tên thực sự trước khi cô có thể hình dung những tính cách của cô ta. Ý nghĩ ấy khiến cô trầm ngâm suy nghĩ về tác phẩm của mình. Viết sách khác hoàn toàn với viết báo. Là một phóng viên, cô tận mắt chứng kiến sự việc, cô làm việc với sự thật. Nhưng tiểu thuyết đòi hỏi cô phải sáng tạo tất cả mọi chi tiết. Cô chẳng chút kinh nghiệm nào trong việc này ngoài những gì được đào tạo trong khóa đào tạo viết văn và lần này nó thực sự khó khăn hơn rất nhiều so với những gì cô nghĩ.

Khi ngày làm việc kết thúc. Sallie đã viết được 8 trang từ trí tưởng tượng của mình. Nhìn chăm chăm một cách thiếu kiên nhẫn vào cái đồng hồ, như đang nài nỉ nó rằng đã đến giờ cô phải về. Kẹp 8 trang giấy chứa đựng những gì mình đã viết vào trong file, cô sẽ làm việc với nó ở nhà.

Hiếm khi có điều gì giữ chặt lấy tâm trí của cô như thế. Khi Sallie lên giường đi ngủ, cốt truyện và những tình tiết cứ lướt qua trong đầu cô. Điều này thật thách thức không kém gì những chuyến công tác nguy hiểm, và cô lại cảm thấy những cảm xúc đầy phấn khích khi nỗ lực hoàn thành nó. Cô cảm thấy như đang lãng phí thời gian khi ép buộc bản thân phải đi ngủ, nhưng cuối cùng, cô cũng rơi vào giấc ngủ sâu không mộng mị, giấc ngủ yên lành nhất của cô trong suốt nhiều tuần qua.

Trong suốt tuần, Sallie làm việc với bản thảo của cuốn sách bất cứ khi nào rảnh rỗi, mang nó theo mỗi khi cô đi làm, thức khuya để làm việc và gõ tới khi cô quá mệt mỏi phải đi ngủ. Rhy không hề gọi điện cho cô lần nào và cô cũng quá tập trung vào bản thảo đến nỗi chẳng có lòng dạ nào chú ý đến anh. Cô chỉ lơ mơ nhận thấy sự im hơi lặng tiếng của anh, nhưng cô cũng chẳng có thời gian để mà lo lắng đến điều đó. Trong suốt thời gian anh không hề có động thái nào chứng tỏ nỗ lực để phục hồi mối quan hệ giữa họ, Sallie cảm thấy hết sức mãn nguyện với việc để thời gian trôi đi. Qua những lần nhìn thấy Coral Williams ra vào tòa soạn, cô đoán Rhy cũng không có ý định vội vã làm gì.

Một chiều nọ, khi cô chuẩn bị rời đi, chuông điện thoại reo vang khiến cô giật mình, như thể tiếng chuông điện thoại đã trở nên khan hiếm. Không có Brom ở đây để nghe điện thoại gì ư ờ cô, Sallie bắt máy và nghe thấy giọng nói trầm khàn của Rhy vang lên cọc lốc: “Lên đây, Sallie, chúng ta có chuyện rồi”

Nhìn chằm chằm vào cái điện thoại sau khi anh cúp máy, Sallie băn khoăn tự hỏi Rhy có ý gì khi nói “có chuyện”. Ý anh là chuyện cá nhân giữa họ, ok, cô đồng ý là hiển nhiên họ có chuyện phải dàn xếp với nhau, hay là chuyện của tòa soạn, liệu tòa soạn có vấn đề gì cần đến năng lực của cô? Cuối cùng thì Rhy cũng phải đối mặt với việc anh không thể không dùng đến cô, hay là anh ta đã bỏ lỡ một câu chuyện hấp dẫn nào đó? Sallie sung sướng tận hưởng ý nghĩ sáng khoái đó khi cô nhấc nhạ đi lên phòng làm việc của Rhy, khoái chí tự hỏi anh sẽ dùng cách gì để giải quyết chuyện này.

Amanda dẫn cô vào văn phòng của Rhy với lời nhắn: “Họ đang đợi cô!”. Khi cô bước vào, cô nhận ra Greg cũng có mặt, đang bồn chồn đi lại khắp phòng, trong khi Rhy ngồi trên chiếc ghế vĩ đại của anh, chân gác lên bàn, trông anh hoàn toàn thoải mái và thư gi ần, nhưng tia sáng dữ dội trong mắt anh tố cáo anh đang rất kích động.

Greg quay ra khi thấy cô đi vào và nhìn chằm chằm vào cô, quai hàm bạnh ra. Anh luôn có vẻ mặt như vậy mỗi khi anh căng thẳng, điều này khiến Sallie nín thở đầy cảnh giác. Không thêm đêm xía gì đến Rhy, cô hốt hoảng hỏi Greg, “Có chuyện gì vậy? Có ai đó bị thương ư?” Hai năm trước, một trong những người bạn thân nhất của cô đã bị giết khi đang thực hiện một phóng sự về một cuộc nổi dậy tại Nam Mỹ, tấn bi kịch này khiến cô trở nên hết sức nhạy cảm và ý thức cao độ về những nguy hiểm mà nghề phóng viên buộc phải đối mặt. Cô chưa bao giờ lo lắng cho bản thân mình, nhưng giờ cô phải dốc hết nghị lực để đón nhận những thông tin về một trong những phóng viên đã bị thương hay thậm chí bị giết. Sự căng thẳng thể hiện rõ trong giọng nói trầm trầm đầy hoảng hốt của cô và Greg ngay lập tức hiểu ý.

“Không, không ai bị thương hết”, anh quả quyết giải thích với cô, nhớ lại lần duy nhất anh thấy cô sụp đổ, khi cô nghe tin phóng viên Artie Hendricks đã bị giết.

Cô thở phào nhẹ nhõm và ngồi sụp xuống ghế, nhìn đăm đăm vào Rhy, gương mặt anh vẫn rất giận dữ.

Bối rối, cô quay lại hỏi Greg. “Vậy thì rút cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Buổi quyền góp từ thiện ở Sakaryan sẽ diễn ra vào tuần tới”, Greg nhắc cô, bước qua bàn làm việc và ngồi xuống bên cạnh Sallie.

“Vâng, tôi biết. Và tôi đã tưởng là tôi được chỉ định để đi lấy tin đột này,” cô nói khô khốc và bắn cho Rhy một cái nhìn khinh miệt, “thế ai là người mà anh định phái đi thay tôi thế?”

“Tôi đã phái Andy Wallace và Patricia King,” Greg cắt ngang. “Nhưng Marina Delchamp đã từ chối một cuộc phỏng vấn cá nhân. Chết tiệt!”, anh bùng nổ trong tâm trạng hết sức thất vọng, bức tức đập mạnh vào tay dựa của cái ghế. “Mọi thứ đã được sắp đặt xong và cô ta từ chối vào phút chót!”

“Điều đó không giống Marina chút nào,” Sallie phản đối. “Cô ấy không phải là người đồng đánh hợm mình như vậy. Nhất định phải có lý do gì đó”

“Tất nhiên là có”, Rhy đưa ra câu trả lời trên chiếc ghế sang trọng của ông chủ toàn soạn. “Cô ta nói là cô ta sẽ không để ai phỏng vấn mình ngoại trừ em, Sallie. Tại sao nhất định phải là em? Em biết cô ta à?”

Sallie toét miệng cười khi nhận ra điều ước của cô đã trở thành sự thật - Marina đã đặt Rhy vào một tình thế khó xử, và rõ ràng là anh chẳng thích thú gì.

“Vâng, cô ấy là bạn tôi,” cô xác nhận, nếu Rhy có nghĩ rằng thật kì cục khi cô lại quen biết với cô nàng cự người mẫu lộng lẫy đó thì anh cũng không nói ra. Bây giờ Marina là vợ của một trong những người đàn ông quyền lực nhất Sakarya và là chủ tịch của buổi quyền góp từ thiện lần này, cô ta có quyền lựa chọn bất kì phóng viên nào cô ta muốn.

“Nói chuyện với cô ta, giải thích là Patricia King sẽ thay cô phỏng vấn cô ta,” Rhy yêu cầu. “Hoặc là hãy thực hiện cuộc phỏng vấn trên điện thoại” Sự thỏa mãn trong giọng nói của anh cho thấy anh nghĩ rằng anh vừa giải quyết được toàn bộ vấn đề khiến cô tức điên, nhưng cô nỗ lực để che giấu cơn giận của mình.

“Tôi cho rằng khi anh là vợ của bộ trưởng bộ tài chính, anh có quyền quyết định có phỏng vấn hay không, theo bất cứ cách nào anh muốn”, cô nói thản nhiên.

“Sallie,” Rhy nhắc nhở cô với sự bình tĩnh chết người, “Tôi đang yêu cầu em thực hiện cuộc phỏng vấn qua điện thoại.”

“Nhưng mà nó sẽ chẳng có tác dụng gì thật mà!” cô trả lời, gương đôi mắt to tròn với vẻ ngây thơ. “Marina có thể nói chuyện với tôi bất cứ khi nào cô ấy muốn. Và cô ấy muốn gặp tôi. Dù sao thì tôi cũng nhận được thiệp mời tham dự bữa tiệc từ thiện này,” cô kết thúc đầy tự mãn. Cô đã định nghỉ phép và tự mình bay tới Sakarya vào tuần tới, nhưng bây giờ cô đã tìm ra cách đánh bại Rhy, ý nghĩ đó khiến cô phải nỗ lực hết sức để khỏi phá ra cười sung sướng.

“Nó không có tác dụng gì đâu,” Rhy nhẹ nhàng cảnh cáo. “Anh đã nói là sẽ không có vụ công tác nước ngoài nào hết, và đó là chính xác những gì sẽ xảy ra. Em không được đi đâu hết.” Bên cạnh cô, Greg thở phì phì, miệng lầm bầm chữ rửa trong tâm trạng kích động vì thất vọng. Thô lỗ nhét nắm đấm của mình vào trong túi áo, anh quay phắt về phía Rhy, giọng chứa đầy sự giận dữ bị kìm nén: “Cô ấy là phóng viên giỏi nhất của tôi! Anh đang lãng phí tài năng của cô ấy!”

“Tôi không lãng phí cô ấy,” Rhy gầm gừ, đứng phắt dậy, chỉ với một cái lắc mình đầy duyên dáng, anh đã ở trong tư thế rõ ràng là đã sẵn sàng để tấn công. Trong tích tắc, Sallie đọc thấy nguy hiểm trong đôi mắt đang nheo lại giận dữ của anh. “Tôi đã bảo anh rồi, đồ lừa, cô ấy sẽ không can dự vào bất kì vụ nào có mùi nguy hiểm, và nó bao gồm cả cái bữa tiệc ngu ngốc ở cái sa mạc bốc mùi dầu ấy, nơi mà mọi thể lực trên thế giới đang cố dùng đủ mọi mảnh khóc để kiểm soát cái đồng dầu lửa chết tiệt ấy!”

“Anh mù à?” Greg gào lên. “Cô ấy lớn lên trong nguy hiểm. Cô ấy tung tăng khắp nơi với nguy hiểm bên mình! Chết tiệt, anh bạn, cô ấy thậm chí còn không thể bắt xe bus theo cách của người bình thường! Cuộc sống bình thường của cô ấy có thể khiến một người bình thường bạc đầu vì sợ hãi!”

Khéo léo, Sallie len mình vào giữa hai gã đàn ông to lớn đang hầm hè chực lao vào nhau, hất cái cằm thanh tú xắc xược về phía Rhy, cô trở lại vấn đề chính: “Nếu Marina từ chối phỏng vấn với Patricia, tôi cho rằng tốt nhất anh đừng có cử ai đi phỏng vấn làm gì cho mất công,”. Tia nhìn sắc trắng lóe lên trong đôi mắt xanh thẫm của cô. “hoặc là tôi, hoặc không ai cả. Anh có bao nhiêu phóng viên đây?”

Quai hàm anh siết lại đầy giận dữ, nhưng anh bắn một tia nhìn sang phía Greg. “Ra khỏi đây,” anh thô lỗ ra lệnh, rồi nhìn xoáy vào cô. “Câu trả lời của anh vẫn là không.”

“Như ý anh thôi.” Sallie rời khỏi văn phòng của Rhy trong một tư thế hết sức đường hoàng thoải mái mà chính cô cũng không nghĩ rằng mình có thể. Và cô cũng không thể ngăn mình mỉm cười khoái trá khi cô sửa soạn đồ đạc rời tòa soạn.

Cô không ngạc nhiên khi cô bị triệu tới văn phòng của Rhy sáng hôm sau ngay khi cô vừa mới đặt chân vào tòa soạn. Cô cố ý nấn ná vài phút, sung sướng với việc bắt anh phải chờ đợi khi cô đặt túi xuống bàn và cất bản thảo vào ngăn kéo, sau đó, cẩn thận xóa đi những dấu vết của sự khoái chí trên gương mặt, cô đi gặp anh.

Nhưng thay vì nhìn thấy vẻ kích động giận dữ mà cô nôn nóng muốn chiêm ngưỡng, anh mang vẻ mặt của một người đang hết sức thỏa mãn, khiến cô khựng lại một thoáng trong cảm giác hoang mang. “Anh đã tìm ra một cách có thể giải quyết vấn đề của chúng ta,” cô hầu như có thể nghe thấy tiếng anh gừ gừ đầy khoái chí trong cổ họng, Rhy di chuyển đến gần cô, vuốt ve bím tóc dài của cô.

Cô gắng lảng tránh, Sallie đánh vào tay Rhy đầy giận dữ. “Tôi sẽ cắt tóc!” cô nói cộc lốc. “Như thế sẽ giúp anh giữ yên tay của mình.”

“Đừng cắt,” anh khuyên. “Em sẽ không thích hậu quả sau đó đâu.”

“Tôi sẽ cắt tóc tôi nếu tôi muốn. Chẳng liên quan gì đến anh!”

“Chúng ta sẽ không tranh cãi bây giờ, nhưng anh cảnh cáo em, đừng có cắt tóc nếu không em sẽ biết tay anh”. Anh kết thúc câu chuyện với lời cảnh cáo rồi ném cho cô một cái nhướn mày dò hỏi.

“Không muốn nghe phương án giải quyết của anh à?”

“Không. Nếu anh thích thì chắc chắn là tôi sẽ không,” cô nói, thừa nhận một cách tuyệt vọng rằng rõ ràng anh đã nghĩ ra cách gì đó để tiếp cận Marina.

“Anh không nghĩ thế đâu,” anh thì thầm. “Em chắc chắn sẽ thích nó cho xem. Em có thể đến Sakarya, em yêu.” Anh dừng lại nhìn vào đôi mắt sáng bừng lên của cô trước khi cho trái bom nổ tung. “Và anh sẽ đi cùng em”.

Thất kinh, Sallie nhìn chằm chằm vào anh. Tâm trí cô gào thét điên cuồng, xoay vòng vòng trong tuyệt vọng để tìm cách thoát khỏi tình trạng này, nhưng tất cả những gì cô có thể nói là, “Anh không thể làm thế,” bằng một giọng phản đối yếu ớt.

“Tất nhiên là anh có thể,” anh trả lời, mỉm cười, nụ cười gian xảo quỷ quyệt của con cáo khi nhìn thấy con gà con ngơ ngác, nụ cười khiến cô rùng mình ớn lạnh. “Anh sở hữu tạp chí này và anh là một phóng viên. Hơn thế nữa, anh là chồng em, thật là những lý do hoàn hảo để anh có thể đi đến Sakarya với em.”

“Nhưng tôi không muốn đi với anh! Tôi không cần anh.”, cô gào lên tuyệt vọng. “Tôi nghiệp em yêu,” anh nói bằng một giọng cảm thông đầy giả tạo, ngay sau đó, anh trở lại tông giọng như bình thường. “Không có cách nào khác đâu. Nếu em đi, anh sẽ đi cùng, anh muốn chắc chắn làn da mượt mà như lụa của em vẫn còn nguyên vẹn khi em trở về.”

“Tôi không phải là đứa trẻ mà cũng không phải là một kẻ ngốc. Tôi có thể tự chăm sóc bản thân mình.”

“Em cứ việc nói, nhưng em sẽ không thể thay đổi ý định của anh đâu. Anh rất xin lỗi vì đã phá hỏng kế hoạch của em. Em định lên kế hoạch sẽ bay tới đó với bạn trai của em ư? Tên anh ta là gì nhỉ - cái anh chàng nhiếp ảnh gia ấy?”

Giọng nói đầy đe dọa của anh khiến Sallie muốn dựng tóc gáy, và cô hiểu là anh không hề quên hình ảnh anh nhìn thấy khi Chris ôm cô. “Để Chris yên!” cô nổi cáu. “Anh ấy là một người bạn tốt.”

“Anh có thể hình dung. Anh ta là người đã cùng em bay tới Washington, phải vậy không?” Rhy nghiêng rằng giận dữ, bất ngờ túm lấy cổ tay cô và kéo cô sát vào anh. “Và anh ta là người em đã đưa tiền ở sân bay, phải anh ta không?”

“Đúng, chính là anh ấy,” cô xác nhận, hết sức ngạc nhiên là anh vẫn ghi nhớ tất cả những chuyện ấy. Cô cố giằng tay ra, nhưng anh dùng tay còn lại xiết chặt quanh eo cô. “Đây là một lời cảnh báo khác dành cho em,” anh gần như nghiến nát cô trong vòng tay ghi siết của mình. “Em vẫn là vợ của anh, và anh không tha thứ việc một người đàn ông khác leo lên giường của em đâu. Anh không quan tâm chúng ta đã chia cắt bao lâu. Nếu anh còn bắt gặp hân đi với em thêm một lần nữa, tự tay anh sẽ cầm răng của hân lên cái đầu bả đậu đầy và sau đó sẽ tới lượt em. Đó là những gì em muốn phải không? Em đang cố ép anh phải chứng minh anh muốn em nhiều đến cỡ nào phải không?” Không cần câu trả lời của cô, anh cúi xuống, khẹp miệng anh quanh miệng cô, ép cô phải hưởng ứng lại, tách môi cô ra để hôn cô sâu hơn.

Hương vị quen thuộc của miệng anh đã xóa tan khoảng cách 7 năm chia lìa. Sallie hỗn hển trong sự kích động đầy khao khát khiến cô vòng tay quanh bờ vai mạnh mẽ của anh, dựa hẳn vào anh. Giống như nụ hôn đầu tiên của họ được lặp lại. Nó khiến cô tan chảy, và thế giới xung quanh cô như không tồn tại. Nhưng

ngay cả khi run rẩy trong vòng tay anh, cô vẫn cảm thấy lòng tự trọng của cô vỡ vụn trong cảm giác đón đầu và xấu hổ khi cô phát hiện ra mình quá yếu đuối và dễ dàng bị anh tấn công. Anh không bao giờ quan tâm đến cô, anh thừa nhận điều đó, nhưng anh muốn lên giường với cô, còn cô thì lại quá yếu đuối để từ chối anh. Thật lạ lùng là chưa có ai khiến cô run rẩy háo hức như thế này như cái cách mà Rhy đã làm, nhưng sau cùng thì cô chưa từng biết đến một người đàn ông nào khác giống như anh. Anh là một gã đàn ông tàn bạo và cứng rắn, nhưng mạnh mẽ, hoang dại, và cá tính mạnh mẽ của anh đã quét không ít người dạt sang hai phía.

Nhưng sự cuốn hút giữa họ không chỉ đến từ một phía, cô ngạc nhiên nhận ra một giây sau đó khi bàn tay thô ráp của anh trượt lên ngực cô, kéo cô lại gần anh cơ thể căng cứng của anh, siết chặt đến mức gần như làm cô đau. Anh rên rỉ trong miệng cô, một cơn chấn động chạy dọc cơ thể anh. “Sallie,” anh thì thầm, nhắc môi anh khỏi môi cô không đầy một inch. “Hãy đến căn hộ của anh đi. Chúng ta không thể làm tình ở đây được, có quá nhiều sự cản trở.” Giọng anh hạ thấp xuống đến mức gần như những tiếng gầm gừ, thô ráp bởi những ham muốn mãnh liệt, khiến cơ thể cô run rẩy trong cơn khoái lạc vì hưởng ứng.

“Để tôi đi,” cô phản đối, tay cô bỗng nhiên tìm đầu được sức mạnh để đẩy anh ra khi cô hốt hoảng nhận ra rất khó để ngăn anh lúc này. Cuộc hôn nhân của họ tuy diễn ra chóng vánh nhưng đã mang đến cho cô những hiểu biết tường tận về bản tính tự nhiên của Rhy và cô phải thừa nhận với bản thân mình rằng cô chưa hề quên bất kỳ một điều nào trong số chúng. Cô biết anh đang nghĩ gì qua biểu hiện trên xương gò má tối sẫm của anh, qua âm sắc trong giọng nói của anh, qua tia nhìn lấp lánh trải rộng trong đôi mắt anh, tất cả đều nói với cô rằng anh đang trở nên hoang dại bởi khao khát, gần đến mức anh dám yêu cô bất chấp họ đang ở đâu.

“Không,” anh phản đối, môi anh cong lên hung dữ. “Anh đã nói với em, anh sẽ không bao giờ để em đi.”

Cô tìm cách bước ra khỏi cái ôm ghì siết của anh, nhưng cô có cảm giác không lấy gì làm thoải mái rằng anh cố ý cho phép cô thoát khỏi anh, những điểm màu hồng lan nhanh trên má cô khi cô nhìn vào anh. “Anh phải để tôi đi,” cô nói một cách mãnh liệt. “Tôi không muốn anh chút nào!”

“Anh vừa chứng minh em đã sai trong chuyện này đấy thôi!” anh nói trong tiếng ho vì nén cười.

“Tôi không nói về tình dục! Tôi không muốn sống với anh. Tôi không muốn làm vợ anh. Anh là ông chủ, tôi không thể ngăn anh đi đến Sakyran với mình, nhưng tôi sẽ không bao giờ lên giường với anh.”

“Em sẽ không ư?” anh thì thầm. “Em là vợ anh, và anh muốn em quay lại với anh. Em không thể từ chối những quyền lợi hợp pháp của anh từ cuộc hôn nhân của chúng ta.” Quyết định của anh, ánh thép lóe lên trong đôi mắt xám của anh đã cảnh báo cô và cô lùi một bước, cố tránh xa anh. Liều mạng, cô xoay qua Chris, tung ra cái tên anh như là một cái phao để bám vào. “Nghe này, Rhy, anh là người lớn rồi, anh chắc chắn có thể hiểu là tôi đã giành tình cảm cho một người khác. Chris rất đặc biệt đối với tôi -”

Cơ hàm anh giật giật, và cô nhìn nó với một sự thích thú, quên phắt mình vừa mới nói gì. Bàn tay Rhy siết chặt một lần nữa quanh ngực cô, anh gào lên giận dữ, “Anh đã báo trước cho em biết những gì anh sẽ làm nếu anh bắt gặp anh ta với em, và anh chắc chắn sẽ thực hiện đấy.”

“Hãy tỏ ra biết điều một chút,” cô van nài, cố gắng một cách vô hiệu đẩy bàn tay anh ra nhằm làm giảm bớt cơn đau do cái siết quá mạnh của anh. “Vì chúa, tôi có yêu cầu anh chấm dứt quan hệ với Coral đâu!”

Một biểu hiện kì lạ thoáng qua trên gương mặt anh. “Không, em không hề ư?” anh hỏi chậm rãi.

Anh nhìn xuống cô với vẻ đe dọa, và Sallie cố trốn tránh ấn tượng rằng cô đang đùa với một quả bom hẹn giờ đang đếm từng giây chờ đến thời điểm phát nổ, cô cố gồng gặn ra một nụ cười giả tạo.

“Tôi không bao giờ nghĩ rằng anh sẽ sống cuộc đời của một thầy tu suốt từng đầy thời gian kể từ sau khi chúng ta chia tay.” Cô cố gắng làm anh dịu đi. “Tôi không có quyền phản đối bất kỳ mối quan hệ nào của anh, trên bất kỳ phương diện nào.”

Thay vì phải xoa dịu anh, những từ ngữ của cô dường như càng làm anh bốc hỏa hơn, vòng tay anh siết chặt thêm, khiến cho cô phải đứng trên những ngón chân của mình. “Anh không phải là mẫu người hiện đại với đầu óc tân tiến,” anh thì thảo gần như không thành tiếng, hầu như chỉ có đôi môi anh mấp máy. “Anh không muốn bất kỳ gã nào chạm vào em”

“Đó là thái độ không ăn được thì phá cho hôi sao?”, Sallie đẩy mạnh anh và nhấn nhó vì đau khi những ngón tay anh siết chặt hơn. “Rhy, làm ơn! Anh đang làm tôi đau!” Anh buông ra một câu chữ thê độc địa, sau đó buông tay khỏi cô với thái độ như thể một người đang phóng sinh cho một con chim và cô ngay lập tức lùi lại vài bước khỏi anh, tay cô tự động đưa lên xoa bóp chỗ cơ bắp bị đau vì siết chặt. Khi anh đứng đó nhìn cô, không hề di chuyển hay có bất kì hành động gì tỏ ý muốn phá vỡ sự im lặng đầy căng thẳng giữa họ, cô quyết định tốt nhất là cô nên rời khỏi đây. Cô không thể giải quyết mọi chuyện với Rhy khi anh đang giận dữ, anh có thể cán dẹp cô nếu anh thực sự mất bình tĩnh và cô hiểu anh đủ để biết rằng anh đang tiến đến ranh giới của bạo lực.

Cô lách mình bước về phía cửa, ngay lập tức, anh di chuyển theo, đứng chặn đường thoát của cô. “Đừng chống lại anh,” anh cảnh báo, vẫn bằng giọng nói dịu dàng, gần như không thành tiếng.

“Em không thể thắng anh và anh cũng không muốn làm đau em. Em thuộc về anh, Sallie.” Nỗi sợ hãi len vào từng dây thần kinh của Sallie. Cô có thể thấy Rhy đang trong tâm trạng bất ổn và cáu giận, nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy tia nhìn hoang dại trong đôi mắt xám của anh như bây giờ. “Tôi phải quay trở lại làm việc,” cô thì thầm đầy cảnh giác, dõi theo nhất cử nhất động của anh.

“Em làm việc cho anh. Em sẽ đi khi nào anh bảo em.” Anh cắt ngang, đôi mắt anh khóa chặt lấy cô, khiến cô không có cách nào nhìn tránh đi nơi khác. Đây có phải là cách nhìn con rắn thường sử dụng để thôi miên chú chim không?

Sallie điên cuồng tìm kiếm điều gì đó trong đầu để nói với anh, cái gì đó để phá vỡ sự tập trung của anh vào cô, nhưng chẳng có gì hiện lên trong đầu. Thu hết can đảm, căng vai hết cỡ sẵn sàng trong tư thế vọt thẳng nếu cần thiết. Cô không nên cảm thấy bị đe dọa, không kể cả với chồng mình! Huy động tất cả lòng can đảm và điềm tĩnh mà cô đã cần mẫn tích lũy tập trung cả vào cái cảm bướng bỉnh khi cô vênh mặt về phía anh. “Đừng có mà thúc tôi,” cô cả gan cáu anh. “Nếu anh chỉ bằng một nửa người đàn ông vốn dĩ là anh, anh sẽ hiểu là tôi không muốn.”

“Em sẽ muốn thôi, chỉ sau một phút,” anh trả miếng bằng một sự thật thô lỗ, nhưng không giống cái cảm giác khi cô xỉ vả anh vì sự ngạc nhiên choáng váng bởi lời tuyên bố của anh mà cô đã để lộ ra.

“Đừng lấp liếm quá khứ bằng tương lai. Những ngày tôi coi anh là chúa và mặt trời mọc và lặn xung quanh anh đã qua rồi.”

“Tốt,” anh nói, miệng anh cong lại. “Anh không bao giờ muốn trở thành một thần tượng. Nhưng cũng đừng loại anh ra khỏi cuộc chơi chỉ vì em cho rằng anh là một thằng đểu.” Với sự nhẹ nhõm ở bên trong, Sallie nhận thấy nguy hiểm đã qua, ít nhất là trong thời điểm này. Cô rất muốn tiếp tục cuộc tranh luận với anh xoay quanh chủ đề về chuyển công cán tới Sakarya, nhưng cô biết tốt hơn hết là không nên khiêu khích tính nóng nảy của anh lần nữa. “Tôi thực sự phải làm việc,” cô van nài.

Sau vài giây, anh đứng né sang một bên. “Được rồi,” cuối cùng anh cũng chấp thuận, giọng anh lần này trở nên dịu dàng và ảm áp.

“Nhưng chúng ta chưa xong đâu, em yêu, và khi em đến Sakarya, anh sẽ đi cùng em, đeo sát trên từng cây số.”

Với từng lời của anh vang lên đầy cảnh báo trong đầu, Sallie bước qua trở về bàn làm việc của mình. Cô bắt đầu run rẩy sợ hãi bởi những phản ứng bị kiềm nén. Điều đó khiến cô khó khăn lắm mới tập trung trở lại vào công việc của. Nhưng công việc cô đang làm tiến triển rất chậm chạp. Cô không thể quyết định được sự việc sẽ tiến triển theo hướng nào, cuối cùng, suy nghĩ của cô lại quay lại với Rhy.

Nếu là trước đây, hẳn cô sẽ phát điên lên vì sung sướng khi nghe anh nói anh muốn cô sống với anh, muốn cô sinh con cho anh. Nhưng chuyện đã qua rất lâu rồi, bây giờ cô đã là một con người khác. Tại sao anh không chấp nhận chuyện đó? Sao anh cứ khẳng khẳng muốn duy trì cuộc hôn nhân của họ như vậy?

Cô không tin là anh bị thúc đẩy bởi ghen tuông. Nhất định là do tính sở hữu quá cao của anh, bởi ghen cũng có nghĩa là quan tâm, và cô biết là Rhy chưa bao giờ yêu cô, ngay cả trong thời gian đầu chung sống. Sợi dây ràng buộc duy nhất giữa họ chỉ là sự hấp dẫn tình dục, và bây giờ, Rhy đơn giản là chỉ muốn làm mới lại sự ràng buộc đó nhưng cô đã quyết định bẻ gãy sự yếu đuối đã khiến cô phản ứng mãnh liệt với mỗi cái đụng chạm của anh. Sau đó, suy nghĩ lóe lên trong đầu cô rằng điều đó đã thành lệ, hoặc là ngoan

ngoãn làm một người vợ nhỏ bé ngày ngày ở nhà chờ chồng, hoặc là một số phận khác là trở thành một người đi du lịch khắp thế giới, một nhà báo tài năng. Chẳng phải bây giờ cô đã không còn là cái lông chim trang trí trên cái mũ của anh ta đó sao? Cô chưa bao giờ là một người phụ nữ đủ sức quyến rũ được anh ta trước đây! Vì cái quái gì mà đột nhiên anh lại tỏ ra hứng thú với cô sau bấy nhiêu năm trời bỏ bê như vậy? Con giận dữ trong phút chốc như muốn thiêu rụi cô, nhưng cô nhanh chóng kiềm lại với ý nghĩ rằng nếu đó là nguyên do của mọi chuyện, Rhy sẽ không nhốt cô lại như thế này, ngược lại, anh sẽ phải đem trưng cô trước ánh đèn sân khấu và tạo mọi điều kiện để cô tung hoành mới phải.

Cô không hiểu nổi anh, cô chưa bao giờ hiểu. Tại sao anh không chịu để cô yên? Chính cái viễn cảnh đầy căng thẳng khi cô ở bên Rhy đã khiến Sallie phải chịu một cơn đau đầu dữ dội vào buổi tối khi cô trở về nhà. Cô không muốn gì hơn ngoài sự yên tĩnh và thanh thản, vậy nên cô tự nuông chiều bản thân mình bằng nước nóng và khoác lên mình chiếc áo choàng đầy thoải mái rồi ngồi trước máy gõ để tiếp tục câu chuyện còn dang dở, nhằm tránh cho đầu óc mình rơi vào tình trạng suy sụp.

Chuông cửa reo lúc còn rất sớm, chưa đến 7h. Cô cau mày bực dọc vì phải ngưng công việc viết lách lại. Nhưng khi cô bước về phía cánh cửa, cô nghĩ tốt hơn là nên mở cửa trong trường hợp Rhy đến.

“Ai đấy?” cô hỏi thận trọng.

“Coral Williams” câu trả lời lạnh nhạt khiến Sallie nhướng mày ngạc nhiên khi cô mở cửa. “Mời vào,” cô lên tiếng mời người phụ nữ tóc vàng rực rỡ ấy vào nhà, sau đó chỉ vào cái áo ngủ và khẽ đưa tay giải thích. “Xin lỗi vì ăn mặc khó coi thế này, nhưng tôi không nghĩ là mình lại có khách giờ này.”

“Không sao, nó rất đúng,” Coral đáp, bước vào trong căn hộ với những bước đi uốn lượn của một người mẫu chuyên nghiệp. Cô ta vừa lạnh lùng vừa đầy mê hoặc, khoác trên mình một bộ cánh lấp lánh màu vàng chanh đáng lẽ phải làm cho cô ta trông nhợt nhạt nhưng hoàn toàn ngược lại. “Rhy đang trên đường đến chỗ tôi để đưa tôi đến dự buổi công chiếu một vở kịch ở Broadway, nên tôi biết là anh ta sẽ không ở đây tối nay.”

Aha! Sallie tự nói với bản thân mình. Có vẻ như là Coral đang kiểm tra đối thủ cạnh tranh đây mà, nhưng ai nói với cô ta nhỉ? “Có vẻ như anh ta cũng không có mặt ở đây vào những đêm khác,” cô phủ nhận, sự thích thú trong đôi mắt và giọng nói của cô tác động đến cả Coral khi cô ta mím môi lại thành một đường thẳng

“Đừng có mà cố giấu tôi,” cô ta nói giọng khàn khàn với một âm vực nặng nề như thể cô ta sắp khóc đến nơi. “Chính Rhy đã nói với tôi.”

“Cái gì?” Sallie thốt lên ngạc nhiên. Rhy đang bắt đầu công khai cuộc hôn nhân của họ sao? Anh có hiểu rằng cơ chế tin đồn nơi công cộng sẽ khiến vị trí của cô bị lung lay không? “Tôi biết thật khó mà cưỡng lại Rhy khi anh ấy quyết định theo đuổi bất kì phụ nữ nào,” Coral vẫn tiếp tục. “Tin tôi đi, Tôi biết mà! Nhưng cô không thuộc vào tầng lớp của anh ấy, anh ấy sẽ chỉ làm cô tổn thương mà thôi. Anh ấy có hàng tá phụ nữ khác, nhưng anh ấy luôn trở về bên tôi. Lần này cũng thế thôi, chả có gì khác biệt cả. Tôi chỉ muốn cảnh báo cô trước khi cô lún quá sâu vào mối quan hệ này.”

“Vậy thì xin chân thành cảm ơn lời cảnh báo của cô,” Sallie nói, sự thích thú bên trong cô nở thành nụ cười khiến Coral nhìn cô với vẻ khó tin. Cô không thể nhịn được cười; cô thấy thật ngộ nghĩnh khi người tình của chồng cô đến cảnh cáo cô về việc không nên coi mối quan hệ giữa hai người là một chuyện nghiêm túc. “Nhưng tôi thấy cô không cần phải lo lắng quá. Tôi không hứng thú với việc lén lút quan hệ với bất kì ai. Và tôi sẽ vô cùng cảm kích nếu cô có thể khiến Rhy đừng để ý đến tôi nữa.”

“Tôi cũng muốn làm thế lắm!” Coral nhún nhó thú nhận, nhìn đăm đăm vào Sallie với vẻ thành thật đầy bối rối. “Nhưng tôi biết Rhy có hứng thú với cô ngay lần đầu tiên tôi gặp cô, và anh ấy sẽ không bao giờ từ bỏ một cách dễ dàng. Thế cô nghĩ vì sao mà anh ấy lại đi Sakarya với cô? Nếu tôi là cô, và nếu cô thực sự không hứng thú với vụ lén lút với anh ấy, tôi sẽ kiểm tra khách sạn, bởi vì tôi chắc là Rhy sẽ khiến nó chỉ còn 1 phòng dành cho hai người thôi”

“Tôi biết rồi,” Sallie tặc lưỡi, “và tôi đã đi trước anh ta. Tôi đã kiếm được một chỗ khác rồi. Với bạn của tôi.” Cô không nói với Coral rằng bạn cô là Marina Delchamp và rằng cô dự định sẽ ngủ trong cung điện.

Cô gần như chắc chắn rằng Marina sẽ cung cấp cho cô một chỗ trú ẩn an toàn và thực tế, sẽ rất vui lòng được giúp đỡ cô lẩn tránh Rhy.

Đột nhiên Coral cười lớn. “Có thể tôi đã lo lắng một điều không thực. Đường như cô có thừa khả năng để tự chăm sóc mình. Chắc là tại cái bím tóc đã lừa tôi, nó khiến cô trông trẻ hơn rất nhiều”

“Chắc vậy,” Sallie nhẹ nhàng đồng ý, nghĩ rằng rất có khả năng cô đồng trang lứa với Coral. “Cô khiến tôi nhẹ nhõm hẳn đi, tôi về đây. Rhy sẽ gặp tôi trong nửa giờ nữa, tôi sắp bị muộn rồi.” Coral lướt về phía cánh cửa và Sallie mở cửa tiễn cô ta, cảm thấy như một nữ tì đang mở cửa phục vụ một nữ hoàng, nhưng ánh nhìn hài hước vẫn lẩn quất trong đôi mắt của cô cả khi cô trở lại bàn viết. Những quan tâm chia sẻ mà Coral thể hiện đối với cô thực là một màn biểu diễn đáng ngưỡng mộ! Sallie không một mảy may tin rằng cô nàng người mẫu xinh đẹp đó thực sự quan tâm một chút xíu nào đến cảm nghĩ của những người phụ nữ khác. Điều mà Coral thực sự quan tâm là sự chú ý của Rhy, thời gian của anh ta. Khẽ lắc đầu, Sallie tự hỏi điều gì khiến Rhy hấp dẫn một cách tội lỗi đến vậy.

Có lẽ nếu cô biết điều gì khiến cô trở nên yếu đuối trước Rhy, cô có thể chiến thắng anh ta, nhưng tất cả những gì cô biết đều là những điều không vững chắc. Tất cả mọi thứ về anh, kể cả những đức tính của anh, đều khiến cô phát điên. Anh là người đàn ông duy nhất cô muốn. Nhận thức đập vào cô khiến cô choáng váng toát mồ hôi lạnh, nhưng cô cương quyết buộc mình thừa nhận sự thật. Cô vẫn còn yêu anh; cô luôn yêu anh, chưa bao giờ thay đổi. Cô đã giấu tình yêu đó vào sâu thẳm trong trái tim để tự bảo vệ mình khỏi nỗi đau khổ cuồng loạn khi Rhy bỏ cô, nhưng cô không có cách nào giết chết được nó. Nó vẫn ở đó, sâu trong tiềm thức của cô, giờ đây cô không có cách nào phủ nhận sự tồn tại của nó được nữa. Sallie ngồi trước máy chữ, nhìn đăm đăm vào bàn phím, để cho nhận thức lần lượt xâm chiếm toàn bộ trí não cô. Không ngăn nổi những giọt nước mắt tuôn trào, bất chấp cô đã cố hết sức để kiềm chúng lại. Tình yêu rất quan trọng, nhưng sự hòa hợp trong tình yêu cũng quan trọng không kém. Cô đã không còn là cô gái trẻ với đôi mắt to tròn ngây thơ luôn tin rằng tình yêu có thể chiến thắng mọi chướng ngại. Cô và Rhy là hai người hoàn toàn trái ngược, bây giờ lại càng trái ngược hơn cả lúc họ mới bắt đầu. Lúc đó tất cả những gì cô nghĩ là Rhy là trung tâm vũ trụ của cô, sẵn sàng đi theo anh xuống tận địa ngục nếu như anh yêu cầu.

Nhưng anh không hề yêu cầu cô điều đó, anh đơn giản chỉ ra đi một mình, bỏ cô lại với nỗi sợ hãi cứ đeo bám dai dẳng. Anh có bao giờ đếm xỉa đến những cảm xúc suy nghĩ của cô? Anh ta quá mạnh mẽ, quá tự tin để áp đặt những ý kiến và cảm xúc của anh ta lên cô. Đó là cách mọi việc xảy ra, và nó luôn luôn là như vậy. Chẳng phải anh ta cũng đang hành động theo cái cách y hệt như vậy hay sao? Anh không quan tâm đến những gì cô muốn. Cứ nhìn cái cách thô lỗ mà anh đã dùng để phá hoại sự nghiệp của cô, cái cách anh yêu cầu nói lại cuộc hôn nhân của họ mà xem. Thế còn những kế hoạch của cô thì sao, còn những mục tiêu cô đặt ra cho đời mình thì sao?

Thở hắt ra, Sallie cố gắng ép bản thân suy nghĩ một cách thực tế. Nếu cô trở lại với Rhy, cô sẽ có những gì? Câu trả lời thật đơn giản, cô sẽ có Rhy chừng nào anh còn hứng thú với việc có cô. Hoặc có khi cô sẽ không có một mảy may sự quan tâm trọn vẹn nào từ anh cả. Cô không thể chống lại Coral Williams, còn Rhy thì chưa bao giờ hứa hẹn chung thủy. Anh không hứa hẹn gì hết, ngoại trừ những khoái lạc xác thịt. Và nếu cô trở về bên anh, những gì cô có là những thỏa mãn xác thịt và niềm vui thú cô có thể tìm thấy từ sự hợp tác của anh. Mặt khác, anh sẽ thu được gì từ chuyện tái hợp này? Một lần nữa, điều đầu tiên hiện ra trong đầu cô chính là tình dục. Sự hấp dẫn mãnh liệt giữ họ đến từ hai phía, nhưng thật bất hạnh, nó chỉ khiến anh trở nên vô lý mà thôi. Nếu Coral đang cố ép anh vào một sự ràng buộc, sự trở về của Sallie sẽ chấm dứt mọi cố gắng của cô ta, và từ những gì cô ta nói với cô, Sallie có thể thấy Rhy không hề lo lắng về việc Coral có thể rời bỏ anh. Không, Coral sẽ ở bên Rhy chừng nào anh còn muốn cô ta, và nếu anh muốn có được cả hai người phụ nữ cùng lúc, anh chắc chắn sẽ làm thế.

Sallie nhăn mặt vì ý nghĩ đó. Không, Rhy không phải là người như vậy. Có thể anh không phải loại đàn ông chung thủy, nhưng anh không chơi trò bất cá hai tay. Phụ nữ phải chấp nhận anh như là anh vốn có. Và đó chính là vấn đề của phụ nữ. Cô muốn anh trở thành một thứ không phải là anh: một người chồng bình thường; Rhy từ chối thay đổi, hay thậm chí là thỏa hiệp.

Vậy nên cô đã thay đổi, trượt khỏi bàn tay thao túng của anh, và anh thấy tức giận khi cô dám thách thức anh. Cô đã từng thuộc về anh, và anh không bao giờ tha thứ cho ý nghĩ rằng cô không còn muốn điều đó nữa. Tính sở hữu mãnh liệt đó của anh hẳn càng lúc càng phát triển. Cô đã từng là của anh, và anh muốn

cô thuộc về anh một lần nữa. Để có được cô, anh sẵn sàng đánh đổi cả thiên đường, ngay cả khi có phải phá hỏng sự nghiệp của cô đi chăng nữa. Cô không thể quay về bên anh, dù sâu thẳm trong trái tim cô, cô khao khát điều đó. Lý lịch của cô đang như cá nằm trên thớt. Rhy sẽ âu yếm cô, ru ngủ cô. và khi anh không còn thèm muốn cô nữa, anh sẽ lại ra đi, khi đó, Sallie không tin là mình còn có thể vượt qua nỗi đau một lần nữa.

Không, cô phải đi con đường của riêng mình, kể cả điều đó có buộc cô phải rời xa Rhy, cô cũng phải chấp nhận. Thật kì lạ là cô lại sẵn sàng sống một cuộc đời không có anh trong khi cô yêu anh nhiều đến thế. Bản năng cô mách bảo rằng Rhy sẽ phá hỏng sự tự tin của cô, nếu cô để anh kiểm soát những cảm xúc của cô một lần nữa.

Không có sự nửa vời nào ở đây hết; cô phải lựa chọn con đường đúng đắn cho bản thân mình, và con đường ấy không có Rhy đi cùng. Có thể sẽ chẳng có người đàn ông nào khiến trái tim cô thổn thức hoang dại chỉ bằng một cái chạm nhẹ như cách mà Rhy làm với cô, nhưng nếu đó là cái giá phải trả, thì cô sẵn sàng trả. Cô bắt buộc phải trả cái giá đó.

Khi chuyến công tác đến Sakarya kết thúc cô sẽ tập trung vào chuyện giải quyết với Rhy và tìm cách rời khỏi đây. Cô không thể chờ đợi thêm được nữa. Rhy ở quá gần, anh khiến cô luôn phải cảnh giác từng giây từng phút.

6. Chương 6

Tối đó trước lúc họ tới Sakarya, Sallie đã lên giường rất sớm, mong rằng cô có thể ngủ được vì chuyến bay sẽ kéo dài và cô chưa bao giờ có thể nghỉ ngơi được trong suốt chuyến đi. Cô luôn quá căng thẳng, quá không thoải mái, và giờ cô cảm thấy mất hết tinh thần với ý nghĩ đi cùng Rhy, khi mà mọi bản năng tự vệ trong cô đang hét lên để giữ cho cô tránh xa anh nhất có thể, tất cả dây thần kinh của cô đang căng ra bởi lo sợ xen lẫn mong chờ. Điều đó y như việc vuốt ve một con hổ xinh đẹp vậy, thêm muốn chạm vào thứ gì đó thật đáng yêu một cách quá liều lĩnh nhưng đồng thời lại biết rằng con hổ đó có thể giết ta chết. Cô nhúc nhích một cách không dễ chịu trên giường, làm rối tung tấm ga trải giường và lúc chuông cửa réo lên cô phóng khỏi giường với một ý nghĩ được cứu giúp và túm lấy áo choàng của mình, khoát lên vai lúc cô ra tới cửa. Vừa lúc bước tới đó cô sững lại và nói “Ai thế?”

“Chris,” Một giọng nói vọng vào và trán Sallie nhăn lại khó hiểu. Anh ấy làm quái gì ở đây thế? Anh vừa ở trên đường mới đây thôi mà, dưới sự điều hành của Rhy, không nghi ngờ gì nữa, nhưng anh đã về thị trấn bữa trước rồi mà, và anh đã khỏe hơn khi cô gặp anh đủ lâu để nói một lời chào nhanh gọn. Giờ thì anh hét lên như thể anh đang bị ốm vậy, hoặc là bị thương.

Cô nhanh chóng mở mấy cái khóa khác nhau trên cửa và mở cửa ra. Chris ngồi phịch sát cánh cửa, rồi anh đứng thẳng dậy, cho cô một cái nhìn thoáng qua trên khuôn mặt nhợt nhạt của anh.

“Có gì không ổn thế?” Cô hỏi anh lập tức, nắm lấy tay áo anh rồi kéo anh vào trong để cô có thể đóng cửa lại. Cô rồi ren với mấy cái khóa cửa lần nữa, sau đó trở lại với anh. Anh rút tay sâu vào túi áo của mình và đứng nhìn cô một cách xa xăm.

Sallie nín thở. Có ai đó bị giết sao? Đó luôn là ý nghĩ đầu tiên của cô, nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất của cô. Cô với tay nắm lấy anh và anh nắm lại trong nỗi đau.

“Chuyện gì vậy?” Cô hỏi nhẹ nhàng “Chris?”

“Tôi đã không biết là nó lại gây đau đớn nhiều thế,” Anh rên rỉ, giọng anh quá nhỏ đến nỗi cô khó mà nghe thấy anh nói. “Ồi chúa ơi, Sallie. Tôi đã không hề biết được.”

“Đó là ai?” Cô thúc giục, tay cô siết chặt tay anh một cách cấp bách, “Chris Meaker, nếu anh không nói tôi...”

Anh lắc đầu như thể bác bỏ điều đó, như anh bất chợt hiểu được những gì cô đang nghĩ. “Không,” Anh nói nhất gừng. “Không ai chết chóc đâu, nếu cô không muốn tính tôi vào. Cô ấy bỏ tôi rồi, Sallie ơi.”

Sallie nhìn anh chằm chằm, nhớ ra rằng anh đang yêu một người phụ nữ muốn được những thứ giống như cô đã một lần muốn có, một người chồng bình thường, chu đáo về nhà hằng đêm, người cha của những đứa con và yêu thương chúng nó và ở xung quanh ngắm nhìn chúng lớn lên. Một điều hiển nhiên là người phụ nữ ấy sẽ không thể nào chịu sống với công việc của Chris được, với nhận thức được rằng mỗi chuyến công tác có thể là chuyến đi sau cùng của anh.

Tất nhiên, có vài chuyến công tác thì không nguy hiểm, nhưng đó là một nghề nghiệp rủi ro - cao bậc nhất. Cô cũng đã chẳng thể chịu nổi chuyện đó, không ngừng lo lắng cho người mà cô yêu thương liệu linh được. Chỉ có cách gạt Rhy ra khỏi cuộc đời mình cô mới có thể hoạt động lại.

“Tôi có thể làm gì được?” Cô hỏi với sự thông cảm thân mật, “Cho tôi biết cách giúp anh đi. “Hãy bảo với tôi là sẽ tốt hơn đi,” Anh van nài, rồi giọng anh vỡ òa. “Sallie, ôm tôi đi. Xin hãy ôm tôi đi!”

Về mặt hoảng loạn của anh với sự khiếp sợ của cô rồi anh bắt đầu nức nở, sức mạnh cô vào anh bằng một cánh tay thềm muốn và giữ cô khít chặt đến mức cô chẳng thể thở được. Toàn thân anh run rẩy và anh vùi mặt xuống cổ cô, làm ướt cả tóc và cổ áo cô bởi nước mắt mặn nồng của anh.

Những giọt nước mắt dữ dội tuôn ra từ anh và cô quàng tay ôm lấy anh, trao cho anh những gì anh đã yêu cầu, ai đó ôm lấy anh. Cô hiểu được những gì anh đang phải chịu đựng; Chúa kính yêu, cô biết chính xác những gì mà anh đang phải trải qua. Cô đã bị vấy với Rhy, cảm giác như thể anh đã làm tan nát cõi lòng cô và cô đã chết lặng sau nỗi đau ấy. “Sẽ ổn thôi mà,” Cô hứa một cách tha thiết, bỏ sự hồ hững trong lời nói của chính cô. “Tôi hiểu mà, Chris. Tôi đã bị vấy rồi.”

Anh không trả lời, cánh tay anh nâng cô, giữ cô lên khỏi sàn nhà.

Anh phát ra một hơi thở sâu thẳm, run rẩy và ậm ừ, cố điều khiển bản thân.

“Có Chúa biết không gì tệ hơn được nữa,” Anh thì thầm, rồi ngẩng đầu lên. Trong một lúc đôi mắt màu nâu của anh, ướt át và nhem nhuốc hướng vào ánh mắt xanh ướt của cô, rồi sau đó anh nghiêng đầu và ghì chặt miệng anh lên miệng cô, hôn cô với sự im lặng tuyệt đối... Sallie hiểu rõ và hôn lại anh. Anh không đang hôn cô vì bất kỳ lý do nhục dục nào cả; đó chỉ là một cách vượt quá cách giao tiếp giữa người, một yêu cầu vì sự thoải mái thôi. Cô đã luôn mến Chris; lúc đó cô trở nên yêu quý anh. Không sâu đậm, xé ruột soi gan như cô đã dành cho Rhy, ngẫu nhiên, không thậm chí cả kiểu tình cảm giữa đàn ông - đàn bà.

Cô đơn giản yêu quý anh như một đồng loại vậy. Tên đồng loại dễ bị tổn thương và cần đến cô nữa. Cô chưa từng được cần tới trong cuộc đời mình trước kia, cô đã lệ thuộc cha mẹ mình; rồi tới lệ thuộc Rhy. Dĩ nhiên là Rhy chưa hề cần tới cô rồi.

Chris kéo đầu lại và thở dài; rồi thoải mái dựa trán mình vào trán cô. “Tôi có thể làm gì đây?” Anh hỏi, nhưng cô biết là anh chẳng trông mong một đáp án nào cả. “Chuyện này sẽ mất bao lâu vậy?”

Giờ là lúc cô có thể trả lời rồi. “Tôi thì mất hai tháng trời trước khi tôi thậm chí có thể bắt đầu làm việc lại,” Cô thành thật nói cho anh biết, còn anh nhăn mặt. “nhưng tôi đã vượt qua chuyện đó khó hơn bất kỳ chuyện gì mà tôi đã từng làm được trong đời mình đây, cả trước đây và sau này cũng vậy.”

“Tôi không thể tin là cô đã làm được thế đâu.” Anh rên rỉ.

“Anh đã không có một tranh cãi à?” Sallie hỏi, dẫn anh tới ghế sofa và lôi anh cho tới khi anh ngồi xuống một cách nặng nề. Đầu anh ngã ra sau một nhòa và bắt đầu nói. “Không tranh cãi gì hết. Không có cả một tối hậu thư nữa là. Chúa tôi, cô nghĩ là cô ấy ít nhất cũng đã cho tôi một lời cảnh báo à! Nếu cô ấy muốn xé ruột gan tôi ra thì cô anh đã ngấm trúng ngay phát súng đầu tiên rồi đấy!”

Ngồi cạnh anh, Sallie nắm lấy tay anh và giữ nó. Với một sự thông cảm với một ai bị vấy, cô cảm thấy mình hiểu được những lý do của người phụ nữ vô danh của Chris. Anh nghĩ hoàn toàn ổn để anh liệu linh cuộc sống và lang thang trong khi cô kiên trì đợi anh ở nhà - anh đã nghĩ tới sự đau xót nhiều đến thế nào về việc cô đón nhận cái chết của anh chưa? Anh có nghĩ tới việc nỗi đau với đi cho cô ấy không nếu như cô ấy thành linh được báo là anh đã không quay về được rồi? Đàn ông quá kiêu ngạo và ích kỷ, kể cả Chris luôn, anh cũng là người giống kiểu như thế nhất mà cô từng gặp.

Cô thốt lên “Đừng có mong ai đó nhường nhịn chỉ bởi vì anh không thể nhé. Anh sẽ gây tổn thương cho nhau thôi. Đối mặt với nó đi. Tốt hơn là anh nên độc lập.”

“Tôi chưa từng yêu ai đó trước đây cả,” anh chống chế vô vọng. “thật không dễ dàng gì từ bỏ người mà cô thật lòng yêu!”

“Tôi đã làm được; mà tôi cũng đâu được chọn lựa đâu. Anh ta đã bỏ tôi thẳng thừng trong tình huống của tôi.”

Chris thở dài và nhìn chăm chăm vào tấm thảm, và Sallie có thể đọc được nỗi đau trên nét mặt của anh. Chris luôn trông trẻ hơn so với tuổi của anh, như thể cuộc sống đã lướt qua phớt lờ chạm vào anh vậy nhưng chưa bao giờ thật sự đụng chạm vào anh, lệch hướng khi đi tới sự thanh bình trong anh kiểu như ánh sáng chiếu vào gương vậy. Còn bây giờ anh đã trải nghiệm và sự trẻ thơ ấy đã biến khỏi mặt anh rồi.

“Tên cô ấy là Amy,” Anh bất chợt nói, “Cô ấy trầm tính, bên lên. Tôi đoán là mình đã mất một năm cơ may ở hành lang trước khi cô ấy làm gì khác hơn là mỉm cười với tôi khi tôi nói chuyện... Rồi mất thêm một năm nữa để mang cô ấy lên giường -” Anh dừng lại liếc nhìn cô, miệng anh trở nên thô lỗ, “Quên chuyện đó đi. Tôi không thường xuyên hôn hít và kể cả đâu.”

“Quên rồi,” Sallie đảm bảo với anh, “Anh có cầu hôn cô ấy không?”

“Không phải là chuyện đầu tiên đâu. Tôi chưa bao giờ muốn lập gia đình, Sal à, tôi là một con sói cô độc, như cô đấy.” Anh lắc đầu như thể anh không hiểu nổi chính mình vậy. “Đó là cách tôi tránh né, chuyện kết hôn ấy. Vì thế cuối cùng tôi hỏi cô ấy và cô ấy òa khóc. Cô ấy nói rằng cô ấy yêu tôi nhưng cô ấy không thể chịu nghề nghiệp của tôi, và cô ấy sẽ lấy tôi nếu như tôi đổi nghề. Quý thật, tôi yêu công việc của mình! Mexican Standoff (*).” (* nghĩa là: tình huống mà không ai trong cuộc có thể chiến thắng rõ ràng.)

“Và cô ấy đã lỡ đi sự mất mát của bản thân,” Sallie thì thầm.

“Cô ấy cũng đã thoái thác những cơ hội của bản thân.” Anh tặng cô một nụ cười chế giễu, tự nhại lại. “Cô ấy đã có một trò vui khác với kiểu đàn ông chín-tới-năm (* nine-to-five guy người làm việc từ chín giờ sáng và về nhà trước năm giờ chiều). Tối nay cô ấy đã bảo với tôi là họ sẽ kết hôn vào cuối năm nay.”

“Cô ấy có nói gạt anh không vậy?”

Chris lắc đầu. “Tôi không nghĩ vậy. Cô ấy đeo một chiếc nhẫn kim cương.” Sau một lúc ngồi im lặng Sallie thẳng thắn nói, “Anh có một lựa chọn, anh biết mà. Anh có thể có Amy hoặc là công việc của anh, nhưng anh không thể có cả hai được. Quyết định xem cái nào là quan trọng nhất với anh và quên cái còn lại đi.”

“Cô đã quên được người đàn ông của mình chưa khi cô đặt công việc của cô lên trên anh ta?” Chris vật lại.

“Anh nhầm rồi. Tôi nằm trong hoàn cảnh của Amy, không phải của anh. Hắn ta đã đặt công việc của hắn lên trên tôi,” Sallie nói. “Tôi đã chưa bao giờ quên được hắn, nhưng tôi đã làm rất tốt mà không có hắn đấy thôi. Cảm ơn anh.”

Nó không như vậy cho tới khi Chris nói cô mới nhận ra là cô đã cho anh những lời khuyên lạc đề, hoặc có thể là do Chris nhạy cảm, nhận thấy nét mặt và suy nghĩ của cô mà không có bất kỳ bằng chứng cụ thể nào cả.

Sau khi nhìn cô một hồi đầy nghi ngại anh thì thầm. “Là Baines, phải không? Hắn là người duy nhất bỏ rơi cô.”

Sự biểu hiện kinh ngạc của cô đã cho anh biết câu trả lời, nhưng phải mất một lúc cô mới đủ tập trung để thừa nhận. “Chính hắn đấy. Và để tôi cho anh biết, lúc Rhy Baines bỏ đi, hắn đi không thương xót gì hết!”

“Hắn ta là một thằng ngốc,” Anh nói nhẹ nhàng. “Nhưng hắn muốn cô quay lại, phải vậy không?”

“Không lâu đâu,” Sallie đáp với một sự cay đắng chạm vào. “Hắn chỉ muốn chơi một lúc thôi.”

Chris nhìn cô hồi lâu, đôi mắt nâu của anh hướng tới khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lúc này cánh cửa chớp đã ngăn lại việc giải bày thêm bất cứ nỗi đau nào bên trong cô nữa. Khi mà hiển nhiên là cô đã không có gì để nói nữa, Anh ngả về trước và lịch sự hôn cô, nhưng lần này anh đang hiển dâng sự thư giãn thay vì nhận lấy điều đó.

Sallie nhắm mắt lại và để nụ hôn nấn ná lại, không hưởng ứng cũng chẳng khước từ nhưng để cho thời gian giãn ra khi miệng anh di chuyển trên miệng cô một cách dịu dàng. Cô chưa từng hôn kiểu như vậy trước đây, không có đam mê, với tư cách một người bạn. Tiếng chuông điện thoại the thé khiến Chris rút miệng về và cùng với một tiếng lẩm bẩm. “Xin lỗi.” Sallie vươn tới chỗ chiếc ống nghe màu vàng.

Lúc trả lời cô cảm thấy một sự báo động gai người khi nghe một giọng nói khản đặc hỏi han. “Em đã hoàn thành việc đóng gói hành lý chưa vậy?”

“Tất nhiên rồi.” Cô nói dứt khoát, cảm thấy bị xúc phạm về việc anh nghĩ rằng phải kiểm tra cô.

Anh ấy nghĩ cái quái gì cô sẽ làm đây, đợi tới phút chót rồi ném mọi thứ cùng nhau chắc? Bởi chuyện đó, và cũng bởi nét đặc thù ngoan cố hiển nhiên của phụ nữ, cô nói thêm, “Tôi đang nói chuyện với Chris,” Cô có thể cảm nhận được sự im lặng nặng chịch trên đường truyền, sau đó tiếng lộp bộp tăng dần bởi sự giận dữ của Rhy bùng vào cô. “Hắn đang ở đó ư?” Cuối cùng anh rít lên, những từ ngữ gần như nổ tung khỏi môi anh. Sallie mừng tượng ra anh trong đầu, hàm răng anh lộ ra gầm gừ, xương gò má anh cứng nhắc và hung tợn cùng với sự cuồng nộ của anh. Với đôi mắt xám sẫm phừng cháy, với màu đỏ rực của những ánh lửa hấp háy trong nó. Sự báo động gai người trong cô chuyển thành một thứ gần như là khoái chí. “Tất nhiên là anh ấy ở đây rồi,” Cô trả lời biết rằng mình đang đùa với nguy hiểm. Cô sẽ làm gì nếu cơn thịnh nộ của Rhy thét lên mất hết kiểm soát nhỉ? Điều cuối cùng cô muốn làm là gây ra bất kỳ phiền phức nào cho Chris. Nhưng bằng cách nào đó Rhy đã chọc tức cô đáp trả lại những hành động đó “Tôi không bỏ rơi bạn bè mình chỉ vì anh bất lịch chách mấy ngón tay anh đâu.” Cô nghe mình để thêm.

Giọng anh giờ là một tiếng gầm gừ rin rít gần như là quá nhỏ để nghe “Khi anh bất lịch chách thứ gì đó của mình thì nó sẽ không phải là ngón tay đâu. Thoát khỏi hắn ta đi, Sallie, và làm ngay tức khắc.”

Lập tức cô nổi đóa “Tôi sẽ không -”

“Ngay bây giờ,” Anh rì rầm, “Nếu không anh sẽ tới. Anh không đùa đâu, bé cưng. Thoát khỏi hắn đi. Rồi quay lại nói với anh là em đã làm xong.”

Điên tiết cô ném ống nghe lên bàn và cất bước. Không nói một từ, chẳng muốn Rhy nghe bất cứ chuyện gì cô nói với Chris, với một cái nhìn bối rối mà anh nhận được, Sallie tiến anh ra cửa, rồi kiễng chân và lịch sự hôn anh.

“Tôi rất tiếc,” Cô thì thầm “Hắn ra lệnh cho tôi bỏ anh không thì hắn sẽ tới đây và có bạo lực nữa.”

Trong một lúc Chris trông như sự già dặn của chính anh vậy, một bên mày nhướng lên nhẹ nhàng nhại lại. “Chuyện này nghe có vẻ nghiêm túc đấy, Sallie ơi, cô bạn thân ơi, tôi nghĩ cô bỏ qua khá nhiều về câu chuyện của cô đấy.”

“Tôi đã thế à, nhưng chẳng ích gì để đào bới đồng tro tàn cũ rích nữa đâu. Anh sẽ ổn chứ?” Cô hỏi, sự quan tâm rõ ràng trong giọng nói và ánh mắt cô, và anh nhanh chóng ôm chặt cô. “Dĩ nhiên là ổn. Nói chuyện với cô rất có tác dụng đấy. Hôn cô thậm chí còn có tác dụng hơn.” Anh tặng cô một nụ cười gian xảo toe toét. “Cô ấy định làm tan nát tôi vì một cái nhăn, nhưng tôi không định bỏ cuộc đâu. Cô ấy đã khóc khi kể cho tôi nghe là cô ấy sẽ lấy người đàn ông khác, thế nên nó không hẳn là vô vọng, đúng không nào?”

Sallie cười toét lại “Đừng có nói vô vọng với tôi.”

Anh lướt nhẹ một ngón tay lên má cô “Chúc vui vẻ ở Sakarya nhé,” anh trêu chọc, và cô thè lưỡi ra với anh.

Sau khi anh rời khỏi cô cẩn thận khóa cửa và trở lại với tâm trạng điên tiết đầy hăm dọa với cái ống nghe điện thoại đang nằm đó chờ cô.

Cô ước gì để anh đợi thêm lát nữa, nhưng nó giống như một liều thuốc kích thích quá liều: làm xong càng sớm, vượt qua càng nhanh

Với ý nghĩ ấy, cô chộp điện thoại lên và gần như là lẩm bẩm. “À, anh ấy đi rồi đấy!”

“Chuyện gì khiến em lâu vậy?” Anh quát - một mệnh lệnh.

“Tôi hôn chào tạm biệt anh ấy!” Cô giận dữ trả miếng. “Và giờ tôi đang nói lời chào tạm biệt tới anh đây!”

“Đừng gác máy,” Âm thanh cảnh báo nhẹ nhàng vang tới, “Anh sẽ cho Meaker vừa đủ thời gian về nhà, rồi anh sẽ gọi tới và chắc là hắn đã ở nhà. Vì vậy em nên cầu nguyện là hắn đã đi thẳng về nhà.”

“Việc làm vợ vẫn của anh đang phát chán rồi đấy.” Cô day nghiêng, và ném phịch điện thoại xuống, sau đó tháo nó ra luôn. Bước lẹ tới phòng mình cô cũng tháo điện thoại ra, nhưng không phải trước khi nó kịp đổ chuông.

Cầu nhàu giập dữ với chính mình về những gì cô muốn làm với Rhy Baines, cô dầm mạnh lòng vòng bên trong căn hộ của mình mà không bật đèn. Nếu trước đây là khó khăn thì giờ là nan giải. Cô nóng bừng phần nộ chính đáng, cô ngạc nhiên làm sao ai đó lại là một kẻ đạo đức giả thế nhỉ. Nó hoàn toàn đúng với anh để tiếp tục việc ngoại tình của anh một cách trơ trẽn với Coral ngay trước mặt cô, nhưng anh đã không có ý cho phép cô cũng được tự do. Không có nghĩa là cô muốn ngoại tình với Chris hơn anh muốn với cô ta, nhưng điều này đã đi quá xa vấn đề rồi.

Rồi những suy nghĩ của cô quay lại với chuyến đi tới Sakarya. Sau tối nay Rhy sẽ có quyền hành cao nhất của anh, về quyền rũ nhất của anh, và cô mất hết tinh thần khi cô nhớ lại điều đó trong quá khứ anh đã không gặp bất kỳ khó khăn gì để đưa cô lên giường. May mắn thay, kể từ lúc anh phát hiện ra đặc tính của cô, chỉ duy những lần anh hôn cô lúc họ ở văn phòng nơi mà anh chưa đủ cơ hội cho một màn quyến rũ; cô đã có nghi ngại là mình đã thành công trong việc chặn đứng anh theo cách khác. Cô quá chân thật để tự lừa dối mình ngay cả khi đó là sự thật đau thương. Cô yêu Rhy, nhưng thậm chí nếu cô không yêu đi nữa thì cô vẫn muốn anh về mặt thể xác.

Chỉ có sự kiêu hãnh cùng với nỗi sợ thâm sâu của nỗi đau một lần nữa giữ cô tránh xa anh. Sau nửa đêm trước khi cuối cùng cô đã trôi vào giấc ngủ và chuyến bay tới Paris, trạm dừng chân đầu tiên của chuyến đi tới Sakarya, một chuyến đi sớm. Cô tái nhợt mặt mỗi trước cả khi rời khỏi căn hộ gặp Rhy tại ga cuối.

Cô kiên quyết là cả khả năng hiện thực cũng như khả năng có thể xảy ra, cả hai điều đó để giữ một khoảng cách với anh và cho anh thấy là anh không thể làm cô nao núng bởi sự ghen tuông giận dữ của anh vào đêm trước, nhưng ngay từ những quan điểm của cô thì thật khó để kiên định.

Khi anh thấy cô đang bước về phía anh, Rhy cất bước và đến gặp cô, lấy cái túi cỡ to khỏi tay cô và cúi xuống ấn một nụ hôn ấm áp thoáng qua lên môi cô. “Chào em,” Anh thì thầm, để cho cặp mắt xám tối của mình quét khắp cơ thể cô. “Anh thích em mặc một chiếc váy. Em nên mặc thể thường hơn.”

Thế là anh đã lỡ đi chuyện tối qua rồi, phải không nhỉ? Dù cô đã tính làm điều như thế cô cảm thấy bực bội bùng lên như anh đã thụ cho cô một cú đấm vậy. Rồi cô nhún vai suy tính và cho anh một cái nhìn lạnh nhạt. “Tôi đã cho rằng mấy người Sakarya sẽ hứng thú với mấy cái váy hơn là những cái quần dài thôi.” Cô thường mặc quần dài trong lúc đi lại vì cả sự thoải mái lẫn thuận tiện, nhưng suy cho cùng đặc thù của những chuyến công tác cô đã chỉ đóng gói những chiếc váy.

Với chuyến bay này cô đã chọn một cái váy màu be gọn nhẹ, sát cánh, với kiểu viền cổ thuyền-trẻ xuống, nhưng chiếc váy cũng có một cái áo khoác có tay kết hợp, và giờ cô cũng đang mặc nó, mặc cho cái oi bức mùa hè ở thành phố New York cô vẫn thường thấy lạnh vào những buổi sáng sớm, và cô cũng học được kinh nghiệm là những chiếc máy điều hoà của máy bay phản lực thì quá lạnh đối với cô. Cô cũng đã đổi kiểu tóc từ thắt bím bình thường sang búi gọn sau đầu. Cô không thể làm nhiều với tóc tai của mình được, bởi vì chiều dài của nó, nhưng vì những cuộc họp mang tính hình thức hơn nên cô luôn búi nó lên. “Anh cũng thích mấy cái váy hơn,” Anh bình luận, nắm lấy cánh tay cô. “Em có đôi chân tuyệt đấy và anh thích ngắm nhìn nó. Em đã từng mặc váy rất nhiều, theo như anh nhớ.” Đúng rồi đó, nhắc tới à, cô cay đắng nghĩ, nhưng rồi cô xoay sở để cho anh một câu trả lời về khách quan. “Lúc tôi bắt đầu làm việc tôi nhận thấy những chiếc quần dài phù hợp hơn cho kiểu công việc tôi làm.” Cô hỏi để thay đổi chủ đề, “Anh có vé chưa vậy?”

“Mọi thứ đã được lo rồi,” Anh đảm bảo với cô, “Em có muốn một tách cà phê trước khi chuyến bay thông báo không?”

“Không, cảm ơn. Tôi không dùng cà phê trong lúc đi lại.” Cô thấy quan trọng để giải thích, rồi ngồi một chỗ trên ghế bành.

Cái nhìn rục lên trong đôi mắt xám của anh lúc anh ngồi đối diện cô nói cho cô biết rằng Rhy hiểu lý do

khiến cô chọn một cái ghế sofa, nhưng cô đã phớt lờ anh và tự tiêu khiển bằng cách ngắm nhìn cuộc diễu hành lúc sáng sớm của những người qua lại.

Chuyến bay của họ vào năm phút sau, và Rhy hoàn toàn không thoải mái khi loa phát lên số chuyến bay của họ. Anh cất bước và nắm lấy cánh tay cô, rồi đột nhiên anh tặng cô một nụ cười kỳ hoặc. “Cái để giầy nhón em đang mang kia,” Anh bình luận. “Em đứng tới cầm anh đấy... gần như thế.”

“Chúng cũng là những đầu đạn nguy hiểm đấy,” Cô nói, miệng cay nghiệt.

“Vậy sao? Em đang lên kế hoạch sử dụng chúng nhằm vào anh à?” Anh hỏi, và trước khi cô có thể quay ngoắt miệng đi thì anh đã nghiêng đầu xuống và ghì chặt vào môi cô, với một nụ hôn khó nhọc, thêm khát mà đã khiến cô hụt hơi.

“Rhy, xin anh đấy!” Cô phản kháng, quyết tâm lẩn trốn sự hưởng ứng quần quai mà cô cảm nhận được mỗi khi anh chạm vào cô. “Chúng ta đang ở chỗ công cộng đấy!”

“Anh có nhiều cơ hội để chạm vào em ở chỗ công cộng hơn là chỗ riêng tư, thế nên anh đang lợi dụng điều đó đây,” Anh gầm gừ cảnh báo.

“Đây là chuyện công việc!” Cô rít lên, “Cố nhớ điều đó. Nó sẽ không có ích lợi gì cho tờ báo đâu nếu có một phóng viên làm xấu chỗ công cộng.”

“Chẳng ai ở đây biết em là một phóng viên đâu,” Anh trả miếng với một nụ cười toe toét. “Thêm nữa, anh là sếp của em và anh bảo như thế là được.”

“Tôi có những chuẩn mực, kể cả khi anh không có, và tôi không ưa bị sờ xoạc! Anh có tính bắt chuyến bay này hay là không đây?”

“Anh sẽ không lỡ nó vì thế giới đâu,” Anh lầm bầm, cô bắt kịp nghĩa khuất t của anh và đỏ bừng lên. Không nghi ngờ gì nữa Rhy đang định hòa giải trong suốt chuyến đi này đây, còn cô song hành nhất quyết chặn đứng việc đó xảy ra. Marina sẽ không bao giờ ngoảnh mặt với cô, cô chắc chắn, và cô khoái trá nghĩ tới vẻ điển tiết của Rhy khi mà anh thấy được cô đã làm nger anh.

Nhưng vì lúc này cô đối mặt với một chuyến bay dài cùng anh và cô không thích chuyến này chút nào. Không chỉ có sự có mặt của anh làm cô thêm căng thẳng, cô là một hành khách không thoải mái cả trong hoàn cảnh tốt nhất. Trước khi họ bay một tiếng cô đã lật sơ hết mấy cuốn tạp chí và làm dẫu trang sách giải trí đang đọc mà cô mang theo bên mình, sau đó bỏ việc giải trò chơi ô chữ phức tạp. Khi cô bỏ qua nó và thử đọc lại quyển sách của cô lần nữa thì Rhy vươn tới và nắm lấy tay cô.

“Thoải mái đi,” Anh khuyên, chà sát ngón tay lên lòng bàn tay cô, một cử chỉ đảm bảo làm cô cánh xa sự thoải mái. “Đây là một chuyến bay dài, còn em thì hay giật nảy như một con bọ chết vậy. Em sẽ kiệt quệ trước khi ta tới được Paris, đừng nói chi đến Sakarya.”

“Tôi không phải là một du khách giỏi,” Cô thừa nhận. “Tôi không ngồi yên mà không làm gì cả.” Cô hoàn toàn chán ngấy, và cô khao khát cái bản viết tay của mình, nhưng cô lo sẽ không may đánh mất nó, thế nên cô đã bỏ nó lại.

“Cố chợp mắt đi,” Anh khuyên, “Em sẽ cần phải thế đấy.”

“Tôi cũng chẳng thể làm nổi.” Cô nói với một nụ cười rầu rĩ. “Tôi chỉ căng thẳng về độ cao hợp lý mà tôi không tin lắm là phi công đã ngủ đủ giấc và để cho anh ta điều khiển hết.”

“Anh không biết là em lại sợ độ cao đấy,” Anh nói, và cô sùng lên.

“Tôi không phải sợ, tôi căng thẳng thôi. Khác biệt đấy. Tôi bay mọi lúc - hoặc đã từng - và tôi đã gặp nhiều tình huống căng thẳng mà không mất tự chủ. Tôi thậm chí còn thấy hơn hớ với vài trường hợp trong số đó nữa là khác. Thực tế là, tôi đã có một thời với vài buổi học bay, nhưng đó lại là chuyện khác rồi tôi đã không có thời gian để tiếp tục được.”

“Em bận rộn quá,” Anh nói với giọng kỳ hoặc. “Những thành quả gì mà em đã có thêm kể từ sau khi chúng ta cắt đứt liên hệ vậy?”

Đường như anh gọi lại điều đó và đột nhiên cô thấy tự hào là cô đã có rất nhiều thành công. Trước hết anh biết là cô đã không đeo bám anh. “Tôi biết nói sáu thứ tiếng, ba lưu loát,” Cô kể ra một cách thờ ơ, “Tôi là một thiện xạ, và tôi đã học cưỡi ngựa, tôi đã phải bỏ lại rất nhiều thứ mà tôi đã thử-bao gồm nấu nướng rồi may vá bởi lẽ tôi nhận ra là chúng chán đến mức nào ấy. Còn gì khác nữa không?”

“Anh mong là không,” Anh trả miêng, miệng giật giật trên choker. “Chả trách là Downey đã đưa em vào những tình huống dầu sôi vậ, em có thể lẩn lướt hẩn ta đấy!”

“Greg không thể bị lẩn lướt được, anh ấy vững như kiềng ba chân vậy”. Cô bênh vực cho biên tập của mình. “Và anh ấy sẽ ở chiến trận nếu anh ấy có thể.”

“Thế sao hẩn lại không thể? Anh nhớ hẩn là một trong số những người giỏi nhất thì phải, nhưng đột nhiên tự hẩn rút lui, và anh chưa hề biết được lý do.”

“Anh ấy đã bị bắn khá trầm trọng ở Việt Nam,” Cô giải thích. “Và trong lúc anh ấy bình phục thì vợ anh đã chết vì chứng đột quy. Đó là một cú sốc hoàn toàn, trên hết là đã không có sự báo trước nào, nhưng bất thành linh cô ấy qua đời. Họ có hai đứa con, một trai và một gái, và đứa con gái nhỏ đã có một quãng thời gian khôn khổ để chấp nhận cái chết của mẹ mình, nên Greg đã quyết định ở nhà với bọn nhóc.”

“Chuyện đó thật khủng khiếp,” Rhy nhận xét. “Hẩn ta không nói nhiều về chuyện đó lắm.”

“Nhưng hẩn đã kể cho em nghe à?” Anh hỏi sắc bén.

“Chút ít và một vài lần thôi. Như tôi nói đấy, anh ấy đã không nói nhiều về chuyện đó lắm.”

“Một nhà báo chiến trường không cần một gia đình. Tờ Pony Express số trước đã thông tin những tay đua xe là những tên mồ côi và không có ràng buộc chuyện gia đình, và đôi lúc anh vẫn nghĩ nó đúng với phóng viên.”

“Tôi đồng tình,” Cô nói sắc bén, không nhìn vào anh. “Điều đó giải thích tại sao tôi không muốn có bất kỳ ràng buộc nào hết.”

“Nhưng em sẽ không là một phóng viên lâu được nữa đâu,” Anh lầm bầm, những ngón tay dài của anh siết chặt quanh tay cô. “Coi như đây là tác phẩm cuối cùng của em đi, vì sau lần này địa vị của em sẽ là Bà Rhydon Baines.”

Ngay tức khắc Sallie rút tay cô khỏi anh và nhìn vào những đám mây bao quanh họ. “Anh đang sa thải tôi sao?” Cô phun ra một cách giận dữ.

“Anh sẽ làm vậy nếu như em ép anh. Anh không chịu được nếu em làm việc quá lâu vì em sẽ ở nhà hằng đêm với anh. Tất nhiên, khi chúng ta có con rồi anh muốn em ở nhà với chúng nó trong lúc chúng còn nhỏ.”

Cô hướng đôi mắt xanh giận dữ của mình vào anh, “Tôi sẽ không sống với anh,” Cô nói chua chát, “Tôi chẳng thể nào sống cùng anh được và phải hơn nửa cuộc đời của chính tôi nữa. Ý nghĩ làm một bà nội trợ một lần nữa khiến tôi nôn thốc nôn tháo.”

Miệng anh trở nên khắc nghiệt “Em đang tự lừa dối bản thân nếu như em đi tin vào điều đó. Em đã thay đổi nhiều thứ, nhưng em chẳng thể thay đổi về cái cách mà em cảm nhận chuyện con cái. Anh nhớ em trông ra sao khi em mang thai con chúng ta -”

“Im đi!” Cô tóe lửa, những ngón tay cô bóp chặt vào lòng bàn tay mình vì cố đấu tranh để kiểm soát nỗi đau của cô về ký ức cái chết của con cô. “Đừng có nói về con tôi.” Thậm chí sau bảy năm vết thương mất đi anh vẫn còn đó và vẫn chưa lành lại, và để cho sự thanh thản của đời mình cô sẽ xót xa chút ít, mất đi sự sống.

“Cũng chính là con trai của anh.” Rhy nói gắt gỏng.

“Thật vậy ư?” Cô thách thức, hạ thấp giọng xuống tránh người khác nghe thấy. “Anh đã không ở đó lúc tôi sinh, và anh ít khi ở nhà suốt lúc tôi mang thai. Anh chỉ vào vai một người cha để về mặt y học thôi. Sau đó thì, tôi đã tự mình làm lấy hết.” Cô quay đi, kiểm chế nỗ lực cầm nước mắt lưng tròng khi cô nhớ tới con trai mình. Cô chưa bao giờ nghe thấy nó khóc, chưa bao giờ trông thấy nó chờ đợi ở một thế giới lạ lẫm mới mẻ mà nó đã bước vào, nếu không có một vài tháng kỳ diệu mà cô đã cảm nhận được cử động của

nó khi nó nhúc nhích và quay trở bên trong cô và nó là hiện hữu đối với cô, một con người, và nó có một cái tên. Cô đã biết theo cách nào đó rằng cô sẽ có một bé trai, và nó là David Rhydon Baines, con trai của cô.

Những ngón tay của Rhy siết chặt trên cổ tay cô đến mức những mảnh xương mảnh khảnh của cô siết lại với nhau và cô nhăn mặt đau đớn “Anh cũng muốn nó,” Anh gật lên, sau đó gần như đẩy cổ tay cô qua một bên. Vài tiếng đồng hồ tiếp theo trở nên yên lặng. Không có thời gian nghỉ lại ở Paris và Sallie đoán là Greg đã thu xếp xong, bởi anh luôn sắp xếp mọi thứ chặt chẽ khi anh có thể, đôi khi việc dẫn tới lỡ một chuyến bay khi mà chuyến đầu tiên chỉ là một chút xíu rề rà. Cô và Rhy hầu như không kiểm tra hết các thủ tục khi chuyến bay tiếp nối của họ được thông báo và họ phải vội vã để kịp chuyến bay. Từ Paris lại là bảy giờ đồng hồ khác trước lúc họ hạ cánh xuống sân bay phản lực mới, hiện đại ở Khalidia, thủ đô của Sakarya, bởi múi giờ thay đổi, thay vì cơ thể họ đã chuẩn bị cho một buổi tối, thì họ bị ném vào giữa ban ngày ở Sakarya.

Mệt rũ người và những giờ dài của họ đã tẩy sạch một cách đáng kể sự gượng ép giữa họ, và Sallie đã không phản đối khi anh nắm lấy tay cô lúc họ băng qua đường nhựa tới chỗ sân bay cuối thấp, đang trải rộng. Cái nóng không thể tin được, và cô thật sự biết ơn vì sự che chắn của Rhy.

“Anh mong cái khách sạn đó tử tế,” Rhy lẩm bẩm trong hơi thở của mình, “Nhưng với anh cảm thấy lúc này, anh không quan tâm nó trông thế nào so với việc anh có thể đánh một giấc.”

Cô biết cảm giác đó. Tình trạng mệt lử sau một chuyến bay dài còn tệ hơn cả việc hoàn toàn không ngủ, nó là kiệt sức hoàn toàn. Cô chắc chắn là không nhòm dấy để vật lộn với Rhy tại nơi mà cô sẽ ngủ!

Họ không thể tìm thấy ai đó biết nói tiếng Anh hết, nhưng vài người Sakarya nói được tiếng Pháp và cả cô lẫn Rhy biết thứ ngôn ngữ đó khá tốt. Tài xế taxi chở họ tới một khách sạn, với một lời phê bình khắc nghiệt Renault nói thứ tiếng Pháp thô thiển, và từ những gì anh ta nói họ chốt lại được Khalidia thì đang trong tình trạng lan tràn bởi người phương Tây. Nhiều người châu Âu đã tới đây, cùng nhiều người châu Mỹ, có cả một người đàn ông với cái camera cỡ lớn, và có nghĩa là nhà Vua sẽ lên truyền hình Mỹ. Anh ta đã không có một cái tivi cho chính mình, nhưng anh ta đã thấy một cái rồi, và anh ta nghĩ cái máy quay to xác ấy là một cái dùng cho việc quay phim truyền hình.

Anh ta nhiều chuyện, dường như tài xế taxi trên thế giới này là vậy rồi mà, và anh tỏ ra kiêu hãnh với những tòa nhà mới lợp lặt đang hiện diện bên cạnh kiểu kiến trúc cổ xưa đã bị thiêu đốt trắng toát bằng ánh mặt trời khắc nghiệt. Sakarya có sự kết hợp ý tứ của cổ xưa và hiện đại mà nhiều nước đang phát triển phô bày ra, với những chiếc limo lưa thưa lên xuống trên cùng đường xá sử dụng cho những con lừa. Những con lạc đà vẫn được sử dụng để đi lại trên sa mạc Sakarya, nhưng hệ thống đi lại trên không thì trái lại bởi sự trơn tru, tiếng rầm rú của động cơ phản lực của Bộ Chỉ Huy Không Quân hoàng Gia Sakarya (Sakarya Royal Air Command).

Quốc Vương được học tại Oxford nhưng dù cho có say mê về nền văn hóa châu Âu đi nữa, lẽ tự nhiên ông cũng là một người thận trọng, hơn là chống lại thay đổi. Dân tộc Sakarya không phải là một dân tộc mới; nó đã được xác lập sau thời của Muhammad, và gia tộc của Al Mahdi đã giữ chế độ vua chúa hơn năm trăm năm. Có những truyền thống bám cội lâu đời để cân nhắc nơi mà Sự Hiện Đại được xem xét và dành cho vùng chủ chốt nhất cuộc sống ở Sakarya xâm nhập vào như trước đây. Phương tiện cơ giới đường bộ thì tốt, nhưng người dân Sakarya đã đi lại mà không có chúng trước đây và sẽ không hài lòng nếu thỉnh thoảng xuất hiện những chiếc ô tô thêm nữa. Sân bay quá ồn ào và những người đi trên những chiếc phản lực lớn thì có nhiều thủ tục kỳ lạ. Tuy nhiên, cái bệnh viện mới đồ sộ là một niềm tự hào còn trẻ con thì háo hức đến những mái trường mới.

Người mà đã hoàn thành sự hiện đại hóa này là người mà Marina Delchamp đã lấy, là Zain Abdul inb Rashid, bộ trưởng bộ tài chính của Sakarya và là người có ảnh hưởng lớn với Quốc Vương. Hắn là một gã da đen như tên bán hàng rong vậy, với đôi mắt đen mun của chủng tộc hắn, và hắn đã là một tên trác tán kể từ hồi học đại học ở Châu Âu. Sallie tự hỏi không biết hắn yêu Marina hay chỉ là bị hấp dẫn bởi mái tóc óng vàng đẹp đẽ của nàng. Zain Abdul inb Rashid đã yêu thương tinh thần hào phóng, phẩm chất tự nhiên của cô ấy ư? Cô băng khuâng nghĩ ngợi như một con cáo, vì thật không dễ cho người phương Đông gặp kẻ phương Tây được. Sự cách biệt rộng lớn về văn hóa. Dù cho việc trao đổi thư tín theo đợt và quãng thời gian dài giữa những cuộc gặp giữa họ Sallie đã coi Marina là một người bạn thân thật sự và cô muốn cô ấy được hạnh phúc. Cô trở nên quá mơ màng với những lo lắng của mình mà quên mất đi việc ngắm

nhìn cảnh vật và bị giật nảy khi gã tài xế nói tiếng Pháp “Khách sạn Khalidia. Hiện đại và giàu có. Các bạn thích nó chứ, phải không nào?” Xăm soi qua vai của Rhy Sallie thừa nhận cô có thích nó, đúng là vậy. Khách sạn được bao phủ ở ba mặt bởi một hàng cây được chăm sóc cẩn thận và vượt qua những cái cây là một bức tường đá cao. Lối kiến trúc không hiện đại lắm; đáng lẽ là, mỗi kết quả đạt được để đảm bảo là khách sạn hòa hợp với khung cảnh xung quanh. Bên trong có thể cung cấp mọi sự tiện nghi hiện đại, và cô thành khẩn mong nó thế, nhưng cái mặt tiền phía ngoài có thể là già cỗi; nó ngăn nắp và sạch bóng ở mép ngoài, được dựng nên bởi những thỏi đá trắng lưa thưa, cùng với những cánh cửa sổ sâu vô tận.

Cô bắt kịp theo Rhy, Sallie thấy rõ là cô bị phớt lờ khi cô cố giải thích hành lý nào là của cô và cái nào là của Rhy. Một cậu thanh niên hầu phòng mắt đen vận đồ phươg Đông chỉ hướng sự chú ý tới Rhy, thậm chí chẳng buồn liếc tới cô, và cô cũng nhận được sự tiếp đãi tương tự ở bàn lễ tân. Cậu thanh niên biến mất với hành lý của họ, và Rhy bỏ túi chìa khóa phòng. Khi họ bước vài bước khỏi bàn lễ tân Sallie bắt lấy tay Rhy. “Tôi muốn một phòng của riêng tôi.” Cô khẳng khái, nhìn vào mắt anh.

“Tiếc quá nhỉ. Anh đã đăng ký cho chúng ta với tư cách là vợ chồng rồi và em sẽ mắc một khó nhọc để thuyết phục một người Hồi Giáo để cho em một phòng khác đấy.” Anh thông báo với một sự thỏa mãn rõ ràng, “Em biết là mình đã trông đợi điều gì khi dẫn thân vào chuyến đi này rồi mà.”

“Tôi phải nói gì đây để lấy được nó trong suốt lúc anh chỉ huy -” cô bắt đầu câu tiết và anh cụt lủn cắt ngang, “Để sau đi. Đây không phải là nơi dành cho một cuộc tranh cãi công khai đâu. Chấm dứt tình trạng gây rắc rối đi, tất cả những gì anh muốn là một cái vòi sen và vài giờ chợp mắt. Tin anh đi, em hoàn toàn an toàn bây giờ đấy.”

Cô chẳng tin anh, nhưng cô phải kiểm lại hành lý của mình thế nên cô theo anh vào thang máy, rồi anh ấn nút lên tầng bốn. Ngay cả khi mệt mỏi cô cũng bị sự mê hoặc của căn phòng làm cô nín thở và cô gần như không chú ý thấy Rhy bỏ cho cậu thanh niên đã mang những chiếc túi của họ lên.

Dù thật sự chỉ có một căn phòng rộng, nó được phân ra bằng những tấm sắt tinh luyện phức tạp ở hai khu vực, một phòng khách dài ra phía trước và một phòng ngủ dài về phía sau. Một ban công chạy dọc theo chiều dài căn phòng và nó được trang trí với hai cái ghế trắng bằng liễu gai cùng mấy tấm đệm lót mỏng mảnh. Một cái bàn uống trà nhỏ đặt giữa hai cái ghế. Đứng ở ban công, cô có thể thấy một cái hồ bơi lớn bên dưới, nằm giữa những cây cọ. Và cô thắc mắc không biết phụ nữ có được phép dùng hồ bơi không nhỉ.

Trở vào phòng, cô xem xét chiếc giường ngủ kiểu đi văng và mỉm cười với số lượng lớn những tấm thảm lót mà sắc khác nhau bên dưới. Sàn gỗ được trải lên bằng một tấm thảm trông như đồ Thổ Nhĩ Kỳ nhưng cũng có khi là một bản nhái được sản xuất hàng loạt. Nó không tạo ra bất kỳ khác biệt nào hết, ấn tượng thì vẫn đáng kinh ngạc. Tất cả các khách sạn mà cô đã từng ở cô hoàn toàn thích cái này nhất. Thức ăn có thể là kinh khủng, phục vụ không tận tình với tất cả những điều cô thấy, nhưng cô yêu quý căn phòng này! Sau đó cô ngược lên và bắt gặp cái nhìn chăm chăm xuyên thấu của Rhy và cô ửng lên. Anh đã bỏ áo khoát ra và đôi vai anh căng ra dưới chất liệu của chiếc áo sơ mi trắng và trong tư thế đứng của anh, có điều gì đó mách bảo với cô rằng anh đang báo động tới mọi cử động của cô. “Sao em không tắm đi?” Anh đề nghị. “Anh sẽ gọi vài cuộc để chắc chắn là mọi thứ đã được thiết lập cho buổi phỏng vấn, mà có thể sẽ mất một hồi.”

Cô muốn hơn bất kỳ thứ gì để chộp lấy hành lý của mình và tẩu thoát, nhưng cô biết Rhy đang chờ một manh động thôi. Cô sẽ phải qua mặt anh và cô vẫn chưa chắc làm sao để xoay sở được chuyện đó nữa. Còn cái bồn tắm nghe như trên thiên đường ấy... “Được thôi,” cô đồng ý một cách chán nản, nhấc chiếc vali lên và xách nó vào phòng tắm đã được mở sẵn phía bên phải phòng ngủ, cô cẩn thận gài cửa lại sau lưng. Dù cho sự mệt mỏi của mình, phòng tắm làm cho cô thích thú. Nó có thể được xếp thẳng vào một hậu của người Thổ Nhĩ Kỳ với một cái bể tắm được lát gạch đen, đồ khảm, đá quý lấp lánh sắc màu. Cô cởi váy ra và cởi bỏ bộ đồ lót ẩm ướt của mình thả dài hải lòng với cảm giác mát lạnh của không khí trên làn da ướt đầm mồ hôi của cô. Cô vận cái vòi thủy tinh để nước chảy sang bồn tắm lớn rồi chảy vào với tiếng róc rách của làn nước mát lạnh mơ màng với ý nghĩ có được những người hầu hạ đang đợi giúp cô tắm rửa rồi chuẩn bị cho cơ thể cô với nước hoa để sẵn sàng cho buổi tối huyền bí hấp dẫn nào đó... rồi khi hiện thực nhảy vào ý nghĩ cô rằng cô sẽ điên cuồng vì những điều đó mất, và cô đã đủ lo lắng lúc này mà không cần có một gã hầu tước nào giúp được được.

Cô bước ra khỏi bể tắm và lau khô mình; rồi cô cân nhắc nên mặc áo gì đây. Nếu cô đổi sang mặc đồ kiểu

ngoài phố Rhy sẽ nhìn cô như một con diều hâu thôi, nhưng cô chẳng có ý định lượn lơ trước anh khi vận một cái áo ngủ đầu. Cuối cùng cô quyết định mặc một cái áo đầm màu xanh ngọc Sapphire, kéo nó qua người cô, rồi xõa tóc xuống và chải nó một cách sơ sài. Cô đã quá mệt mỏi để tết nó lại vì thế cô thả lỏng nó xuống. Sau đó nhặt mớ quần áo và nơ cột rơi rớt của mình trong phòng tắm lên, cô mở cửa và mang vali ra ngoài. Rhy nghe điện thoại và anh hầu như không nhìn về phía cô khi cô cất đi đồ đạc của mình, cố cư xử như thể cô có ý ở lại vậy, cô đi lẩn thẩn quanh phòng, đấu tranh chống lại cơn buồn ngủ đang hoành hành mạnh dần lên và lắng nghe khi Rhy nói chuyện với vài người. Sau một lúc anh che ống nghe lại bằng một tay nói với cô, “Sao em không đi thẳng vào và ngủ chút đi? Anh không biết anh sẽ mất bao lâu nữa?”

Cô chẳng muốn đi ngủ chút nào. Mọi bản năng gầm rú chống lại điều đó, nhưng cô không thể bỏ đi khi mà anh quan sát cô được. Bên cạnh đó, cô đã quá mệt; xương cốt và bắp thịt cô nhức nhối bởi nhiều giờ ngồi máy bay. Cô có thể thư giãn vài phút cho đến khi Rhy buông điện thoại xuống mà. Cô là người ngủ mơ màng, cô đã nghe thấy anh khi anh bước vào phòng tắm.

Cô kéo màn cửa lên tới chỗ ban công và làm cho căn phòng tối om trở nên lơ mờ sáng, sau đó cô trườn lên niệm của đi vắng với một tiếng thở dài mê mụi. Cô duỗi thẳng hai chân đau nhối của mình ra, úp mặt lên gối và lập tức ngủ khò. Một lúc sau đó cô bị đánh thức khi có ai đó thì thầm “Nhích lên đi,” Cô nhích lên đến chỗ cơ thể ấm áp đang trượt lại cạnh cô. Một cách mơ hồ cô ý thức rằng mình nên tỉnh dậy nhưng cô cảm thấy quá thoải mái và tiếng kêu rò rò của chiếc máy điều hòa trung tâm chạy êm ái kéo cô trở vào giấc ngủ. Sự khác biệt giờ giấc thật lộn xộn; lúc cô thức dậy thì trời đã tối, nhưng mà cô đã ngủ được vài tiếng đồng hồ, vẫn còn choáng váng, cô nhìn đắm đắm vào cái vóc dáng lơ mờ bước ra khỏi phòng tắm. “Ai vậy?” Cô gọi, giọng yếu ớt, không thể xóa sạch lớp màng nhện trong đầu cô. Cô cũng không chắc là mình đang ở chỗ nào nữa là.

“Rhy,” Một giọng trầm mềm mại trả lời, “Anh xin lỗi đã làm em thức giấc, anh vừa lấy đồ uống. Em cũng muốn một ly nước chứ?” Điều đó nghe như thiên đường vậy và cô và cô thì thầm đồng ý, sau đó bắt đầu nỗ lực sang một tư thế ổn định. Chỉ trong chốc lát một ly nước lạnh đã đặt vào trong tay cô và cô dốc cạn nó một cách thêm khát, sau đó đưa nó lại cho anh. Anh trả cái ly về phòng tắm khi cô đổ xuống mấy cái gối và lơ mơ nghĩ rằng anh ắt phải có cặp mắt của một con mèo vì anh đã không mở bất kỳ cái đèn nào cả.

Đúng lúc chiếc giường lún xuống dưới sức nặng của anh một lần nữa cô nhớ ra rằng cô đang lên kế hoạch để lên đi và tìm cô chao đảo sợ hãi. “Khoan đã -” Cô hỗn hển trong cơn hoảng loạn, vươn người tới để xô anh ra và vô tình tay cô chạm phải một phần cơ nhẵn nhụi ấm áp. Bị sốc, quên mất những gì cô muốn nói, thay vì vậy cô buộc miệng, “Anh không có gì trên người hết!”

Trong bóng tối anh phát ra một tiếng cười khẽ trầm và chuyển người anh tới cạnh mặt cô, cánh tay mạnh mẽ của anh trượt lên quanh eo cô và vượt qua sự chống cự vô ích để kéo cô lại sát anh một cách khít khao.

“Anh đã luôn ngủ trong tình trạng trần trụi... Nhớ không em?” Anh trêu chọc cô, miệng anh phớt qua thái dương cô. Nhịp thở cô ngừng lại trong ngực mình, và cô bắt đầu run rẩy bởi áp lực sức nặng, ấm áp của cơ thể anh trên cô.

Hương vị đàn ông của anh lấp đầy mũi cô và khiến cho mọi giác quan của cô bắt đầu b ơ lộn. Một cách tuyệt vọng đấu tranh lại nhu cầu lớn dần của cô là được ẩn mình vào trong anh và để anh làm như anh muốn, cô đặt tay lên ngực anh để đẩy anh ra và thay vì nhận ra những ngón tay thon thả của mình đang kết dính với đám lông phủ trên ngực anh.

“Sallie,” Anh thì thầm khô khan, thăm dò và tìm kiếm môi cô trong bóng tối, và với một tiếng rên rỉ cô nâng cánh tay mình lên để bám chặt vào ngực anh. Cô biết là mình nên chống cự anh nhưng chuyện đó chưa bao giờ có thể được thậm chí vào ngay lúc này cũng thế, khi mà cô có những lý do chính đáng để chống cự lại anh, một lần nữa hiểu được sự cảm dỗ của việc thỏa mãn hoang dại từ bỏ việc đẩy anh ra

Anh cũng không bị đẩy ra được; cơ thể to lớn của anh đang run lên trên cô khi anh nâng miệng mình lên khỏi miệng cô, và những cái hôn lướt khắp khuôn mặt và đôi mắt của cô. Cô cảm nhận được anh đang trượt xuống dây kéo của chiếc đầm và kéo nó qua vai cô, túm nó lại chỗ eo cô, sau đó đôi tay lắt lự của anh thám hiểm một cách khéo léo bầu ngực sưng phồng anh đã lột trần. Một cách vô thức cô vùi mặt mình vào vai anh, rùng mình vì sự thôi thúc nhục dục mà anh bị đánh thức, chẳng buồn chận anh lại, hiểu rõ rằng cô sẽ thối loạn điên tiết nếu như anh dừng lại.

Một cách dữ dội anh lột trần chiếc đầm ra khỏi cô và ném nó sang một bên, và khoảnh khắc trong cô có được sự minh mẫn khi anh quay lại bên cô. Tay cô nắm lấy đôi vai lực lưỡng của anh và cô rên rỉ nhất gừng, “Rhy... đừng thế. Chúng ta không nên.”

“Em là vợ anh,” Anh thì thầm đáp, túm lấy cô trong vòng tay anh lần nữa và ấn sức nặng của anh lên cô. Cô hỗn hển bởi sự ngọt ngào của sự tiếp xúc nơi phần thịt trần trụi của anh. Sau đó sự chiếm hữu thêm khát mê muội của miệng anh lên miệng cô đã vết sạch việc chống cự của cô, rồi hai cánh tay cô lại nâng lên và bám chặt lấy anh.

Điều đó như thể những năm tháng chia cắt chưa hề tồn tại vậy, cơ thể của họ quen thuộc lẫn nhau như trước đây vậy. Bám vào cơn lốc xoáy mê mê của anh cô chỉ có thể hưởng ứng, chỉ biết đáp lại niềm đam mê mà anh tự do dâng hiến cô - anh không dịu dàng, trừ màn dạo đầu, Rhy không bao giờ là một người tình dịu dàng cả. Anh dữ dội, tể nhị, kích thích, hứng tình một cách cuồng nhiệt và cô chẳng thể nào ngăn cản sự nồng nhiệt tiếp đón việc làm tình với anh.

Chuyện đó vẫn như trước kia thôi sao - không đúng, nó còn hơn thế nữa; anh đưa cô vượt qua sự đứng mực, vượt qua sự quan tâm, vượt qua sự hiểu biết về bất kỳ thứ gì trừ anh ra.

7. Chương 7

Sallie thư thả thức dậy, quá thoải mái và thỏa mãn để cô từ bỏ giấc ngủ. Cô cảm thấy hoàn toàn dẻo dai, láng láng, như thể cô đang bồng bềnh trên biển vậy. Cơ thể cô đang di chuyển lên xuống còn phía dưới đầu cô một nhịp đập đều đặn dịu dàng đang cùng nhịp với con tim cô. Cô cảm thấy hết sức kỳ diệu, hết sức an toàn...

Tiếng chuông điện thoại réo lên như một sự gián đoạn kỳ cục tâm trạng đang hơn hở của cô và cô lồm bồm một tiếng phản đối. Rồi giường của cô nhúc nhích bên dưới cô và cô bám chặt vào nó, đáng lẽ là những ngón tay của cô phải bám vào tấm ga giường thì lại là một làn da ấm áp, săn chắc. Mắt cô bừng mở và cô ngẩng phắt đầu lên lúc Rhy duỗi thẳng ra một cánh tay vạm vỡ rồi nhấc ông nghe lên trên bàn cạnh giường.

“Chào em,” Anh thì thầm ngáy ngủ, giọng anh thậm chí còn khàn hơn nhiều so với lúc anh hoàn toàn chưa tỉnh giấc. Anh nghe một lúc, nói “Cám ơn” rồi gác máy, sau đó, với một tiếng thở dài, nhắm mắt lại lần nữa.

Sắc mặt nóng bừng dần khắp má Sallie và vội vàng cô trườn ra khỏi anh và kéo chăn che phủ cơ thể đang trần truồng của mình. Cô bị cản trở di chuyển bởi cánh tay của anh, thứ mà đang siết chặt lấy cô, đang giữ cô nằm trong lòng ngực anh. Mí mắt anh cùng với cặp lông mi mỏng đen nhướn lên rồi anh quan sát sự đỏ bừng, rồi bù, vẻ đẹp ban-mai của cô với một sự thỏa mãn hấp háy trong đôi mắt xám của anh.

“Nằm đây,” Anh khàn khàn ra lệnh. Tay anh tìm kiếm xuống sườn cô, vuốt ve làn da mềm mại của cô, và anh gừ gừ vào tai cô, “Anh cảm thấy như thể mình có một con mèo con cuộn vào ngực anh vậy. Em hầu như không nặng bằng gì hết.”

Một cách cưỡng ép cô run rẩy trong thích thú bởi hơi thở ấm áp trong tai cô, nhưng cô nỗ lực để giải phóng bản thân, lên tiếng, “Để tôi dậy, Rhy, tôi muốn mặc -”

“Chưa đâu, bé yêu,” Anh cắt ngang, vén mái tóc dài của cô ra sau để ấn đôi môi anh vào chỗ lõm nhỏ bé sau tai cô. “Vẫn còn sớm mà, và chúng ta không có gì quan trọng hơn để làm là đến với nhau lần nữa. Em là vợ anh và anh yêu cái cảm giác ôm ấp em trong vòng tay của anh.”

“Cô vợ ly thân,” Cô nhấn mạnh, cố cúi đầu tránh đôi môi khăng nài nỉ của anh. Thay vì vậy cô thấy bản thân chỉ đang nghiêng đầu xuống để chấp nhận anh lấn sâu hơn nhiều nơi cổ họng cô. Tim cô bắt đầu đập thình thịch khi anh bắt đầu nhận thấy mạch đập ở sau cổ cô và anh mút nó một cách đói khát, như thể anh muốn hút cạn máu tươi ra khỏi người cô vậy. “Chúng ta đã không ly thân hồi tối,” Anh gầm gừ.

“Hồi tối...” Giọng cô lạc đi rồi lát sau cô xoay sở để nói tiếp. “Hồi tối là kết quả của những kỷ niệm thôi, một sự thu hút xưa xưa, không gì hơn đâu. Chúng ta chỉ vừa quay lại hồi xưa và hãy quên nó đi, được chứ?”

Anh thoải mái dựa vào mấy cái gối nhưng giữ cô nép sát vào anh. Ngạc nhiên với lời tuyên bố của cô dường như chẳng làm anh giận dữ, vì anh cười một cách lười nhác với cô, “Thật tốt để đầu hàng bây giờ,” Anh dịu dàng thông báo cho cô biết. “Anh đã thắng trong trận tối qua rồi.”

Cô gần như rúm ró đau đớn nghĩ về việc bỏ anh một lần nữa, cô vẫn hiểu rằng cô chưa thể được hạnh phúc với anh bây giờ. Cô để cho đầu mình ngã vào vai anh và trong một lúc cô cho phép mình thích thú với sự gần gũi của anh. Anh mơn trớn lưng và bờ vai cô, nghịch với tóc của cô, như mọi khi, và trong khi vẫn có những ý nghĩ hiện thực của mình cô ngẩng đầu khỏi nơi nương náu của bờ vai rộng lớn nơi anh và nhìn anh chăm chú một cách nghiêm túc. “Vẫn sẽ không được đâu,” Cô thì thầm, “Cả hai ta đều đã thay đổi, giờ còn có những việc đáng cân nhắc khác nữa. Coral đang yêu anh, Rhy à. Anh chẳng thể quay lưng với cô ấy và làm tổn thương cô ấy như thế được-hay là là anh đang lên kế hoạch để giữ cô ấy bên cạnh vậy?”

“Em là một con mèo bé bỏng,” Anh lười biếng nhận định, khi tay anh trở nên âu yếm hơn thăm dò cô. “Luôn cào vuốt và khai hỏa, nhưng anh đã có một nơi ẩn nấp vững chắc và anh không chịu được nếu em có một chút cáu bẳn đâu. Đừng bận tâm về Coral. Em biết gì về cô ta nào, dù là gì đi nữa?”

Cô thừa nhận “Cô ấy đã tới căn hộ của em, sắc sảo cảnh báo em rằng anh không nghiêm túc, rằng anh đã luôn theo đuổi cô ấy.” Cô cố gắng lườn lách khỏi những ngón tay bạo dạn đang thám hiểm của anh và thay vào đó thấy được sự cọ xát da cô với da anh làm cô hụt hơi trong một lúc.

Anh chửi thề trong hơi thở. “Đàn bà,” Anh lầm bầm. “là tạo hóa sai lầm nhất trên trái đất này đây. Đừng có tin cô ta, cưng ơi, Coral không có bất kỳ quan hệ gì với anh hết. Anh làm những gì mình muốn với người anh lựa chọn-và ngay bây giờ anh chọn vợ mình-”

“Không dễ dãi vậy đâu,” Cô khẳng định. “Xin anh, Rhy, để em đi đi. Em không thể khiến anh hiểu ra rằng lúc anh ôm em thế này-”

“Rồi anh sẽ tiếp tục ôm em,” Anh ngắt lời cô. “Tóm lại là thế này, em là của anh và em sẽ ở với anh. Anh không để em đi được và anh mong là em không yêu đương với cái gã chụp hình đó bởi nếu thế thật anh nghĩ mình sẽ phải hạ sát hắn thôi!”

Mặt trắng toát, cô nhìn vào anh chăm chăm, vào cái đôi mắt đột nhiên hẹp lại cùng quai hàm bạnh ra của anh. Anh phản ứng theo một nguyên tắc Hoàn Toàn Nguyên Thủy với ý nghĩ có người đàn ông nào khác chạm vào cô, và thành linh cô biết rằng thật ngu ngốc để anh nghĩ cô có dính líu với Chris. Đó không chỉ là một thách thức với sự thống trị hung bạo của Rhy, thật chẳng công bằng để lấy Chris làm vật chống đạn, Rhy quá nguy hiểm, anh có thể gây thương tích cho Chris và đó sẽ là lỗi lầm của cô.

Mặt khác, chuyện đó đã đi ngược lại với khuynh hướng của cô vì để Rhy có được mọi thứ theo cách của anh, đặc biệt là sau chuyện tối qua. Rồi anh sẽ chắc chắn là anh sẽ có mọi thứ theo cách của anh cho mà xem; trừ việc có một sự phản kháng yếu ớt cô làm được mà cô đã không cố thử gạt anh ra tí nào. Cả cái nỗ lực đơn lẻ hầu như không được tính, bởi cô đã chẳng cố đẩy anh ra, cô chỉ đã nói “không,” và hiển nhiên nó chỉ là dư hơi thôi Rhy chẳng chú ý gì tới nó hết.

Cô cũng chẳng thấy tự nguyện kể anh nghe bất cứ chuyện gì về Chris cả. Chris là kiểu người điềm đạm, lười nhát kiểu nhộng trong kén cùng với một sự nhạy cảm riêng tư thâm kín. Cô vẫn còn bị kinh ngạc khi anh đã tâm sự với cô, và cô đã từ chối việc tiết lộ chuyện tâm sự ấy chỉ vì thỏa mãn cho cái tôi của Rhy. Cô vẫn chưa nói lời nào, và đột nhiên sự kiên nhẫn của Rhy vỡ vụn. Tay anh siết chặt lấy cô và anh cuộn lại, mang cô lại với anh rồi ghì cô thật chặt bên dưới anh. “Có lẽ em cần được xác nhận một lần nữa em thuộc về ai,” Anh nói thô bạo, miệng anh cứng nhắc đôi mắt anh ánh lên giận dữ mà cũng không hoàn toàn là giận dữ nữa.

Tim của Sallie choáng váng khi cô cảm nhận được đôi chân lực lưỡng của anh đang tách chân cô ra, và cô biết là anh đang định làm tình với cô lần nữa. Cô đã hoàn toàn ẩm ướt ở cái chỗ ẩm áp đang tuôn trào trong cô và nhịp tim của cô từ ổn định nhanh chóng dồn dập. Nhưng cả khi cô trượt tay mình vòng quanh cổ anh cô vẫn nghe bản thân mình đang chống lại một cách đều đều, một cách bướng bỉnh, “Em thuộc về mình, không ai khác hết.”

“Em là của anh, Sallie! Chết tiệt, em là của anh đấy!” Với những từ ngữ gầm gừ hung tợn vang vọng vào tai mình cô bỏ qua cái quyền chiếm hữu đàn áp ấy và ngay cả đầu óc cô đang phản kháng thì mọi giác quan của cô lại đang quá mụ mị bởi những hoan lạc mà anh đang dâng cho cô ngăn những tranh chấp của cô với bản năng sở hữu mù quáng nơi anh. Cô yêu anh, yêu anh quá mãnh liệt đến mức sau bảy năm dang dở, cô quạnh không có sự đụng chạm của anh, giờ đây anh đã vượt qua sự kháng cự của cô và còn làm tình với cô lần nữa, cô chẳng muốn gì hơn là chìm đắm trong riêng tư thân mật của họ.

Anh đã chẳng thể trao tặng cô tình yêu, nhưng anh có thể cho cô điều này, và đó cũng là điều anh đã từng cho bất cứ người đàn bà nào khác. Cô bám chặt vào bờ vai rộng của anh và kết hợp với những đòi hỏi cấp bách nảy lửa của anh cùng với của riêng cô, và cuối cùng anh đã dịch chuyển khỏi cô và đổ sầm lưng anh xuống cả hai đã được thỏa mãn và rùng mình kiệt sức. Không thể chịu được khoảng trống trên giường ngăn cách họ Sallie trượt tới anh và cuộn mình tựa vào ngực anh, môi cô một lần nữa ấn vào cổ họng anh. Đột nhiên cô ngủ ngay như tắt một ngọn đèn vậy, tay cô dính chặt vào anh ngay cả lúc ngủ, như thể cô không chịu được để anh đi.

Tỉnh dậy khỏi cơn gà gât của mình, Sallie ngơ ngậy, mở mắt và ngẩng lên thấy Rhy cũng vừa thức, mắt anh vẫn còn ngái ngủ. Nhưng ký ức về những buổi sáng cách đây nhiều năm lúc họ đã làm tình rồi ngủ tiếp làm cho cô cảm thấy kỳ hoặc như thể những năm tháng ngăn cách kia chưa hề tồn tại vậy.

Tay anh vuốt tóc cô ra khỏi mặt, rồi vuốt ve mơn man ôm ấp chiếc cổ mảnh mai của cô bằng những ngón tay săn chắc khỏe mạnh. “Em đã chưa cho anh biết,” Anh thì thầm, “Em yêu hấn à?”

Cô nhắm mắt trong sự cam chịu. Anh có tính cương quyết gan lì. Nhưng cô có thể nói gì với anh đây? Anh sẽ tin cô chẳng hay thậm chí có chịu hiểu không nếu cô cho anh biết cái cách cô yêu quý Chris không phải lãng mạn cũng chẳng phải là tình dục? Những ngón tay tay siết chặt trên cổ cô đầy cảnh báo và cô mở mắt ra, “Chris không phải là việc của anh,” Cuối cùng cô nói, hướng cảm mình vào sự cău kính thô bạo cứng rắn của miệng anh, “Nhưng em đã không ngủ với anh ấy, vậy đó là những gì anh muốn chứ gì.”

Im lặng sau cái thách thức và sự thú nhận đó được một lúc, và khi cô đã tập trung tinh thần để quan sát anh tức khắc một lần nữa cô bị văng vắt bởi cái nhìn trần tục thêm khát trên khuôn mặt anh. “Đừng có... Đừng có nhìn em như vậy.” Cô thì thào, lại khép mắt mình lại. “Anh muốn em,” Anh nói khàn khàn, “Anh sẽ có em thôi. Anh hài lòng bởi em không có một tình nhân nào bây giờ vì anh không muốn có bất cứ điều phiền phức nào ngăn đường anh.” Một cách mệt mỏi cô lắc đầu “Không, anh vẫn chưa hiểu à. Chỉ vì em không đang ngủ với ai không có nghĩa là tiếp tục cuộc hôn nhân của chúng ta lần nữa được. Đối với cái lý lịch ấy, em đã không ngủ với bất cứ ai trừ anh ra, nhưng em thật sự chẳng muốn chung sống với anh nữa. Em không cho rằng điều đó sẽ tốt. Anh không hiểu sao?” Cô lấy cớ, “Em cần công việc của em như anh đã cần công việc của anh khi chúng ta đã kết hôn dạo đầu ấy. Em không thấy vui vẻ gì để ở nhà và quét dọn bây giờ. Em cần nhiều hơn, nhiều hơn cả những gì anh đang định cho. Em cần sự tự do của em.”

Mặt anh căng ra khi chăm chăm nhìn cô, ánh mắt anh bực dọc, “Đừng có bảo anh giao cho em một chuyến công tác nguy hiểm nào,” Anh gầm gừ, “Anh không thể. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy đến với em và anh sẽ là người duy nhất bị ảnh hưởng vì tình thế của em, anh không thể sống với chính mình nữa. Nhưng là vì chuyện công việc - có lẽ chúng ta có thể tìm ra một sự thỏa thuận. Ta hãy xem đây là một thử thách, để xem mình cùng nhau thể hiện thế nào. Tất cả những gì trước đây chúng ta làm là làm tình. Mình đã không hề tìm hiểu lẫn nhau như mọi người. Chúng ta sẽ ở lại đây trong ba ngày nữa. Suốt lúc ở đây chúng ta chỉ hãy hưởng thụ cùng nhau và suy tư về tương lai khi mà ta trở về nước. Chúng ta có thể xoay sở ba ngày cùng nhau mà không có gây gổ được chứ?”

“Em chẳng biết nữa,” cô nói thận trọng. Sự căm dỗ hưởng thụ ba ngày đã cướp mất hết sự mạnh mẽ của cô. Cô hiểu Rhy, hiểu rõ ý tưởng về sự thỏa thuận của anh là để vậy cô lại khiến cô làm những việc theo cách của anh, nhưng chẳng có gì anh có thể làm được trong lúc họ ở đây cả. Cô đã liệu trước những cách tẩu thoát của mình, rồi ngay khi họ trở lại New York cô biết mình phải ra đi, nhưng lúc này thì... lúc này thì tại sao cô không thể chỉ đơn giản bên cạnh chồng mình và yêu thương anh ấy nhỉ? Ba ngày thì quá ngắn để lưu lại đủ những kỷ niệm đủ cho một cuộc đời chẳng! Tại sao anh không thể nhận ra rằng họ hoàn toàn trái ngược nhau nhỉ?

“Được rồi,” Cuối cùng cô chấp nhận. “Nhưng khi chúng ta về đừng có mong em sẽ xà vào anh. Em sẽ bắt anh vì thỏa thuận đó.”

Miệng anh mạnh mẽ cong lại với sự khoái trá, “Anh chưa từng nghĩ nó có gì khác biệt hết,” anh nói chậm chọc, những ngón tay anh lùa mạnh tóc cô ra sau đầu rồi đẩy cô xuống cho cái hôn của anh. Cái hôn bắt đầu đột ngột, sau đó thì từ từ sâu hơn cho đến lúc họ dính chặt vào nhau trong cái nhu cầu lẫn nhau mà chỉ còn cách duy nhất là được thỏa mãn. Khi họ thay đồ để dự buổi họp nửa party, nửa báo chí mà Marina đang mở buổi khiêu vũ từ thiện trước. Sallie bị ấn tượng mạnh bởi điều ấy nghe có vẻ quen thể nào ấy, cũng kiểu thất bại cách đây nhiều năm hiện lại mà họ không phải bàn luận về chuyện đó.

Cô dùng phòng tắm trước, sau đó trong lúc cô trang điểm và chải tóc, Rhy tắm và cạo râu. Anh đợi cho tới lúc cô thoa son môi, rồi thì túm lấy cô và hôn cô, làm lem luốc màu son ra ngoài mép môi, anh khẽ cười với mình khi cô vội vã quay lại gương để sửa nó lại. Hồi đó anh đã làm vậy bao nhiêu lần rồi nhỉ? Cô chẳng thể nào nhớ nổi. Nó là một phần trong cuộc hôn nhân của họ, và rồi cô bắt gặp ánh mắt của anh trong gương cô biết rằng anh cũng đang nhớ lại, và họ mỉm cười với nhau.

Cái áo dài cô chọn là lụa màu hoa hồng nhạt, kiểu đơn giản, vì sự thiếu vóc người của cô sẽ không cho bất cứ thứ gì phù phiếm cũng không trông cô như một con búp bê. Màu da càng tôn thêm ánh mắt xanh thẳm cùng mái tóc đen huyền bóng loáng của cô và Rhy nhìn cô với sự am hiểu sắc bén đàn ông khi anh kéo khóa giúp cô.

“Anh không cho là an toàn đối với em bước ra khỏi căn phòng này đâu.” Anh cúi xuống rót vào tai cô. “Một vài gã bảnh bao hoang dã sẽ nằng em đi và đưa em tới sa mạc, còn anh sẽ phải bắt đầu một cuộc chiến để giành lại em lần nữa.”

“Gì cơ? Và làm hỏng một câu chuyện đẹp để á?” cô nhại lại, bắt gặp ánh mắt anh trong gương, “Em chắc là mình có thể tẩu thoát, và chỉ nghĩ về cuốn sách hay ho đến thế nào sẽ được tạo ra!”

“Anh sẽ cười,” Anh nói một cách chọc ghẹo, “Nhưng anh biết kiểu nguy hiểm trực tiếp mà em đối mặt, và nó gần như đe dọa làm máu anh đông lại đấy. Đối với anh đó chỉ là liều lĩnh với chỗ ẩn nấp của anh và lại là một chuyện hoàn toàn khác với em bị lâm vào nguy hiểm.”

“Không có thật đâu,” cô phản đối, nghiêng người về trước ngấm ngấm ngón tay dưới cặp mắt mình và lau đi vết bẩn nhỏ xíu trong khi thông báo, “Lúc chúng ta ở với nhau trước đây, em thấy khiếp sợ việc anh bị thương và em gần như chết điếng lúc anh bị bắn. Giờ em có thể hiểu được cái gì đã thúc anh trở lại chiến trường ngay khi có thể, bởi em cũng trở nên nghiện cái thứ kích thích đó đây.”

“Nó sẽ nhạt dần thôi,” Anh nói, gần như sự nhàm chán vụt trên khuôn mặt cứng rắn của anh, “Mạo hiểm gần như biến thành nhàm chán, và ý nghĩ được ngủ trên cùng một chiếc giường hơn là vài ngày trong một nơi huyền ảo gắn với sự lôi cuốn. Những cái rẽ cây không chói chói em xuống đâu, cưng à, chúng có thể giúp em trưởng thành thêm đấy.”

“Điều ấy đúng, nếu như cái bình đủ lớn để anh không trở nên bị giới hạn-mọc rễ” cô chỉ ra và ghé sát vào mặt anh. Cô mỉm cười nhưng thể hiện trong mắt cô là nghiêm túc và anh nâng khuôn mặt cô hướng vào anh bằng một ngón tay dài đặt dưới cằm cô.

“Nhưng chiếm được em thì quá thích thú, “ Anh trêu chọc.

“Anh đã bao giờ nghĩ về bất kỳ chuyện gì khác chưa vậy?” Cô lắc đầu khoái chí.

“Lúc anh ở bên em á? Hầu như không.” Đôi mắt xám của anh rục lên khi anh nhìn xuống cô, “thậm chí trước khi anh biết em là ai tất cả những gì anh phải làm là kịp thoáng thấy bím tóc ngang bướng vén ở sau gọng găng nhỏ nhún trên lưng và cổ của em và anh thêm muốn vật em xuống hành lang thôi.”

Sallie mỉm cười, nhưng sâu thẳm bên trong cô nhận ra rằng tất cả những lời lẽ của anh, những hành động của anh, là căn cứ vào sự thu hút cơ thể và không hơn một nhu cầu cảm xúc nào. Rhy muốn cô, không nghi ngờ gì về điều đó hết, nhưng việc hiểu ra đang lớn dần lên trong cô là anh không thể yêu. Có lẽ vậy lại tốt. Nếu anh yêu mãnh liệt như anh khát tình, thì tình yêu của anh có thể là tê nhạt.

Bữa tiệc đang được tổ chức tại một khách sạn khác vì cung điện Al Mahdi đang chuẩn bị cho buổi khiêu vũ và chồng của Marina không muốn nhà riêng của họ tiếp đón công chúng vì những lý do an ninh. Khu vành cung đồ xe trước khách sạn đông nghẹt với những chiếc limo và có một sự pha trộn lẫn lộn của những giọng nói khi người Châu Âu và Châu Mỹ lẫn với những người Sakarya bản xứ.

An ninh được siết chặt; những cửa chính và cửa sổ thấp hơn được bố trí lính gác, những tên Sakarya trông hung tợn vận bớt và quần phục cùng với những chiếc mũ bê rê vênh lên trên đầu họ, quan sát đám đông khách nước ngoài bằng cặp mắt đen kịt hung dữ của họ. Những lá thư ủy nhiệm và thư mời của họ được kiểm tra và soát lại khi Sallie và Rhy chậm chạp tiến về trước trong đoàn người.

Rồi ở bên trong họ được dẫn đi thông suốt sang dãy phòng đang được sử dụng và tất cả những dấu hiệu an ninh ngoài kia biến mất. Âm nhạc êm ái, dịu nhẹ đang chơi và tiếng lách tách khe khẽ của những khối nước đá đang va vào ly cho thấy mọi người đang thư giãn. Căn phòng được trang trí đơn giản theo phong cách Ả Rập, nhưng có đủ ghế ngồi cho bất kỳ ai muốn ngồi thay vì đứng. Màu sắc hài hòa đơn giản, màu vàng kim và màu nâu cùng với màu trắng, và Sallie nhận thấy rõ sự săn sóc của Marina với nhiều cái cây và hoa được đặt trong những căn phòng có cả vui tươi lẫn điềm đạm.

Cô tìm kiếm bạn mình nhưng chẳng thể thấy bóng dáng của cô ấy đâu trong dòng người di chuyển không ngừng.

“Sao an ninh lại quá nghiêm ngặt ở bên ngoài thế?” Cô hỏi, ghé sát vào Rhy để không ai khác có thể nghe thấy.

“Bởi Zain không phải một tên dân đen,” Rhy lầm bầm. “Quá nhiều người muốn thấy hắn chết. Những người có quan hệ với quốc vương ghen tức với thế lực của Zain. Những tín đồ tôn giáo thuần túy không ưa những cải cách chính trị của hắn, những tên khủng bố đối nghịch chẳng cần một lý do, cả những tên Cộng Sản nữa. Sakarya là một miếng mồi to quan trọng của một khu quy hoạch thực thụ.”

“Em đã nghe về trữ lượng dầu,” Cô thì thầm, “Chúng có lớn thế không?”

“Cực kỳ lớn. Nếu thăm dò nghiên cứu chứng thực đúng thì Sakarya sẽ có trữ lượng đứng thứ hai chỉ sau Ả Rập Xê Út.”

“Em hiểu rồi,” Cô trầm ngâm. “Và kể từ khi bộ trưởng bộ tài chính kết hôn với một người phụ nữ Mỹ những sự ủng hộ của hắn sẽ tự nhiên dựa vào Miền Đông. Điều đó làm cho tầm ảnh hưởng của hắn ta với Vua là quan trọng gấp đôi. Ôi trời, có an toàn cho Marina sống ở đây không vậy?”

“An toàn bằng việc Zain có thể làm được điều ấy, và hắn là một người khéo léo. Hắn tính chết ở tuổi già cơ.”

Cô tính hỏi nữa nhưng một mái tóc sáng ngời rực lên tóm lấy ánh nhìn của cô, và cô quay đầu mình gặp Marina xông tới cô. Bạn cô thật lộng lẫy, rực rỡ, đôi mắt xuân xanh đáng yêu của cô ấy đang tỏa sáng hơn hờ.

“Sallie!” cô ta hét lên, cười toét, và cả hai ôm chầm lấy nhau hí hửng. “Mình không chắc là cậu đã tính làm chuyện đó đấy! Mình chẳng thể nào tin nổi. Ai đó đã tiếp tục muốn thay một phóng viên khác vào chỗ của cậu. Mình đã từ chối gặp cô ta, đương nhiên,” Cô nói với một tràng cười hân hoan.

“Hắn rồi.” Sallie đồng tình, “Bằng cách này, Marina, Để mình giới thiệu tổng biên tập của mình đây, Rhydon Baines, người duy nhất cố làm rối tung mọi thứ của bọn mình đấy.”

“Anh đang đùa á!” Marina cười với Rhy và bắt tay anh. “Anh đã không biết Sallie và tôi là những người bạn cũ chứ gì?”

“Không cho tới sau khi xảy ra mấy trận ác chiến,” Anh nói châm chọc, “Không lâu sau tôi mới biết. Zain ở đây chứ nhỉ? Lâu lắm rồi kể từ sau khi tôi gặp anh ta.”

Sự nhận ra ánh lên trong mắt Marina, “Anh chính là Rhy Baines đó hả? Ừm, anh ấy ở đâu đó trong đây thôi.” Cô quay đầu kiểm soát quanh mình, nhìn kỹ xung quanh mấy đám người. “Đấy anh ấy đến ngay.”

Zain ibn Rashid là một người gầy cứng, đen như báo với một khuôn mặt tối sẫm như chim ưng với một nụ cười hơi hung tợn, nhưng hắn mặc một bộ đồ vừa vặn tuyệt đẹp một cách tự nhiên như một cậu bé teen Mỹ mặc quần jean vậy. Dục tính cong lại ở môi trên của hắn và bao trùm đôi mắt đen xuyên thấu của hắn, và với một cú sốc Sallie nhận ra rằng cô chỉ gặp một dạng đàn ông khác đã toát lên dục khí hoang sơ, Rhy. Thật mỉa mai dù chắc chắn là cô và Marina đã lấy cùng một loại đàn ông, cả chưa được thuần hóa lẫn không hứa hẹn gì từng bị thuần hóa.

“Rhy!” Zain đã chuyển cái nhìn chăm chú từ vợ hắn sang thoáng thấy cặp đôi đứng cạnh cô ấy. Rồi cặp mắt đen của hắn mở to với sự nhận ra và hắn giơ tay ra, “Tôi đã nghe được anh tính phỏng vấn Quốc Vương rồi, sau đó thì kế hoạch bị đổi lại. Rốt cuộc anh có thực hiện buổi phỏng vấn ấy không đây?”

“Không, ai đó khác sẽ làm nó. Tôi đến đây vì một chuyện hoàn toàn khác,” Rhy nói với giọng điệu chọc ghẹo, gạt đầu để ra dấu Sallie. “Tôi đến đây với tư cách là vệ sĩ cho phóng viên của tờ World in Review. Sallie, để anh giới thiệu Zain ibn Rashid, bộ trưởng bộ tài chính-”

“Và là chồng mình,” Marina gián đoạn một cách tinh quái, “Zain, Sallie là bạn em, em đã kể với anh rồi đấy.” Rồi cô nhìn qua Rhy. “Ý anh là gì, vệ sĩ ư? Tôi nghĩ anh là tổng biên tập của tờ báo chứ?”

“Tôi đấy,” Anh xác nhận, vô tư. “Tôi cũng chính là chồng của cô ấy.”

Chẳng thể kiềm được Marina kêu ré lên và ôm chặt Sallie lần nữa. “Cậu đã kết hôn á! Hồi nào vậy? Sao cậu không viết cho mình biết?”

“Mình đã không có nhiều thời gian lắm,” Sallie buột miệng nói không suy nghĩ cùng lúc bắn cho anh một cái nhìn hứa hẹn sự trả thù. Anh chỉ khẽ cười với cô và khá hài lòng với màn giới thiệu của mình.

Zain đang toét tép cười mở, “Vậy là cuối cùng anh đã bị tóm rồi nhé. Chúng ta sẽ phải làm lễ thôi. Marina ném vòng đất này thành một nơi náo động rồi. Tôi sẽ vui vẻ khi nào chuyện này kết thúc.” Hắn tặng vợ mình một cái nhìn trong vài giây trước khi gạt mắt ra khỏi, nhưng Sallie đã thấy được biểu hiện của hắn và cô cất lên một tiếng thở dài khuây khỏa bên trong. Hắn đã nhìn Marina với sự trù mến say sưa trước khi bỏ đi sự mỉa mai giả tạo đó. Hắn thật sự yêu Marina; hắn đã không đơn thuần chọn cô ấy vì sắc đẹp vàng ngọc của cô. “Mình không thể ở lại được nữa rồi, Mình phải lảng xảng tiếp đãi,” Marina thở dài, đặt tay cô lên cánh tay của Zain. “Mình hứa là sau bữa tiệc là chúng ta sẽ quần quýt và chụm đầu nói chuyện nhé.”

Sallie gạt gù. “Mình sẽ gặp cậu sau,” cô nói khi Marina rời khỏi chào hỏi những vị khách mời khác, cùng đi với Zain là một vệ sĩ đầy cảnh giác.

“Cô ta thật xinh đẹp.” Rhy nhận xét.

“Vâng,” Cô liếc nhìn anh dưới hàng mi của mình. “Đẹp còn hơn Coral nữa.”

“Anh có được cái lại chuyện đó không vậy?” Anh lè nhè. Cô nhún vai và không trả lời. Thay vào đó cô hỏi. “Anh biết Zain bao lâu rồi?”

“Vài năm,” anh nói một cách thoải mái.

“Anh đã gặp hắn như thế nào?”

“Gì đây, một buổi phỏng vấn chắc?” Anh tránh né, nắm lấy tay cô và lách cô qua một bên. Anh ra hiệu với một người phục vụ đến cùng với một khay đồ uống. Rhy lấy hai ly sâm panh và đưa cho Sallie một ly.

“Sao anh không trả lời em vậy?” Cô dai dẳng, và rồi anh tặng cho cô một cái nhìn gắt. “Bởi vì, cưng à, anh không muốn câu trả lời của anh bị nghe lén, và Zain cũng chẳng muốn đâu. Giờ làm một cô gái ngoan nào, và đừng có tọc mạch nữa.”

Cô giận dữ nhìn anh và lùi lại, và chậm rãi đi giữa dòng người lên xuống khi cô nhấm nháp ly rượu của mình. Tọc mạch cơ đấy! Hồi những câu hỏi là công việc của cô và anh biết mà. Nhưng anh là một gã ngang ngược nhất mà cô từng biết đến, cô nghĩ một cách kích động, dò ngón tay mình vòng theo vành của một chiếc lọ màu xanh ngọc bích. Ngang ngược và kiêu căng, anh chẳng biết nghĩa là thế nào khi bị chống đối với bất cứ điều gì anh muốn cả. “Ngưng việc hờn dỗi đi và bắt đầu để ý đi,” Anh thì thầm vào tai cô, “Chú ý xem ai ở đây và ai không.”

“Em chẳng cần anh bảo em làm thế nào với công việc của mình cả,” cô nổi cáu, một lần nữa tránh xa anh ra.

“Không đâu, những gì em cần là một cái phát mông thật đau.” Anh lăm bằm, đôi chân dài và sức mạnh khủng khiếp của anh dễ dàng giúp anh yên ổn cùng cô trong đám người đông nghịt. Có lẽ anh đang mong lấy đi sự nổi cáu của cô bằng lời nói buồn cười ấy, nhưng cô đã phớt lờ anh và tiếp tục bước đi lẩn quẩn trong căn phòng. Cô ít khi chú ý tới một buổi tiệc kiểu này, thấy rằng nó làm cho người ta e dè.

Một trong những tài năng quý báu của cô là cô có một bộ nhớ xuất sắc. Và cô đã sử dụng nó, nhận biết được những tên tài phiệt và những công ty tài chính đồ sộ của Châu Âu. Những sự kiện xã hội không thật sự là mớ của cô, nhưng cô có thể đưa ra một cái tên và một quốc gia với một người quan trọng và hầu hết những ai không-quá-quan-trọng, khá tốt. Rhy bắt lấy tay cô nghiêng xuống thì thầm, “Có ngài Bộ Trưởng Ngoại Giao bên phải em đấy. Cùng với Bộ trưởng Bộ ngoại giao Pháp bên cạnh ông ta.”

“Em biết,” Sallie nói một cách tự mãn, hoàn toàn nhận ra hai người đàn ông đó, “Nhưng em đã không thấy một đại diện nào của phe Cộng Sản cả, vậy nên em cho là tầm ảnh hưởng của Zain đang tạo ra như chính nó có vẻ như vậy.”

Ngay sau đó một quý ông cao, gầy, thanh lịch với mái tóc xám cùng đôi mắt xanh thân thiện tiến đến họ và chìa tay ông ấy ra. “Anh Baines,” Ông chào Rhy một cách thân tình với một cách nhấn giọng lướt bớt của kiểu trường tư thục Anh quốc. “Rất vui được gặp lại anh.”

“Thật vinh hạnh để gặp lại ông lần nữa, Ngài Đại Sứ.” Rhy đáp, bắt lấy tay ông ta, “Sallie, anh hân hạnh giới thiệu với em Ông Alexander WilsonHume, Đại Sứ của Vương Quốc Anh ở Sakarya. Ngài đại Sứ, đây là vợ tôi, Sallie.”

Cặp mắt xanh lơ sáng lên khi ông đại sứ bắt lấy tay Sallie và lịch thiệp đưa lên môi ông với một phép lịch sự lâu đời.

“Toàn bộ vinh hạnh của tôi,” Ông cười khi Sallie lăm bầm một lời chào thông lệ. “Cô đã kết hôn lâu chưa, cô Baines?”

Một nụ cười cố ý cong lên trên môi cô, “Tám năm, thưa ngài đại sứ.”

“Ôi chao! Tám năm á!” Ông trao cho cô một cái nhìn kinh ngạc và đột nhiên cô tự hỏi ông có lý do gì mà làm ra vẻ như là Rhy chưa kết hôn vậy khi mà ông ấy đã biết anh ấy trước đây rồi. Nhưng rồi ông đại sứ che dấu sự bối rối của mình bằng sự điềm đạm tuyệt đối và tiếp tục mà không chút vướng bận, “Cô gần như chưa đủ già để đã kết hôn được một năm ấy chứ.”

“Đúng vậy.” Rhy đồng tình suôn theo, “Cô ấy khá già đấy.”

Ông đại sứ nhìn anh sững sốt không kém, nhưng Sallie chỉ mỉm cười với việc không e dè của Rhy dù cho nỗi đau đón trông trải bên trong cô đã dấy lên với ý nghĩ những vụ ngoại tình trơ trẽn của Rhy. Cô chỉ vừa vượt qua chuyện ấy, cô tự nhủ một cách dứt khoát. Chỉ có một đũa ngậy ngô mới trông mong một người đàn ông như Rhy sẽ chung thủy; anh quá cơ bắp, và quá quyến rũ!

Vài tiếng sau đó khi mà họ cuối cùng bắt taxi về khách sạn riêng của mình, Sallie điềm tĩnh nhận xét, “Cái gã tội nghiệp, gã đại sứ che đậy cho anh khá đầy đủ chứ, phải không? Còn bây giờ hẳn coi anh như một thằng phong lưu rồi.”

“Anh đã mong là em sẽ không để ý,” Rhy đáp một cách trêu chọc, “nhưng em đã không bỏ lỡ nhiều lắm, phải không? Nhưng đừng có mà tô vẽ cho anh nhem nhuốc thêm, Sallie à. Em đã nói là em chưa hề nghĩ anh sống như một thầy tu, nhưng anh đã rất gần như vậy. Anh đã có rất nhiều buổi hẹn hò xã hội mà khép lại khi anh chờ người phụ nữ ấy về nhà, không có gì thêm đâu.”

“Anh đang nói láo,” Cô phát biểu vô cảm, “Em cho là anh đang mong em tin việc Coral Williams chỉ là một người bạn thôi á?”

“Cô ấy đâu phải là kẻ thù,” Anh nói, miệng cong lên thích thú. Cô không tin khi anh nói tiếp. “anh muốn làm em nghĩ rằng cô ấy là nhân ngãi của anh để cho em ghen tuông, nhưng anh đoán là đã không thành công.”

Cô bắt đầu cười không tin nổi. Cô chưa từng nghe một câu chuyện hề nào buồn cười như vậy trước đây trong đời mình. Rhy là một con thú gợi tình, niềm đam mê nhục dục của anh chưa lúc nào khác với vẻ bề ngoài, và dễ dàng bị khuấy động. Cô phải là một con ngốc mới đi tin anh chung thủy với cô trong suốt bảy năm họ cắt đứt. Cô thậm chí chẳng tin là anh đã chung thủy với cô trong suốt lúc họ sống chung nữa là!

“Xin lỗi nghe,” Cô cười, “Nếu là một chuyện hề thì có vẻ hợp lý hơn đấy. Với lại, chẳng sao đâu.”

Anh kéo ra một tiếng rít lên trong hơi thở của mình, và nhìn chăm chăm anh, cô thấy được sự nổi giận lóe lên trong mắt anh. “Anh sẽ làm cho nó thành có sao đấy,” Anh khẳng định với cô một cách thô lỗ. Hay là một lời đe dọa nhỉ? Cô biết là anh định làm tình với cô ngay khi họ ở trong phòng khách sạn để cố phá bỏ những lời kết tội của cô, và cô nhìn anh đầy cảnh giác. Cô đã chấp nhận trải qua ba ngày với anh và cô đã biết là mình sẽ ngủ chung, nhưng cô định giới hạn việc làm tình vào những đêm đó. Rốt cuộc thì sự thèm khát nhục dục của anh đã quen thuộc với cô, thậm chí sau tất cả mấy năm nay. Điều cô muốn làm là nói chuyện với anh, tìm hiểu anh, hiểu được anh theo cách mà cô chưa từng hiểu được trước đây. Anh là chồng cô, nhưng anh cũng là một người xa lạ với cô. Một cách buồn bã cô nhận ra rằng dù cho cô có lên kế hoạch bỏ đi khi họ trở lại New York nhưng cô vẫn cố tìm kiếm một lý do nào đó để tin rằng họ có thể được hạnh phúc cùng nhau dù cô biết rõ việc tìm kiếm ấy là vô ích.

Họ vừa vào phòng khách sạn, và Rhy cởi chiếc áo khoác sang trọng của mình ra lúc điện thoại đổ chuông. Với một tiếng chữ thề giận dữ anh giật nó lên và quát, “Văng?” Sallie quan sát khi anh nghe, thấy một cái chau mày tối sầm của anh. “Tôi sẽ xuống ngay,” Anh nói, và gác máy, rồi lấy áo khoác ra lại.

“Ai vậy?” cô hỏi.

“Quay tiếp tân. Có một tin nhắn cho anh thôi. Anh sẽ quay lại ngay.”

Sau khi anh đi cô cởi đồ ra và treo cái áo dài của cô lên, và mặc một cái váy nhẹ trắng kiểu vét, cùng lúc cân nhắc lại những gì anh vừa nói. Một tin nhắn cho anh? Sao họ lại không đem lên cho anh mà lại gọi điện hoặc giả, còn khỏe hơn, lúc họ đi qua hành lang mới đó năm phút nhỉ? Nghe có vẻ không hợp lý lắm, và không chút do dự cô rời khỏi phòng, qua mấy cái thang máy. Nói chung, cô tạo cho sự năng động của mình bởi tính tò mò.

Dù cô có tò mò gì đi nữa, cô vẫn thận trọng. Cô ra khỏi thang máy ở tầng hai và cuốc bộ xuống cầu thang bằng một lối khác. Tính thận trọng của cô được tán thưởng. Cô mở cửa ở cuối cầu thang và nhìn ra gặp chồng mình với cánh tay đang vòng lấy Coral Williams, người đang nhìn anh đắm đắm với từng hàng nước mắt. Sallie không thể nghe được những gì họ nói, nhưng Rhy đã đi với cô ta tới thang máy và cánh cửa khép lại phía sau họ. Mối cô bậm lại một cách cương quyết, Sallie quay lại phòng của họ và nhanh chóng gom quần áo của mình. Quá đủ cho cái câu chuyện hề về lòng chung thủy của anh rồi! Nó hẳn phải vượt qua mức một mối quan hệ bình thường để Coral bám theo anh tới tận Sakarya. Và cô sẽ không chờ anh lại để nghe thêm bất kỳ lời dối trá nào của anh nữa! Cô phải hành động mau lẹ; Cô không có cách nào biết được anh sẽ ở lại với Coral trong bao lâu; cô nguệch ngoạc ghi một thông tin, không chú ý tới những gì cô đang viết nữa, nhưng nó đại khái là một kết quả hồi tiếc, cô thật chẳng hứng thú gì. Và cô nhắc hành lý và ví của mình lên rồi bỏ đi, một lần nữa bước xuống cầu thang.

Tìm một chiếc taxi thật dễ dàng, một hạm đội chúng đang chờ bên ngoài khách sạn; vấn đề của cô giờ là không biết tìm chỗ nào để nghỉ lại. Cô biết rằng khách sạn thì ít ỏi và xa Khalidia. Bằng tiếng Pháp cô giải thích với tài xế rằng cô muốn tới một khách sạn khác nhưng không phải là một cái nổi tiếng. Anh ta đồng ý, và khi Sallie thấy nó cô hiểu được tại sao nó không được biết đến nhiều; nó kiểu như Đội Binh Ngoại Chiến Pháp đã trèo qua những bức tường đó vậy. Nó nhỏ, cũ kỹ và đơn giản, và một người đàn ông râu ria hung tợn có vẻ như đánh giá cô một cách kỹ lưỡng trước khi nói điều gì đó bằng thứ ngôn ngữ riêng của ông ta với tài xế taxi.

“Ông ta bảo có một phòng, nếu cô muốn, nhưng không phải là một trong những phòng thượng hạng đâu,” Người tài xế dịch lại, “Cô cũng phải thanh toán trước và cô phải ở trong phòng của mình vì cô không có che mặt và người đàn ông của cô không ở cùng cô.”

“Có vẻ hợp lý nhỉ,” Sallie đáp, ở trong một căn phòng chỉ có được những gì bác sĩ sắp đặt; đảm bảo là Rhy sẽ chẳng thể tìm thấy cô. “Nhưng tôi phải làm sao để có đồ ăn?” Cặp mắt tối đen của gã Sakarya quét qua cô, và sau đó hần thỏ lộ là hần nói được một ít tiếng Pháp bằng cách thông báo cô biết một cách khàn khàn là vợ hần sẽ mang đồ ăn tới cho cô. Thích thú với chuyện cô có thể giao tiếp được, Sallie cảm ơn hần và tươi cười với hần, đôi mắt to của cô tỏa sáng. Khi tài xế đã rời khỏi Sallie nâng hành lý của mình lên và mồn mõi đợi cho chủ nhà của cô dẫn đường tới phòng của mình. Thay vào đó hần nhìn xuống cô một cách dữ dội trong một lúc, rồi cúi xuống và lấy hành lý khỏi tay cô. “Cô nhỏ quá,” hần lè nhè, “vợ tôi sẽ cho cô ăn.”

Rồi hắn dẫn cô lên một cái cầu thang chật hẹp tới phòng của cô và bỏ cô lại đó, rồi Sallie xem xét chỗ ngủ của cô ra sao trong hai đêm tiếp theo. Căn phòng thì không bụi bẩn nhưng chỉ chứa có một cái giường đơn cùng một cái giá treo đồ vệ sinh đặt cạnh một cái bình nước màu xanh và một cái chậu rửa mặt. Nhưng chiếc giường được phủ bởi một tấm ga nhập và được trải mấy cái gối, và cái nệm thì thật dễ chịu, vậy nên cô thấy hài lòng.

Vợ chủ nhà mang lên một khay thức ăn đựng pho mai, bánh mì, cam vắt và cà phê. Bà ấy nhìn Sallie từ đầu tới chân, biểu hiện bị sốc của bà ta nhìn thấy đôi chân thon thả của Sallie, nhưng bà ta tặng cô nụ cười e ngại đáp lại nụ cười cởi mở của Sallie. Sau khi ăn xong, Sallie cởi váy và giày của mình ra; nếu cô bị giam cầm trong một căn phòng nhỏ xíu thế này trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ cô sẽ có thể thoải mái hơn. Bối tung hành lý của mình cô lấy ra một cái áo sơ mi dài mà cô đã xếp theo và lôi nó ra; chỉ mặc nó vào và một cái quần yếm để cô có thể mát mẻ như cô có thể chịu được và vẫn còn mặc bất cứ thứ gì trên người. Rồi cô dỡ hết đồ ra và treo mọi thứ lên.

Không còn gì khác để làm cô nằm xuống giường và cố tập trung vào một trong những cuốn sách giải trí cô mang theo, nhưng cái nóng đang trở nên ngột ngạt và cô thường trượt nghĩ về cái máy điều hòa tiện nghi của khách sạn Khalidia. Lạch bạch sau lưng mình cô gờ một cuốn sách lên để quạt, và chỉ sau đó cô mới chú ý thấy cái cánh quạt kiểu cổ trên trần nhà. “Bóng mát của Casablanca kia!” cô réo lên thích thú, đứng dậy và tìm kiếm cái công tắc. Cô sẽ không thể là cái khách sạn này bắt điện được không, nhưng có một cái công tắc trên tường, và khi cô bật nó lên thì cây quạt cót két chuyển động. Chuyển động dịu nhẹ của không khí lên da cô đã làm dịu đi cảm giác ngột ngạt, và cô ngã xuống giường.

Cô cố đọc lại quyển sách của mình, nhưng những suy nghĩ về Rhy tiếp tục phá hỏng sự tập trung của cô, và đột nhiên một tiếng thốn thức sống sượng bật ra khỏi cổ họng cô. Ngạc nhiên cô khóc và vô dụng để ngăn nó lại. Cô gục đầu xuống giường và khóc thiết tha tới khi ngực cô đau nhói và mắt cô sưng phồng. Khóc lóc vì Rhy ư? Cách đây bảy năm cô đã thề rằng anh sẽ chẳng bao giờ khiến cho cô khóc nữa được, và cô đã nghĩ là mình đã khép lại tất cả mọi ám ảnh về Rhy. Nhưng thấy anh với cánh tay vòng lấy Coral đã đánh vào cô như một đòn chí mạng. Cô sẽ luôn là một con ngốc so với người đàn ông này phải không? Người xưa đang nói gì đây? “Tôi đã khóc vì những chuyện này một lần rồi,” hay là một điều gì đó để được kết quả đó, ngay tại đây cô đang khóc vì nó một lần nữa. Và thật là phí thì giờ.

Cô nên vui sướng mới phải khi thấy Coral trước khi cô cho phép Rhy biến cô thành một con ngốc hoàn toàn. Thật là một sự nhu nhược ngớ ngẩn của cô để anh làm vậy với cô, dù biết là cô ngu ngốc, vẫn còn hưởng ứng việc làm tình với anh - thêm khát việc làm tình của anh, nếu cô thành thật với bản thân. Và trong sâu thẳm cô đang mong rằng vì một lý do nào đó sẽ khép lại chuyện giữa họ. Cô đã có thể đối mặt tốt hơn với sự thật ấy một lần và trên hết: những lý do Rhy muốn cô quay lại không phải là một nhu cầu cảm xúc nào hết, tất cả là xác thật. Tình dục giữa họ thì thật tuyệt. Còn hơn cả tuyệt ấy chứ. Họ là một sự ghép đôi với những nhu cầu của họ, những bản năng và sự hưởng ứng của họ, mỗi sự hiểu biết chỉ cách để đưa đối phương đến với cuồng dại. Và đó không phải là mọi điều họ nghĩ về; đó là bẩm sinh trong cả hai người; dù sao đi nữa nó đã khiến cho người này quá thu hút thể xác với người kia. Biết được cách làm tình của anh, cô đã cự tuyệt tất cả những người đàn ông khác bởi cô biết rằng họ chẳng thể sánh được với những gì mà cô có được với Rhy chẳng? Cô đã không thể thấy Rhy khước từ phụ nữ kiểu như vậy; Sự thèm khát tình dục của anh thì quá cấp bách và mạnh bạo, nhưng không nghi ngờ gì là anh nghiện cô. Nhưng tình dục vẫn chưa đủ đối với cô! Cô yêu anh và cô muốn tình yêu đó là để quay lại. Họ không thể trải qua cuộc sống cùng nhau trên giường được; phải có điều gì đó khác hơn chứ.

Với một quyết tâm dữ dội cô lau khô nước mắt và tìm gì đó để làm. Đọc chẳng ích gì và cô ước là mình đã mang theo bản thảo bên mình. Nhưng thậm chí nếu nó không có ở đây cô vẫn có thể viết tay mà, đúng không nào, và đánh lại nó khi cô về nhà là được? Cô biết là cô có thể say sưa viết, gạt bỏ nỗi đau bên trong cô.

Cô chưa từng đi đâu mà không có một vài xấp giấy gấp trong túi của mình vậy nên cô lôi một xấp ra và ngồi xuống giường với tập giấy thẳng bằng trên đầu gối của mình, vì chẳng thấy gì dùng được như một cái bàn cả. Tập trung cao độ cô tự mình nhớ lại chỗ cô đã bỏ dở và sau một vài phút bài viết trở nên dễ dàng hơn, thế nhờ Rhy có bỏ rơi cô một lần nữa thì đã sao chứ? Cô vẫn còn có bản thân mà, tài năng tìm tòi mới mẻ và tính chính trực của cô. Cô đã học cách sống không có Rhy, và cô đã là một con ngốc hết một lần khi ở lại với tờ báo mà cô biết là anh đã mua nó rồi. Cô có thể bị công kích bởi anh, cô đã luôn bị thế,

nhưng cô biết chắc cô không đương đầu để anh lại tiếp tục cương vị đặc biệt mà anh đã một lần chiếm giữ cuộc đời cô. Nó gần như hủy hoại cô, nhu cầu điên cuồng vì cái đụng chạm của anh, nụ cười của anh, sự hiện diện của anh.

Nhưng nhờ cô có con thì sao? Ý nghĩ xuất hiện không biết từ đâu và cô buông viết xuống, tay cô dò dẫm lên cái bụng phẳng lì của mình, và cô tự hỏi. Suy xét, tính toán, cô nhận ra là rất có khả năng, thậm chí là thật không chừng. Nhưng giờ có một sự khác biệt: cô sẽ không khiếp sợ với sự sống của riêng mình. Cô sẽ vui mừng chào đón một cơ may để có đứa con của chính cô. Một phần của cô mong mỗi đứa con, đau nhứt để ẵm một cơ thể nhỏ bé ngộ nguậy trong cánh tay mình. Cô chưa từng ôm con trai mình; họ đã lấy nó đi lập tức và cô chỉ thoáng thấy gương mặt xanh xao bé bỏng của nó. Một đứa con khác...một đứa con trai khác. Đột nhiên cô mong mỗi điều đó với một sự thêm khát dữ dội, mãnh liệt. Có lẽ cô chẳng thể có được Rhy, nhưng cô có thể có con của anh, và cô có thể trao cho con trai cô tình yêu thương mà Rhy không muốn.

8. Chương 8

Vào sáng hôm tiệc từ thiện Sallie là một mớ lộn xộn, một phần là kết quả của việc giam chặt mình trong phòng con con đó hai ngày rồi và phần khác là bởi cô phát ốm lên để đối mặt với Rhy lần nữa. Cô biết rõ như thể biết màu mắt của mình về việc anh chưa rời khỏi thành phố được; anh đang chờ cô lộ diện tại buổi tiệc khiêu vũ. Anh sẽ nổi khùng lên thôi, và thế là đã nói giảm rồi đấy.

Nhưng rồi cô mặc một cái váy lụa màu hoa oải hương mà cô đã chọn cho buổi tiệc khiêu vũ và chú ý thấy nó tô đậm thêm cho đôi mắt cô sang màu tím. Một chút màu tím hoa cà phản bóng mắt khiến cho đôi mắt cô là những vùng sâu thẳm bí hiểm và cô tô đậm thêm vẻ ngoài nguy trang bằng cách kéo mái tóc phía sau ra gương mặt mình thành một loạt đơn giản được buộc lại bởi ba chiếc nơ bướm thạch anh tím nhỏ nhắn.

Phần nhiều thời gian là đợi taxi của cô, thế nên cô nhặt hành lý của mình lên, vì cô sẽ không trở lại đó sau bữa tiệc, và thật cẩn thận xuống những cái cầu thang hạn hẹp kia, không muốn xoay trở mất cá chân của cô dưới đôi guốc cao gót. Ông chủ người Sakaryan ngồi ngay bên phải của cầu thang, và ông ta đứng dậy khi cô xuống. Cái nhìn trông chọc của ông ta quét qua cô một cách kỹ càng, và cô thấy được sự vạm vỡ sẵn chắc cơ bắp của ông ta. Cô có cảm giác không dễ chịu lắm về cái ông Sakaryan này muốn bắt đầu một hậu cung, với cô như là thế thiếp đầu tiên của ông ta.

Nhưng ông ta nói, trong cái giọng thô thiển tiếng Pháp của mình, “quá nguy hiểm cho cô ở trong khu này trong thành phố một mình. Tôi sẽ đi bộ với cô tới chỗ xe taxi nghe, chịu không?”

“Vâng, cảm ơn,” cô nói nghiêm túc, và thấy rằng lần này ông ấy đã không đề nghị mang giúp hành lý của cô, nhưng cô thật biết ơn vì sự hộ tống của ông dù là khoảng cách ngắn ngủn tới chỗ taxi đang chờ phía bên ngoài. Tài xế của cô liếc nhìn và bước ra mở cửa khi họ tiến lại. Ngay tại cổng của cung điện cô phải xuống xe vì tài xế không được vượt xuống khuôn viên của cung điện. Tên của cô được kiểm tra trên danh sách khách mời và một tên bảo vệ mặt như - điều hâu hộ tống cô tới cung điện và cũng cất hành lý của cô trong một cái tủ đồ nhỏ trước khi dẫn cô tới một căn phòng to đùng được thiết kế cho bữa tiệc khiêu vũ. Mặc dù cô tới sớm mà đã có rất đông người đang đứng, những người phụ nữ ăn vận giống như rất nhiều con bướm vậy, và đầy rẫy đồ trang sức khiến lòng mày cô phải nhú lại. Một số các vị khách Hồi Giáo cũng gây chú ý cho cô, và cô chắc rằng không phải hầu hết là những người đàn ông bí ẩn, một vài người đang quấn khăn trùm đầu truyền thống của họ còn vài người vận đồ kiểu châu Âu, là người Sakaryan; có khả năng Rhy biết tên hầu hết bọn họ. Và cũng có một vài người phụ nữ mặc đồ Hồi Giáo, ăn mặc lịch thiệp, yên lặng, ngắm ngía với cặp mắt to lớn, dịu dàng sẫm đen của họ. Cô sẽ khoái nói xã giao với họ lắm, hỏi về cuộc sống của họ, nhưng cô có cảm giác là việc ồn ào của cô sẽ không hay lắm để tiếp đón. Đột nhiên Sallie cảm thấy một cái ngứa râm ran dọc phía bên trái của gương mặt cô, và cô giơ một tay lên để sờ vào gò má mình. Sau đó cô biết được, cô yếu ớt xoay đầu lại nhìn thẳng vào cái nhìn dữ tợn của Rhy. Mắt anh như đá lửa vậy đó, quai hàm anh bạnh ra như đá granite. Sallie nghiêng cằm và đáp trả lại anh giống như cô đã nhận được khi

anh dạng bước tiến về cô cùng sự đàn áp dã man trong mỗi đường nét trên cái thân hình vạm vỡ bắp thịt của anh.

Cô đứng yên tại chỗ của mình, và khi anh tiến lại chỗ cô anh bao lấy vòng eo mảnh mai của cô bằng những ngón tay cứng cáp của anh, cái ôm mà không gây đau đớn nhưng cô biết là mình chẳng thể nào dứt ra được đâu. Một giọng nói có sỏi đá hừng hực gầm gừ, “Em cần phải bị trình diện trước ông chủ, cưng ơi, và anh chính là người đàn ông để làm điều ấy đấy. Em đã ở cái chốn địa ngục nào thế?”

“Tại một khách sạn khác,” cô báo anh biết một cách bình thường. “Tôi đã bảo với anh rồi là từ khi bắt đầu tôi đã chẳng hề muốn nói lại chuyện hôn nhân của chúng ta đâu, và đây là ý tôi nói đấy.”

“Em đã đồng ý cho nó ba ngày-thử thách đấy thôi,” anh nhắc lại với cô thật dứt khoát. “Tôi đã làm vậy. Tôi đã chấp nhận cướp một cái nhà bằng luôn nếu điều đó giữ anh khỏi dòm chừng tôi. Thế thì sao nào?” Cô ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt anh. “Tôi đã gạt anh và anh đã lừa tôi. Chúng ta hòa thôi.”

“Anh đã gạt em làm sao chứ?” Anh đập lại, lỗ mũi anh phồng lên trong cơn thịnh nộ mà anh cố kiểm soát lại vì họ đang ở chỗ công cộng.

“Chuyện về Coral ấy.” Cô tặng anh một cái nụ cười lạnh băng. “Bộ anh chẳng thấy là tôi không hài lòng gì nếu như anh có bất kỳ người đàn bà nào khác - tôi thật chẳng thèm quan tâm đâu-” đó là một lời nói dối nếu cô từng bảo với ai “- nhưng tôi thấy khó chịu khi có người lừa dối tôi. Thế mà anh đã là một thầy tu á? Tôi tin rằng Coral bám theo anh bằng mọi giá tới Sakarya ngấn nước mắt trong cặp mắt xinh xắn của cô ta trên cơ sở của một quan hệ thuần khiết á?”

“Anh chẳng biết làm sao em thấy được Coral nữa” - anh bắt đầu sốt sắng, nhưng cô đã cắt ngang.

“Tôi bám đuôi anh đấy. Tôi có cái tính tọc mạch bẩm sinh đấy. Đó là một phần của nghề phóng viên mà. Thế nên, anh chồng thân yêu của tôi ơi, tôi đã bắt gặp anh an ủi cô nhân tình của anh và mang cô ấy lên phòng của cô ta nữa chứ, còn tôi đã không bỏ đi tức thì đâu nếu không anh sẽ bắt tôi lại được rồi!”

“Đó là nhảm lẩn của em đấy anh đã không đưa cô ta lên phòng của cô ta,” anh lầm bầm, những ngón tay của anh siết chặt trên cổ tay cô. “Anh đâu có kêu cô ta bám theo anh đâu chứ và anh chẳng lừa dối em. Cô ta không phải và cũng chưa hề là nhân tình của anh. Nhưng cô ấy ở đấy, và đang khóc lóc, và anh ngạc nhiên là em chắc chắn rằng khi nói cô ấy yêu anh đấy. Anh đã không hề nghĩ cô ấy lại thế, cô ấy ra ngoài với mấy người đàn ông khác, còn anh hẹn hò với người phụ nữ khác, có khả năng là em đã trông thấy thứ gì đó mà anh đã bỏ lỡ mất. Anh nghĩ mình nợ cô ta một lời giải thích, thế nên anh dẫn cô ta tới phòng của cô ta và bảo cho cô ta biết sự thật về chúng ta. Mười lăm phút sau anh trở lại phòng của chúng ta và chỉ tìm thấy một tờ giấy ghi chú chết tiệt của em thôi! Anh có thể bóp vụn cổ em ra đấy, Sallie à! Anh đã gần như mất hết bình tĩnh lo lắng cho em đấy!”

“Em đã bảo với anh rằng em có thể tự lo cho mình mà,” cô lầm bầm, tự hỏi không biết cô có thể tin được hay không. Nhưng cô không dám tin anh rồi! Làm sao mà cô có thể chứ? Cô biết anh quá rõ rồi, biết luôn mức độ thêm khát tình dục của anh rồi.

Thêm vào đó cuộc đối thoại bị gián đoạn tại điểm ấy bởi sự thu hút chú ý của nhà Vua Sakarya, Hoàng Tử Abu Haroun al Mahdi.

Mọi người cúi chào còn phụ nữ thì khẽ nhún gối gật đầu chào, gồm cả những người Mỹ trong nhóm kia, và nhà Vua có vẻ hài lòng. Ông ấy thiếu cái vóc người của đa số người Sakarya, nhưng năm trăm năm của những điều lệ đã tắt yếu trong dáng đi kiêu hãnh và cái nhìn cỏi mở của ông ta. Ông chào đón khách mời của mình bằng tiếng Anh trước, rồi tới tiếng Pháp, và cuối cùng bằng giọng nói Ả Rập.

Sallie căng cứng hết mấy cái ngón chân của mình vì một cái nhìn tốt hơn vào ông ta, và được một hồi mắt cô bị khóa chặt hoàn toàn với những người trong hoàng tộc. Sau một giây ấp úng ông tặng cô một cái gật đầu cùng một nụ cười chậm rãi, khẽ e dè cô đáp lại bằng nụ cười âm áp, thiện chí của riêng mình; rồi họ bị hạn chế tầm nhìn bởi một nhóm người đang di chuyển sát tới ông.

“Em đã tạo ra một cú hit rồi đấy,” Rhy nhận xét với đôi mắt hẹp lại.

“Tất cả những gì tôi đã làm là cười với ông ấy thôi mà,” cô chống chế kịch liệt, vì có vẻ như là anh đang buộc tội cô vì cái gì ấy chứ. “Nụ cười của em là một lời mời gọi đấy, bé yêu,” Anh lè nhè.

Ý anh là điều chẳng thể nào đúng được; anh sẽ gây khó dễ trong ngày cho cô như anh có thể đấy. “Chưa tới lúc mở màn buổi diễn thời trang sao?” cô nói, hài lòng có bất kỳ chuyện gì làm giảm sự chú ý bị phân tán của anh cho cô.

“Trong nửa tiếng nữa thôi,” anh đáp lại, kéo cô với anh tới căn phòng mà buổi diễn thời trang sẽ diễn ra. Một vài nhà thiết kế cao cấp trên thế giới đã cùng nhau tới buổi biểu diễn vì Marina và những chiếc ghế được sắp xếp trên lối vào hoàn toàn đã bị đầy hết phân nửa. Những người phụ nữ ăn mặc sang trọng cười đùa và lú lú trong khi những người đàn ông ngọt ngào của họ nhìn vào với sự thích thú mờ nhạt.

Một ý nghĩ nện vào Sallie và cô thì thầm với Rhy, “Tôi tin là Coral đang biểu diễn chứ?”

“Tất nhiên rồi,” anh xác nhận, giọng cứng nhắc.

“Rồi chúng ta có thể dễ dàng tìm được mấy cái ghế thôi,” cô cắt ngang. “Tôi không cho là mấy con ngựa hoang đó có thể lôi anh ra đâu.”

Những ngón tay anh kẹp chặt thật đau lên cánh tay của cô. “Im đi chứ,” anh lầm bầm. “Trời đất, em chỉ không nín được thôi sao?” Đầu anh xoay xung quanh và trước khi cô có thể chống cự lại thì anh đang đưa cô ra khỏi căn phòng một cách kiên quyết. Anh quát to một câu hỏi vào người bảo vệ đang chào hỏi một cách khéo léo, vì một lí do nào đấy, và chỉ họ xuống một hành lang dẫn tới một căn phòng nhỏ. Rhy đẩy cô vào phòng và đóng cửa lại sau lưng họ. Hy vọng làm vơi đi cơn thịnh nộ mà cô có thể nhận thấy được trên gương mặt anh Sallie vội vàng nói, “Căn phòng này để làm gì vậy ta?” trong lúc cô ngẩn ngía quanh quẩn cái buồng ngủ nhỏ bé như thể cô bị cuốn hút dữ dội lắm vậy.

“Anh không quan tâm,” Rhy đáp lại, giọng nói của anh quá thô ráp mà những từ ngữ thì thật rõ ràng dễ hiểu thôi, và rồi anh tiến tới cô với cái chủ ý đen tối rành rành trên gương mặt anh rồi. Sallie lùi ra khỏi đó trong sự báo động nhưng mà chỉ đi được vài bước thì anh đã tóm được cô rồi.

Anh chẳng nói bất kỳ điều gì khác; anh chỉ đơn giản kéo cô lại với anh và bao phủ miệng cô với miệng anh và hôn cô kiểu như một tình trạng đói ngấu nghiến mà cô quên bồng đi chống trả lại. Nó sẽ là vô dụng trong bất cứ tình huống nào thôi; cô không phải là một đối thủ với sức mạnh của anh và anh ôm cô quá chặt đến mức cơ thể của họ bị ấn vào nhau từ đầu tới chân luôn. Máu bắt đầu chảy rần rật trong tai cô và cô thì sát vào anh, nhắc lên chỉ bằng đôi cánh tay của anh thôi.

Những phút kéo dài anh nâng môi mình lên và quan sát gương mặt đầy cảm xúc, mê - tình (LOVE-DRUGGED FACE) của cô. “Đừng có nói với anh về những người đàn bà nào khác hết,” anh ra lệnh trong một tông khê khàn, hơi thở thất thường của anh mơn trớn trên môi cô. “Không người đàn bà nào khác có khả năng kích thích anh như em làm được cả, thậm chí là lúc em chả cố gắng tí nào, chính em cô phù thủy nhỏ. Anh muốn em bây giờ đấy,” anh kết thúc bằng một cái rên rỉ, đẩy đầu mình để lướt qua môi cô với môi anh.

“Chuyện ấy - chuyện ấy không thể được,” cô thì thầm, trừ việc chống cự của cô chỉ là một dấu hiệu thôi. Ngọn lửa nhục dục bùng cháy trong anh cũng như hừng hực trong cô, và giả sử mà anh cứ khẳng khẳng chắc cô sẽ chẳng tài nào chống cự lại được đâu. Lúc mà anh vẫn giữ được ý thức nào đó về nơi họ ở và kéo cô ra khỏi anh với đôi tay run rẩy.

“Anh biết rồi, mẹ kiếp.” Anh thở dài. “Anh cho là tốt hơn ta nên trở ra nếu như em muốn coi buổi diễn thời trang ấy và không một lời nào khác về Coral hết,” Anh cảnh báo một cách dữ tợn.

Những ngón tay cô đang run rẩy, cô tự khắc phục thiệt hại mà anh đã gây ra với lớp son bóng trên môi cô và đưa anh một cái khăn để lau màu son khỏi môi anh. Anh làm thế đấy, khê cười vết bẩn để lại trên cái khăn.

“Anh đã nói gì với tên bảo vệ vậy?” cuối cùng cô hỏi, tuân theo một nhu cầu để thực hiện một cuộc nói chuyện chẳng ăn nhằm gì.

“Anh đã bảo hắn là em đang thấy chóng mặt,” anh trả lời. “Và em đã có vẻ xanh xao đấy.”

“Bây giờ cũng vậy hả?” cô hỏi lớn, sờ vào má mình.

“Không phải. Em trông như là bị hôn thôi.” Anh lè nhè.

Máu huyết vẫn đang chảy rần rạt xuyên suốt cơ thể cô trong sự thèm muốn lúc họ lại chỗ ghế ngồi của mình cho buổi diễn thời trang, và cuộc trình diễn của những người mẫu chỉ mới hiện lên trên sự tập trung của cô. Cô nhận thấy quá rõ cái chiều cao cơ thể của Rhy bên cạnh cô, quá sát đến mức cô có thể cảm nhận được sự ấm áp của cơ thể anh, ngửi được mùi xạ hơn độc nhất trên cơ thể anh. Trái tim của cô nện thình thịch trên ngực mình.

Chỉ có Coral gây được ấn tượng cho cô thôi, mắt cô ấy dính chặt vào Rhy như thể lôi kéo anh vậy, cái nụ cười bĩu môi, gợi dục trên cái miệng tuyệt hảo của ả dành cho mình anh vậy. Liếc nhìn lướt qua Rhy, Sallie thấy được sự biểu hiện thừa thãi khép lại của anh trừ việc thẳng đơ của anh hùng hồ hướng về cô, và cô nhìn lại vào Coral với một sự nồn mửa quặn lên trong dạ dày mình.

9. Chương 9

Cô đã quá giận dữ rằng cô hành động vô vọng, không thể quyết định làm cái gì. Cô lên xe buýt và đi không mục đích, mong muốn mãnh liệt rằng cô có thể xiết đôi tay mình xung quanh cổ họng của Rhy.

Anh đúng là đã đánh cắp quần áo của cô, tất cả tài sản cá nhân của cô. Đó là quá đủ tồi tệ, nhưng cô có thể có được cùng với không gì cả nếu cô phải. Có một thứ cô không thể bỏ lại phía sau là bản thảo của cô, và cô không thể nghĩ được bất cứ cách nào để lấy lại nó, hoặc là. Cô thậm chí không biết nơi Rhy sống, và số điện thoại của anh không có trong danh bạ.

Nhưng cô phải tìm một nơi nào đó để qua đêm, và cuối cùng cô rời xe buýt và đi bộ trên vỉa hè đông đúc trong ánh nắng mặt trời chiều nóng ảm đến khi kiệt sức khiến cô có thể chọn một khách sạn ngẫu nhiên. Cô đăng ký và ngồi chờ một lúc lâu trong tình trạng choáng váng, không thể nghĩ được bất cứ hành động nào mà cô có thể làm được. Tâm trí của cô phóng đến chỗ không vững vàng, cố gắng nghĩ ra cách để lấy lại bản thảo mà không phải gặp Rhy lại. Nhưng để tìm quyển sách cô phải tìm ra nơi Rhy sống, và để làm điều đó cô phải nói chuyện với anh, điều mà cô muốn tránh.

Hành vi lấy trộm cuốn sách của cô dường như đã làm tê liệt cô, cướp đi khả năng hành động của cô. Cô suy nghĩ chán chường về việc đơn giản bắt đầu lại, nhưng cô biết rằng nó sẽ không được như nhau, cô không thể nhớ tất cả các chi tiết cách viết, câu cú chính xác của mình. Cô khóc một lúc trong sự tức giận và thất vọng, và khi cô cuối cùng quyết định gọi cho Rhy ở văn phòng cô nhận ra rằng cô đã chờ đợi quá lâu, mọi người có thể đã đi về nhà.

Vì vậy không có gì để làm ngoài chờ đợi. Cô tắm rửa, nằm trên giường và xem tivi, sau đó trôi dạt vào giấc ngủ với tâm trí vẫn đang suy nghĩ về điều đó, chỉ thức dậy lúc tảng sáng vì những tiếng răng rắc của sự tĩnh điện.

Cô cảm thấy rất đói không phải cô đã không ăn bữa trưa cô đã chọn, cô đã không ăn bữa tối đêm trước, hoặc là, và dạ dày trống rỗng của cô là cái nặng nhất, quặn lên như một đứa trẻ cô khóc nấc lên. Làm sao anh dám!

Nhưng Rhy dám làm bất cứ điều gì, như cô biết chính mình vậy. Cô trôi vào giấc ngủ lần nữa và khi cô thức dậy lại cô bị một cơn nhức đầu khủng khiếp và đã gần 10 giờ sáng. Cô tắm và mặc quần áo, sau đó hít thở sâu vài lần và ngồi xuống bên điện thoại. Không có cách nào tránh khỏi nó. Cô phải nói chuyện với anh.

Trước khi sự can đảm rời bỏ cô, cô quay số văn phòng và hỏi Mr. Baines. Tất nhiên Amada trả lời và Sallie kiểm soát lời chào buổi sáng điềm tĩnh trước khi cô yêu cầu nói chuyện với Rhy.

“Tất nhiên, ông ấy đã nói nói đây nói của cô ngay lập tức,” Amada trả lời vui vẻ, và các dây thần kinh của Sallie gào thét với hàng chục Nơ-ron khi cô chờ Rhy đến với sự trừng phạt.

“Sallie” Giọng nói mơ hồ, nhưng mịn của anh trong tai cô làm cô giật mình và đánh mạnh ống nghe đập vào thái dương của cô gây đau đớn. “Em đang ở đâu, em yêu?”

Cô nuốt xuống và nói bằng giọng khàn khàn, “Tôi muốn quyển sách của tôi trở lại, Rhy!”

“Anh nói, em đang ở đâu?”

“Quyển sách-” cô bắt đầu lại.

“Quên quyển sách chết tiệt đi!” anh nói bực tức, và nó làm tất cả thần kinh của cô có thể dựng đứng. Cô hít thở sâu, cố gắng để nuốt tiếng nức nở xé họng cô, nhưng nó ngay lập tức kéo đến bằng một cơn khác và đột ngột cô khóc vô vọng, giữ chặt lấy ống nghe như thể nó là dây an toàn.

“Anh-anh đã lấy trộm nó!” Cô buộc tội giữa những tiếng nức nở, những từ ngữ của cô gần như khó hiểu. “Anh biết nó là một thứ tôi không thể nếu - từ bỏ không có và anh đã ăn trộm nó! Tôi ghét anh, anh có nghe không? Tôi ghét anh! Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa-”

“Đừng khóc,” anh nói mạnh mẽ. “Em yêu, xin đừng khóc nữa. Nói với anh em đang ở đâu và anh sẽ đến đó sớm nhất anh có thể. Em có thể có quyển sách của em lại, anh hứa”.

“Quên đi!” cô chế nhạo, lau chùi đôi má ướt đầm của cô bằng lưng bàn tay của mình. Anh kéo một hơi thở sốt ruột. “Nghe này, em sẽ phải gặp anh nếu em muốn quyển sách lại. Và điều đó có vẻ như là thứ duy nhất anh nắm được em, anh sẽ sử dụng nó. Gặp anh vào bữa ăn trưa-”

“Không”, cô vỡ ra, nhìn xuống quần áo nhăn nhúm của cô và đầu hàng. “T-Tôi không có quần áo”

“Vậy sẽ ăn trưa ở căn hộ của anh,” anh quyết định nhanh chóng. “Anh sẽ gọi điện cho quản gia và chuẩn bị một bữa ăn, vì vậy gặp anh ở đó lúc 12h30. Chúng ta có thể nói chuyện riêng tư ở đó”

“Tôi không biết nơi anh sống,” cô thú nhận, đầu hàng không thể tránh khỏi. Cô biết đó là một sai lầm khi gặp anh lần nữa; cô chỉ cần rời bỏ bản thảo và quên nó đi, cố gắng để bắt đầu lại, nhưng cô không thể. Bất kể là rủi ro, cô không thể bỏ đi mà không có nó.

Anh đưa cho cô địa chỉ và chỉ dẫn cách để đến được đó, và ngay trước khi anh gác máy anh hỏi dè dặt, “Em ổn chứ?”

“Tôi ổn,” cô nói chán chường, và bỏ ống nghe lên trên giá treo điện thoại. Cô đứng lên để chải tóc của cô và nhìn chăm chăm kinh hãi vào sự phản chiếu của cô trong gương. Cô nhợt nhạt, mắt trũng sâu hoắm, quần áo của cô nhăn nhúm. Cô không thể để cho Rhy nhìn thấy cô như thế này. Và cô đã không có quá nhiều hơn một ống son môi trong túi của cô.

Nhưng cô có tiền, và có nhiều cửa hàng ở tầng trệt của khách sạn. Lên tinh thần mình, cô đón thang máy xuống và nhanh chóng mua một cái váy trắng mùa hè quyến rũ với thiết kế hoa nhỏ xíu trên nó và một đôi dép cao gót màu trắng.

Trong một cửa hàng khác cô mua đồ trang điểm và nước hoa, sau đó cô hăm hở quay lên phòng của cô. Cẩn thận cô trang điểm khuôn mặt của mình và phục hồi lại sự tàn phá của nước mắt và lo lắng, tiếp theo mặc cái váy tôn thêm vẻ thanh nhã của cô và chải tóc. Cô không có thời gian để làm bất cứ cái gì với nó vì vậy cô để nó thẳng xuống lưng của cô trong một cái bờm tóc màu đen thẫm.

Cô bắt taxi đến căn hộ của Rhy, quá lo lắng để đương đầu với sự chen lấn của một cái xe buýt vào giờ ăn trưa. Khi cô bước ra ngoài ở khu căn hộ của anh cô liếc nhìn đồng hồ của mình và thấy rằng cô đã bị muộn vài phút. Cô thanh toán tiền taxi và vội vàng đến thang máy và bấm mạnh nút chuông. Ngay khi cô bấm chuông gần ở cửa, cánh cửa xoay mở và Rhy hiện ra to lớn trước cô, khuôn mặt tối đen của anh khô khan.

“Tôi xin lỗi tôi đến muộn-” cô bắt đầu, vội vàng trong lời nói trong một sự nỗ lực để che giấu tâm trạng bồn chồn của cô. “Nó không quan trọng,” anh ngắt lời, đứng sang một bên để cho cô vào trong. Anh đã bỏ áo khoác và cà-vạt của mình và mở khuy áo sơ mi của anh một nửa, để lộ ra những lọn quăn trên ngực của anh. Đôi mắt của cô gấn chặt trên sự rần rỗi của anh, da thịt đàn ông và vô tình cô làm ướt đôi môi với cái lưỡi của mình. Chỉ nhìn vào anh đã làm cô yếu đi.

Đôi mắt của anh đen thẫm như than. “Em là cô phù thủy nhỏ mọt mà,” anh thì thầm, và những ngón tay dài của anh di chuyển đến áo sơ mi của mình. Anh mở những cái khuy áo còn lại và kéo áo sơ mi khỏi hơi thở hỗn hển của anh và lột nó ra, vứt nó xuống sàn. Ánh sáng mặt trời xuyên qua những cánh cửa sổ mở rộng chiếu tia sáng yếu ớt trên ngực và đôi vai của anh nơi ánh sáng đọng lại như sương đọng của mồ hôi làm ẩm ướt da của anh và để lộ ra những bắp thịt gọn sóng.

Sallie bước lùi lại, muốn thoát khỏi nhu cầu cô cảm thấy để chạm vào làn da ấm áp của anh và cảm nhận chất thép của cơ bắp bên dưới, nhưng cô mắc sai lầm của việc đưa đôi mắt của cô tới anh. Sự đói khát, sự thèm muốn hiển hiện cô nhìn thấy ở đó làm đông băng cô ngay tại chỗ của cô.

“Anh muốn em,” anh thì thầm, tiến về phía cô. “Bây giờ”

“Tôi không đến đây vì cái này,” cô phản đối một cách yếu ớt, và thực hiện một cố gắng yếu ớt để tránh khỏi anh. Hai cánh tay dài của anh bao quanh cô và kéo cô tựa vào cơ thể nửa trần của anh, và cô bắt đầu lo sợ sức mạnh tình dục mà anh đặt lên cô. Mùi thơm của da thịt anh, sự ấm áp, sự cộng hưởng sinh động của anh, đã lấy đi trí óc của cô và làm cô say sưa đến mức cô quên mất việc đẩy anh ra.

Anh tấn công bằng miệng của anh, làm mê mẩn cô với những nụ hôn thể hiện sự đòi hỏi và tham lam, hút tất cả sức lực của cô ra khỏi để cô không thể kháng cự khi đôi tay lắc mạnh của anh di chuyển trên những đường cong của cô và làm mới lại sự hiểu biết thân mật của anh về cô. Cô nâng hai cánh tay của cô lên và khóa chúng quang cổ của anh và hôn trả lại anh, sự hưởng ứng mãnh liệt của cô vượt khỏi tầm kiểm soát và thổi bùng những ngọn lửa trong anh.

Cô ngừng lại rầu rĩ tựa vào anh khi anh nâng đầu của anh lên để hít thở sâu, những hơi thở rung động và nụ cười nửa miệng hình thành trên miệng của anh trước khi nhanh chóng xua đuổi để lộ ra rằng anh đã nhận thức được thắng lợi của mình cho sự đầu hàng của cô. Với những chuyển động chậm rãi, nhẹ nhàng, như thể anh không muốn làm cô giật mình, anh mở khóa kéo váy của cô và trượt nó xuống quần xung quanh hai bàn chân của cô. Sallie hoàn toàn nhìn anh trong im lặng, đôi mắt to của cô gần như đen vì khao khát. Cô không thể cưỡng lại; cô không thể thực hiện bất kỳ kế hoạch nào cả. Tất cả cô có thể làm là cảm nhận, cảm nhận và đáp lại. Cô yêu anh và cô không có khả năng chống lại tình yêu của anh.

Nhưng ít nhất mong muốn của cô được đáp lại. Cô đã lơ mơ ý thức được rằng anh đang run rẩy, rung động trong từng cơ bắp trong thân hình to lớn của anh khi anh nâng cô dịu dàng vào trong cánh tay của anh và bế cô vào trong phòng ngủ của anh. Anh đặt cô lên giường và nằm xuống bên cạnh cô, hai tay của anh kéo những mảnh quần áo còn lại ngăn cách da thịt họ. Anh không cần che giấu khao khát của anh với cô, cũng như cô không kháng cự lại anh. Bằng giọng khàn khàn anh thì thầm với cô, những từ ngữ và cụm từ rời rạc làm cô rung lên trong sự đáp ứng và bám dính vào anh như thể cô bị chết đuối trong làn sóng thủy triều của cảm giác mà anh gợi lên. Khi thế giới đã quay lại là chính nó một lần nữa cô đang nằm trong vòng tay của anh trong khi anh chậm chạp vuốt ve tóc cô, lưng cô và hai cánh tay của cô. “Anh không có ý định cho điều đó xảy ra, anh thì thầm ẩn vào thái dương của cô. “Anh đã lên kế hoạch nói chuyện trước, ăn bữa trưa của chúng ta cùng nhau và thử hành động như những người văn minh, nhưng giây phút anh nhìn thấy em không có gì là quan trọng nữa, ngoại trừ làm tình với em.”

“Đó là tất cả những gì anh muốn từ tôi, dù sao đi nữa,” cô nói đơn giản, chưa xót đáng cay.

Anh đưa cô một cái nhìn nghiền ngẫm. “Em nghĩ như vậy sao? Đó là một phần những gì anh muốn nói về, nhưng trước tiên, chúng ta hãy xem xét bữa trưa đã”.

“Nó sẽ không lạnh chứ?” cô hỏi, đẩy mái ra sau lưng khỏi khuôn mặt của cô và ngồi lên và tránh xa đôi tay anh. “Những miếng thịt nướng và salad. Salad trong tủ lạnh, thịt nướng đã sẵn sàng để nướng. Và anh đã cho bà Hermann nghỉ phần còn lại của ngày hôm nay vì vậy chúng ta sẽ không bị quấy rầy.”

“Anh đã lên kế hoạch mọi thứ, đúng không?” cô bình luận mà không có bất kỳ sự quan tâm thực sự nào khi cô bắt đầu mặc váy, và anh đứng đưa đôi chân dài của anh qua cạnh giường để đứng và nhìn những cử động mê hoặc của cô.

“Có gì sai?” anh hỏi mạnh mẽ, anh đến và khum cằm của cô trong tay anh để nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của cô. “Em ốm à?”

Cô cảm thấy mệt, bị đau nhức và phiền muộn sau khi niềm đam mê bay lên với việc làm tình của anh, và cô thấy yếu ớt ngổ ngàng. Nhưng cô biết rằng sự mệt mỏi của cô chỉ là sự bất lực đương đầu với Rhy mà thôi và thực tế cô đã không ăn trong hơn 24h qua.

“Tôi đủ tốt,” cô bác bỏ sự lo lắng của anh. “Chỉ đói, tôi cho rằng thế. Tôi đã không ăn từ sáng hôm qua”.

“Tuyệt vời,” anh nửa càu nhàu. “Em cần phải bù lại một số trọng lượng. Em phải nặng ít nhất là 90 pounds.”

Em cần một ai đó theo dõi và làm em ăn, lừa gạt em chút ít!” Anh hầu như chắc chắn có trong tâm trí của anh, nhưng cô tranh cãi với anh. Một cách lặng lẽ cô hoàn thành việc mặc váy và đợi cho đến khi anh cũng đã mặc quần áo. Sau đó cô theo anh vào trong căn bếp sắp xếp gọn gàng. Anh từ chối để cô làm bất cứ việc gì và mang cô ngồi trên một chiếc ghế đẩu trong khi anh nướng những miếng thịt và trên một cái bàn trong phòng ăn tối nhỏ.

Anh mở một chai rượu vang đỏ California để uống cùng với bữa ăn và cho họ vài phút ăn trong im lặng. Sau đó, Salie hỏi mà không nhìn lên từ đĩa salad của mình, “Bản thảo của tôi đâu?”

“Trong phòng đọc sách,” anh trả lời. “Em có phương pháp với từ. Nó đọc tốt”

Cô hất đầu cô ra sau khi sự tức giận tấn công cô. “Anh không có quyền đọc nó!”

“Không có?” anh hỏi lạnh lùng. “Anh nghĩ anh hoàn toàn có quyền đọc những gì em viết trong tất cả các ngày khi em được cho là đang làm việc cho tờ tạp chí của anh. Em đã được đưa ra sự kiểm tra hàng tuần và không viết một từ của các bài đã giao cho em. Nếu nó không đáp ứng yêu cầu của anh để giữ em ở yên tại bàn của em anh đã thiếu em vài tuần trước”

“Tôi sẽ trả lại mỗi penny tôi đã rút ra khi anh mua tạp chí,” cô bùng lên. “Anh vẫn không có quyền đọc nó!”

“Ngừng nói to và cào vào anh đi, em con mèo nhỏ,” anh nói trong sự thích thú. “Anh đã đọc nó, và không có gì em có thể làm về điều đó bây giờ. Thay vào đó, hãy nghĩ cách xây dựng. Em đã có một bản thảo với những khả năng mạnh mẽ, nhưng nó cũng có một số khía cạnh chưa trau chuốt, và có rất nhiều công việc cần phải thực hiện trên nó. Em cần một nơi để làm việc đó, nơi em sẽ không bị quấy rầy, và em tất nhiên không cần phải lo lắng về việc trả tiền thuê nhà hoặc mua hàng tạp phẩm”.

“Tại sao không?” Cô hỏi khẽ. “Hàng ngàn nhà văn lo lắng về những điều đó”.

“Nhưng em không bao giờ phải,” anh chỉ ra. “Vì toàn bộ cuộc sống của em, em có sự đảm bảo tài chính, và nó là một cái gì đó mà em đã được sử dụng. Em sẽ không có tiền lương kể từ lúc này, bởi vì em đã không còn ở trong bảng lương từ ngày hôm qua, và đó sẽ là lo lắng cho em khi tiền tiết kiệm bắt đầu thu hẹp lại. Nó dành thời gian để viết một quyển sách và đưa nó trên thị trường. Em sẽ ra khỏi tình trạng hết tiền trước đó rồi”.

“Tôi không phải là đứa trẻ không có khả năng gì và tôi không sợ làm việc,” cô trả lời.

“Anh biết, nhưng tại sao lại lo lắng về bất kỳ điều gì khi em có thể sống ở đây, làm việc với quyển sách của em không có sự gián đoạn và giữ tiền tiết kiệm của em?”. Cô thở dài, cảm thấy bị mất kết. Bề ngoài nó là một đề nghị hợp lý, nhưng cô biết rằng đề nghị đó chỉ là một cách để cô trở lại dưới tay anh nơi anh nghĩ cô thuộc về. Nếu cô có bất khả năng nào cô sẽ rời đi ở cơ hội đầu tiên, ngay cả khi cô phải hy sinh bản thảo, nhưng cô đã bỏ qua một cơ hội như vậy và cô đau đớn thừa nhận rằng đã quá muộn cho cô để cô được tự do. Cô bị bắt lần nữa trong sự ngờ ngẩn của mình, không kháng cự được tình yêu dành cho Rhy, biết rằng tình yêu của cô đã không quay trở lại ngoại trừ trong khao khát hình thức vật chất thấp nhất. Anh khao khát cô, và cho rằng lý do mà anh muốn cô ở xung quanh lúc này, nhưng cái gì sẽ xảy ra khi anh trở nên hết hứng thú cô? Thuyết phục? Anh sẽ đơn giản bước đi khỏi như là anh đã làm trước đây. Biết rằng cô đã để mình rộng mở cho một trái tim tan vỡ khác, cô nhìn chăm chăm vào đĩa salad của cô và nói khô khan, “Tốt”. Anh hít vào một hơi thở nhanh. “Chỉ như thế? Không có tranh cãi, không có điều kiện? Không ngay cả bất cứ câu hỏi nào?”

“Tôi không quan tâm đến những câu trả lời,” cô đáp lại, nhún vai. “Tôi mệt mỏi đấu tranh với anh, và tôi muốn hoàn thành quyển sách của tôi. Những điều khác, tôi không quan tâm”.

“Em thật tuyệt vời cho cái tôi của người đàn ông,” anh nói khẽ dưới hơi thở của mình.

“Anh giẫm đạp tất cả lên tôi,” cô cúi kính trả lời. “Đừng mong đợi những cái bao tay trẻ em từ tôi. Anh đã có những gì anh muốn, tôi không có việc làm và sống với anh, nhưng đừng đòi hỏi sự tôn sùng mù quáng bởi vì tôi vừa mới tiêu thụ hết”.

“Anh không bao giờ yêu cầu điều đó, dù sao đi nữa,” anh khó chịu. “Và để cho thật chính xác, anh không cố gắng để trói buộc em xuống. Đó là công việc đặc biệt mà anh phản đối, vì những lý do mà em biết. Tất

cả anh đang yêu cầu từ em là thời gian để cho chúng ta cùng nhau, cố gắng giải quyết mọi việc. Nếu chúng ta không thể chịu đựng sống chung với nhau sáu tháng, anh sẽ cân nhắc việc ly hôn, nhưng ít nhất chúng ta có thể là cho nó một cơ hội”.

“Và nếu nó không giải quyết được, chúng ta sẽ đi đến chỗ ly hôn?” cô hỏi thận trọng, muốn sự chắc chắn.

“Sau đó chúng ta sẽ nói về nó.” Liếc nhìn khuôn mặt kiên quyết của anh cô thấy rằng anh sẽ không cho cô một lời hứa hẹn về một vụ ly hôn mà cô đã đưa ra hơn một lần. “Tốt thôi, sáu tháng. Nhưng tôi sẽ làm việc với quyển sách của tôi, không nấu ăn cho anh và giặt quần áo của anh và dọn dẹp nơi này. Nếu anh tìm kiếm một người nội trợ bé nhỏ anh sẽ phải thất vọng”.

“Trong trường hợp em không nhận thấy, anh là một người đàn ông giàu có,” anh nói châm biếm. “Anh không trông đợi vợ của anh làm công việc giặt ủi”. Cô ngẩng đầu lên và nhìn chăm chăm vào anh. “Anh nhận được cái gì ngoài việc này, Rhy? Cái gì khác hơn một người ngủ cùng, tôi muốn nói, và anh có thể có nó bất cứ lúc nào anh thích mà không đi đến tất cả những rắc rối này.”

Mi mắt của anh che khuất đôi mắt xám của anh và anh thì thầm khàn khàn. “Nó không đủ sao? Anh muốn em. Chúng ta hãy chỉ để nó ở đây.”

Để sự ngạc nhiên của Sallie sắp xếp công việc khá tốt và họ nhanh chóng rơi vào một thói quen hàng ngày.

Rhy sẽ thức dậy mỗi sáng và chuẩn bị bữa sáng của mình, sau đó đánh thức cô với một nụ hôn khi anh sẵn sàng rời khỏi nhà, cô sẽ nán ná với bữa sáng của mình, rồi thì kết thúc phần còn lại của buổi sáng trong phòng đọc sách, làm việc. Bà Hermann hóa ra là một người tròn trĩnh, tóc màu xám kiểu mẫu hiệu quả, và bà chăm sóc căn hộ bà đã làm trước đó, sửa soạn bữa trưa cho Sallie, nấu bữa tối và rời đi chỉ trước khi Rhy về đến nhà.

Sallie sẽ dọn bữa tối và trong khi họ ăn Rhy sẽ nói với cô về tình hình những gì đang làm với tạp chí, những gì xảy ra ngày hôm đó, đặt những câu hỏi về quyển sách của cô đang tiến hành như thế nào. Cô thấy mình dễ dàng với anh bây giờ, mặc dù mối quan hệ của họ chưa bao giờ hoàn toàn đạt được như một tình bạn thực sự. Cô cảm thấy rằng cả hai người họ nắm giữ điều gì đó của chính họ trở lại, nhưng có lẽ điều mà anh mong đợi khi hai người với những ý chí mạnh mẽ như vậy cố gắng để sống cùng nhau. Luôn luôn có sự suy nghĩ mà những cách cư xử tốt sẽ chiếm ưu thế hoặc kết cấu mong manh của cuộc hôn nhân của họ sẽ phá hủy sự bình yên không thể sửa chữa được.

Khi những ngày trở thành những tuần và những chồng giấy trong phòng đọc sách tiếp tục tăng lên cô chào đón lời khuyên và kinh nghiệm của Rhy. Phong cách viết của cô thẳng thắn và đơn giản, nhưng Rhy có sở trường tước bỏ một ý tưởng xuống đến những cái xương trống không. Nó trở thành thói quen của họ sau bữa ăn tối vì anh đọc những gì cô đã viết ngày hôm đó và cho cô biết ý kiến của mình. Nếu anh đã không thích cái gì anh nói như vậy, nhưng anh luôn luôn làm cho nó trở lên rõ ràng rằng anh nghĩ sự cố gắng toàn bộ của cô là tốt. Đôi khi cô đã bỏ đi toàn bộ và bắt đầu lại, tất cả dựa trên những lời phê bình của Rhy, nhưng ở những lần khác cô cương quyết bám lấy những từ của riêng cô khi cô cảm thấy rằng chúng truyền đạt tốt hơn ý nghĩ của cô.

Công việc tốt nhất của cô dường như được thực hiện vào những buổi tối khi Rhy ngồi trong phòng đọc sách với cô, đọc những bài báo và công việc giấy tờ anh đã mang về nhà cùng anh hay làm nghiên cứu sơ bộ của mình trên tài liệu anh đã dự kiến để quay phim trong vòng ba tháng. Anh dường như hài lòng, tất cả những dấu hiệu bồn chồn cô nhớ lại, như thể anh thực sự đã đốt hết nhu cầu của anh vì sự mạo hiểm. Trong một cách kỳ lạ cô cũng hài lòng; sự khuyến khích tinh thần mà cô nhận được từ việc tạo ra một quyển sách được nhiều hơn đủ để chiếm giữ trí tưởng tượng của cô. Họ làm việc với nhau trong sự hòa hợp và khá êm ả, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại khi Greg gọi, như anh ta thường làm, và những lời bình luận thỉnh thoảng của riêng họ với nhau

Sau đó, khi trời đã muộn, Sallie sẽ đóng chiếc máy chữ lại và để Rhy vẫn còn đang làm việc trong khi cô tắm và chuẩn bị giường ngủ. Thỉnh thoảng anh sẽ làm việc một giờ hoặc hơn sau khi cô đã ở trên giường, đôi khi anh theo sát cô đến tắm dưới vòi hoa sen, nhưng luôn luôn anh sẽ vào giường với cô và giữ cô trong đôi tay của mình và phép lịch sự bị kiểm chế trong cử chỉ của họ sẽ bùng nổ trong khao khát, gần như làm tình hoang dã. Cô đã nghĩ sự đam mê của anh sẽ giảm dần dần khi anh đã quen với việc có cô xung quanh lần nữa, nhưng đam mê của anh vẫn còn ở một mức độ cao. Đôi khi họ làm việc cùng với nhau, cô nhìn

khuôn mặt chăm chú của anh, thích thú rằng anh có thể nhìn quá điếm tỉnh như vậy lúc này khi chưa trở thành một người theo chủ nghĩa khoái lạc hoang dã nếu cô đặt đôi tay của mình xung quanh anh và hôn anh. Ý nghĩ quấy rầy vào não của cô đến tận khi cô nhúc nhích vì làm điều đó, để thấy nếu cô có thể làm trệch những suy nghĩ của anh khỏi công việc của anh, nhưng trong những năm qua cô đã biểu lộ một sự tôn trọng sâu sắc đối với công việc của một người và cô đã không quấy rầy anh.

Chỉ có hai sự việc xảy ra đã phá vỡ sự hài hòa bên ngoài của những tuần lễ đầu tiên. Việc đầu tiên xảy ra vào một buổi tối sớm khi cô đã thu dọn những đĩa ăn tối và đang để chúng vào trong máy rửa bát. Rhy đã ở trong phòng đọc sách, đọc những gì cô viết ngày hôm đó, vì vậy khi chuông điện thoại reo cô đã trả lời đường dây điện thoại nhánh trong căn bếp.

“Rhy có ở đó không? Vui lòng, tôi có thể nói chuyện với anh ấy không?” được hỏi bởi một giọng nữ mát mẻ và Sallie nhận ra nó ngay lập tức.

“Dĩ nhiên, Coral, tôi sẽ đưa anh ấy điện thoại,” cô trả lời, và đặt ống nghe lên trên nóc tủ trong khi cô đi đến phòng đọc sách. Anh nhìn lên khi cô bước vào. “Ai vậy?” anh hỏi lơ đãng, nhìn xuống những trang giấy ở trong tay anh.

“Đó là Coral. Cô ấy muốn nói chuyện với anh,” cô đáp lại ở mức độ đáng kinh ngạc, và quay trở lại căn bếp để kết thúc những công việc vặt của mình. Sự cảm dỗ lắng nghe ở máy điện thoại nhánh trong căn bếp làm cô dừng lại trong giây lát, nhưng chỉ giây sau cô đặt điện thoại lại chỗ cũ.

Cô cố nói với bản thân mình rằng điều đó chẳng là gì nhưng lòng ghen tỵ đang ăn mòn ở bên trong cô. Coral có đủ sự bình tĩnh rằng nếu cô ta muốn gặp Rhy cô ta sẽ không đắn đo về việc gọi cho anh ở nhà. Họ vẫn gặp nhau ở chỗ khác? Rhy không bao giờ đề cập chỗ anh đi ăn trưa - hay với ai - và khoảng một lần trong tuần anh đã về nhà muộn vào buổi chiều tối. Bằng sự say mê cô đã tiến bộ trong quyển sách của mình, cô đã không thực sự nhận thấy hay nghĩ ngợi bất cứ điều gì về nó, và cô cũng biết rằng thời hạn cuối cùng phải kịp thời và những điều có thể xảy ra sẽ làm cho một ngày dài cần thiết.

Nhưng Coral quá hấp dẫn! Làm sao mà bất kỳ người đàn ông nào có thể không tăng bốc một phụ nữ trẻ đẹp như vậy rõ ràng đã say mê anh ta? Cô không thể chịu đựng nổi điều đó nếu Rhy vẫn gặp gỡ cô ta, cô biết. Một thời gian cô đã tự thuyết phục mình rằng nó không quan trọng với cô nếu Rhy có người đàn bà khác bởi vì cô vượt qua anh, nhưng bây giờ cô nhận biết sự khác biệt. Cô yêu anh, và tất cả hàng rào phòng thủ của cô đã bị phá hủy hoàn toàn. Anh đã giành được một chiến thắng trọn vẹn, nếu anh biết nó, nhưng bằng cách nào đó cô đã giữ cho mình khỏi sự thừa nhận rõ ràng rằng cô yêu anh. Anh chưa bao giờ đề cập đến tình yêu, vì vậy cô cũng không.

Khi cô không trở lại phòng đọc sách Rhy đến tìm cô và thấy cô đứng trong căn bếp với đôi tay nắm chặt.

“Em không vào-” anh bắt đầu, sau đó cắt đứt những từ của anh khi anh nhìn khuôn mặt căng thẳng của cô.

“Em không thể ngăn anh gặp gỡ cô ấy,” Sallie nói gay gắt, đôi mắt đen của cô đau đớn và giận giữ. “Nhưng anh không thể để cô ấy gọi anh ở đây! Em sẽ không chịu đựng điều đó!” Khuôn mặt anh tối sầm lại và quai hàm của anh siết chặt với sự giận dữ. Đó là, như thể những tuần lễ của cử chỉ lịch sự chưa bao giờ có. Dấu hiệu đầu tiên sự chống đối giận dữ của họ đã bị phá vỡ dễ dàng như những con ngựa hoang bị nắm giữ quá lâu dưới sự kiểm soát. “Em không có những thông tin chính xác tốt hơn trước khi em thực hiện những lời buộc tội thiếu suy nghĩ à?” Rhy gầm gừ, tiến đến hướng cái nhìn chăm chăm xuống cô. “Em nên nghe trên đường điện thoại nhánh nếu em quan tâm đến hoạt động của anh! Tình cờ là, Coral đã đề nghị anh ăn trưa với cô ấy ngày mai, và anh đã từ chối!”

“Đừng bắt mình từ chối vì lợi ích của tôi!” Môi anh xoắn lại trong một trò đùa của nụ cười. “Cực kỳ đủ, anh đã làm đúng điều đó,” anh nghiêng nạt giữa những cái răng của anh. “Nhưng lúc này, với sự cho phép của em, anh sẽ chỉ cho em thấy anh đã từ chối bản thân mình cái gì.”

Quá muộn cô di chuyển, cố gắng tránh xa đôi tay anh khi chúng phóng tới tóm lấy cô, nhưng anh đã đu đưa cô trong đôi tay anh và sải bước nhanh đến phòng ngủ. Giận dữ Sallie quần quai và đá lung tung, nhưng sự khác biệt trong kích thước và sức mạnh của họ đã làm cô buông xuôi, cô không có khả năng chống lại cơ thể khỏe mạnh của anh. Anh hạ cô trên giường và theo cô nằm xuống, chiếm môi cô với môi anh và hôn cô

với tất cả sự đòi hỏi giận dữ mà sự chống đối của cô bất ngờ trở thành sự ưng thuận. Họ làm tình dữ dội, những sự thất vọng bị dồn nén của họ phun trào trong sức mạnh tình yêu của họ.

Sau đó anh giữ chặt cô bên cạnh anh trong khi, với bàn tay tự do, anh vuốt ve khắp cơ thể trần truồng của cô. “Anh không gặp Coral,” anh thì thầm vào trong tóc cô. “Hoặc bất cứ người đàn bà nào khác. Cách anh làm tình với em tối nay đã đảm bảo với em điều đó,” anh kết luận một cách hài hước.

“Nó đã làm cho em thấy giận dữ khi cô ấy gọi điện,” Sallie thú nhận, quay đầu để lướt đôi môi cô qua vai đầm mồ hôi của anh. Cô có thể cảm thấy cơn chấn động chạy qua cơ thể anh khi đôi môi của cô chạm vào anh và cánh tay anh siết chặt cô. “Em đã ghen,” anh buộc tội, sự thoải mái mãn nguyện hiển nhiên trong giọng của anh. Cô kinh ngạc trong sự tức giận trở lại và cố gắng để ngo nguậy tránh xa khỏi anh, chỉ để bị kéo mạnh trở lại áp vào anh cho cơn lốc chiếm lấy khác.

Sự việc thứ hai là do lỗi của cô. Một sáng cô quyết định đi mua sắm, lần đầu tiên cô đã muốn làm như vậy khi Rhy chuyển cô đến với anh. Cô cần một vài thứ nhỏ bé, và cô trải qua buổi sáng dễ chịu, sau đó quyết định dừng lại và gặp những người bạn của cô ở tạp chí, có thể ăn trưa với Rhy nếu anh không bận.

Đầu tiên cô thò mũi của mình vào trong căn phòng rộng lớn nơi cô đã làm việc và đã được chào đón ấm ì và vui vẻ. Brorn đã đi làm nhiệm vụ được giao, và trong một khoảnh khắc cô cảm thấy một cơn đau nhói của sự ghen tỵ, sau đó sự chào đón hồ hởi của những người khác làm cô quên rằng cô không còn là một con chim tự do bay nhảy. Sau vài phút cô miễn cưỡng mình và đi lên gặp Greg một vài phút. Cô không chắc chắn rằng cô muốn bao giờ tha thứ cho anh hoàn toàn vì chuyển sang bên cạnh Rhy, thậm chí cô lúc này đang sống với chồng của cô trong mối quan hệ hòa hợp, Nhưng Greg đã làm một người bạn cũ và anh là người tận tâm với công việc của anh. Cô không muốn bất cứ một sự lạnh nhạt nào giữa họ.

Sau lời chào hỏi dè dặt cô và Greg nhanh chóng lấy lại tâm trạng thoải mái trước đây của họ. Họ chia tay với lời bình luận nhảm nhí của Greg rằng có một người chồng trọn vẹn có vẻ là tốt cho cô, cô trông mãn nguyện.

Giống như một con bò, Sallie nghĩ đến mình trong trò giải trí khi cô đi lên phòng của Rhy. Cô vẫn đang mỉm cười khi cô bước ra khỏi thang máy và theo đúng nghĩa đen rơi vào Chris.

“Cô đang quay trở lại!” anh kêu lên trong sự vui thích ngay lập tức, giữ chặt cô với chiều dài của cánh tay và nhìn khắp cô. “Em đang ở thời kỳ rực rỡ, em yêu!” Đôi mắt của Sallie mở rộng trong sự mất hết tinh thần khi cô nhận ra rằng cô đã không cho Chris biết cô vẫn còn ở trong thành phố. Greg biết, tất nhiên, nhưng Greg chính xác không ba hoa về những chi tiết cá nhân. “Tôi không bao giờ được đi nữa,” cô thú nhận buồn bã, mỉm cười nhìn lên đôi mắt đen của anh. “Rhy đã tóm được tôi”.

Đôi lông mày của Chris nhướng lên. “Cô không nhìn như thể cô đang gây mòn ốm yếu đi,” anh kéo dài giọng điệu. “Có lẽ tình trạng không xấu như cô nghĩ nó là thế?”

“Có lẽ,” cô nói vui vẻ. “Greg vừa nói với tôi rằng tôi trông mãn nguyện! Tôi không thể quyết định chọn tôi có bị xúc phạm hay không.”

“Cô thực sự hạnh phúc phải không, em yêu quý?” anh hỏi trong một âm điệu nhẹ nhàng, và tất cả những câu nói đùa của anh không còn nữa.

“Tôi hạnh phúc trong một cách thực tế,” cô trả lời tự lự. “Tôi không mong đợi thiên đường hơn nữa, và tôi sẽ không bị phá hủy khi những gì tôi có kết thúc”

“Cô có chắc chắn rằng nó sẽ vậy không?”

“Tôi không biết. Chúng tôi chỉ nắm lấy từng ngày khi nó đến. Chúng tôi xoay xở để sống lúc này, nhưng ai có thể nói rằng nó sẽ luôn luôn được như vậy? Anh nghĩ về điều gì? Anh và Amy...?” Cô dừng lại, nghiên cứu mức độ, đôi mắt nâu thừa nhận, và cô biết rằng anh cô đơn.

“Nó đã không làm việc.” Anh nhún vai, cầm lấy tay cô và dẫn cô đến cửa sổ ở cuối hành lang, xa những cánh cửa thang máy. “Cô ấy kết hôn với gã khác mới đây, cô ấy đã không cho dù là nói chuyện với tôi trên điện thoại.”

“Tôi xin lỗi,” Cô thì thầm. “Cô ấy kết hôn quá nhanh. Tôi nghĩ cô ấy không nên kết hôn với anh ta cho đến cuối năm nay?”

“Cô ấy đang có thai,” Chris nói thôi ráp, và trong chốc lát khuôn mặt của anh vặn xoắn với sự đau đớn ở bên trong anh, sau đó anh hít một hơi thở sâu và nhìn chăm chăm vào Sallie với vẻ giễu cợt đau đớn. “Tôi nghĩ đó là đứa bé của tôi. Well, có lẽ đó là của người gã đàn ông khác, tôi không biết, nhưng tôi biết rằng nó cũng có thể là của tôi. Tôi thậm chí không chắc chắn là Amy biết. Tôi không quan tâm. Tôi muốn kết hôn với cô ấy trong một phút nếu cô ấy muốn có tôi, nhưng cô ấy nói tôi cũng “không vững chắc” để là một người cha tốt.

“Anh vẫn sẽ cưới cô ấy ngay cả khi biết rằng cô ấy đã ngủ với người đàn ông khác trong khi cô ấy đang hẹn hò với anh?” Sallie hỏi trong sự ngạc nhiên. Đó là tình yêu, tình yêu đó chấp nhận bất cứ điều gì.

Anh nhún vai. “Tôi không biết cô ấy đã làm gì, nhưng nó sẽ không đưa đến bất kỳ sự khác nhau nào đối với tôi. Tôi yêu cô ấy và tôi muốn nắm lấy cô ấy bất kỳ cách nào mà tôi có thể có được cô ấy. Nếu cô ấy gọi cho tôi bây giờ, tôi sẽ đi đến với cô ấy, và mặc kệ gã chồng của cô ấy.” Anh nói điều đó trong một giọng điệu điềm tĩnh, bằng phẳng, sau đó anh lắc đầu. “Đừng trông quá lo lắng như vậy,” anh khuyên, một nụ cười đến với khuôn mặt của anh. “Tôi tốt mà, em yêu. Tôi không tan ra thành từng mảnh”.

“Nhưng tôi quan tâm đến anh,” cô phản đối một cách yếu ớt. “Và tôi quan tâm đến anh” Anh cười toe toét nhìn xuống cô và đột ngột nhắc cô lên trong đôi tay của anh, xoay cô vòng quanh chóng mặt, cười khi cô phản đối. “Tôi đã nhớ cô như điên,” anh nói với cô, đôi mắt nâu của anh quay lại về tình quái. “Tôi không tin tưởng bất cứ người nào khác cho tôi lời khuyên trong cuộc sống tình yêu của tôi.”

“Bỏ những cái tay chết tiệt của anh ra khỏi vợ tôi” Những lời nói không sắc khí được đưa ra như những tảng đá và Sallie nỗ lực thoát ra khỏi sự kìm kẹp của Chris để quay cuồng và thấy Rhy đang đứng ngay bên ngoài cửa văn phòng của anh, đôi mắt của anh thu hẹp lại đến những kẽ hở. Tự động cô nhìn xuống đôi tay của anh. Chúng cuộn lại những nắm đấm nhưng chúng đã hơi khum lại, những ngón tay dài của anh trở lên căng đến tận những cánh tay của anh, thế đứng của anh, thư giãn và lỏng lẻo. Đôi bàn tay có thể tấn công mà không có cảnh báo, và Rhy nhìn đầy sát khí. Cô di chuyển về phía trước, ngẫu nhiên đặt bản thân cô giữa Rhy và Chris, nhưng Rhy di chuyển đến bên cạnh và về phía không có trở ngại khác đến Chris. Khi anh di chuyển Amanda đi ra khỏi văn phòng và dừng lại trên đường đi của cô nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Rhy.

Chris không cảm thấy bối rối, anh vẫn thoải mái, miệng anh uốn vào trong một nụ cười nhản nhở. “Dễ chịu đấy,” anh đưa ra trong giọng điệu thông thả, hài hước của anh. “Tôi không theo đuổi người phụ nữ của anh. Tôi đã có quá đủ phụ nữ rắc rối của mình mà không cần gánh vác thêm người nào khác”.

Bởi sau đó Sallie đi đến Rhy, và đặt tay cô lên tay anh, cảm thấy những bắp thịt cứng nhắc ở đó. “Đó là sự thật,” cô nói với anh, mỉm cười như điên trong một cố gắng để che giấu sự lo lắng rằng trái tim của cô đập thành thịch. “Anh ấy đang điên rồ trong tình yêu với một người phụ nữ muốn anh ấy ổn định cuộc sống và ngừng lao tới những nước khác ngay lập tức, và anh ấy muốn nói với em về điều đó. Điều đó nghe có quen thuộc không?”

“Đúng,” Rhy thốt ra, đôi môi anh di chuyển chỉ vừa đủ. Khuôn mặt anh vẫn còn đóng băng trong sự giận dữ tái nhợt, nhưng anh lau bầu với Amanda, “Đi ăn trưa đi. Mọi thứ đều ổn”. Sau khi Amanda và Chris đã dời đi cô và Rhy đứng trong hành lang nhìn chăm chăm im lặng vào nhau. Từ từ anh thả lỏng và nói nhảm chán, “Chúng ta hãy đi khỏi hành lang này. Văn phòng là nơi riêng tư”.

Cô gật đầu và đi trước anh vào trong văn phòng của anh, và ngay khi cánh cửa đóng lại ở đằng sau họ anh tóm lấy cô trong đôi tay anh, giữ cô vào anh thật chặt chẽ tới mức những cái xương sườn của cô tỳ vào đau đớn.

“Em chưa bao giờ hẹn hò với anh ấy,” cô xoay sở để cam đoan lần nữa với anh khi cô thở hổn hển. “Anh tin em,” anh thì thầm rời rạc, đôi môi anh lướt qua thái dương của cô, má của cô, đến mắt của cô. “Anh chỉ không thể chịu được khi thấy em trong đôi tay của anh ta. Em là của anh, và anh không muốn bất cứ một người đàn ông nào chạm vào em.”

Tim của cô đập thành thịch, Sallie nâng hai cánh tay của cô lên cổ anh và níu lấy anh. Cô choáng váng với

hy vọng. Sự dữ dội trong phản ứng của anh không phải là sự sở hữu đơn thuần, cảm xúc của anh phải bao hàm trong một chừng mực nào đó vì anh lay động như vậy, hai bàn tay của anh gần như thô bạo khi anh chạm vào cô. Nhưng cô không thể chắc chắn, và cô kìm lại lời nói làm yên lòng nhất của tất cả điều đó run rẩy trên lưỡi của cô: Em yêu anh. Cô không thể nói điều đó với anh, nhưng cô bắt đầu hy vọng.

“Em đến để xem liệu anh anh có đi ăn trưa với em,” cô cuối cùng đã nói vui vẻ, nâng đầu cô lên từ vị trí nghỉ ngơi của nó trên vai anh.

“Đó không phải là những gì anh muốn,” anh gầm gừ, đôi mắt của anh lang thang có ý đồ đến chiếc ghế sofa, “nhưng anh sẽ giải quyết bữa trưa.”

“Em sợ rằng chúng ta đã gây ra một vụ bê bối,” cô trêu chọc khi cô bước đến cạnh anh đến thang máy. “Nó sẽ lan khắp tòa nhà trước khi ngày hôm nay kết thúc”. Anh nhún vai lơ đãng. “Anh không quan tâm. Hãy để nó là một cảnh báo đến bất kỳ những người bạn thân nào của em có thể muốn ôm em. Anh là một sự lại giống, động vật sở hữu lãnh thổ, và anh không cho phép bất cứ sự xâm phạm nào vào trong lãnh thổ đó.”

Cùng một lúc cô cảm thấy một mũi băng giá đau đớn trong trái tim cô. Đó là tất cả cô có đối với anh, một phần lãnh thổ của anh? Cảm ơn trời, cô giữ im lặng một lát thay vì thốt ra những cảm xúc của cô đối với anh! Cô là người khờ dại để tìm kiếm bất kỳ cảm xúc sâu sắc hơn từ anh, anh không có bất kỳ, và cô luôn luôn biết như vậy. Anh là một sự lại giống, những bản năng của anh mau lẹ và nguyên thủy. Anh hiểu rõ cảm giác hài lòng những nhu cầu của anh và không lãng phí thời gian vào bất cứ điều gì như là ngu xuẩn vì tình yêu.

10. Chương 10

Ý thức công việc đã hoàn thành cô cảm thấy khi cô nhìn chằm chằm vào trang cuối của bản thảo vượt qua bất kỳ điều gì cô đã trải qua khi là một phóng viên. Nó đã được hoàn tất! Không còn là một điều tưởng tượng trong trí tưởng tượng của cô. Nó có thật, nó đã có một nhân dạng. Cô biết vẫn còn nhiều việc để thực hiện trên nó, đọc lại, hiệu chỉnh, viết lại, nhưng lúc này nó đã được, thực tế là, hoàn thành. Bàn tay của cô với lấy điện thoại; cô muốn gọi cho Rhy và chia sẻ khoảnh khắc này với anh, nhưng một cơn chóng mặt khiến cô rơi trở lại yếu ớt trên ghế.

Cơn chóng mặt chỉ chốc lát, nhưng khi nó đã qua cô vẫn ở lại chỗ cũ cô đã ở, sự thôi thúc để gọi cho Rhy nhát đi. Đó cũng là đợt thứ 4 trong tuần này... Tất nhiên. Tại sao cô đã không nhận ra? Nhưng có lẽ cô đã biết từ đầu và không cho phép để nghỉ ngơi đến bề ngoài cho đến tận lúc này. Quyển sách đã đòi hỏi tất cả sự chú ý của cô, tất cả sức lực của cô, và cô đã thúc đẩy mình để hoàn thành nó. Nhưng ngay khi nó được kết thúc tiềm thức của cô đã đưa ra kiến thức về sự mang thai của cô.

Liếc nhìn cuốn lịch bàn, cô quyết định rằng nó đã có vào đêm đầu tiên ở Sakarya. “Khi nào nó đã có?” cô thì thầm với chính mình. Nó cũng là lần đầu tiên trong bảy năm Rhy quan hệ với cô, và cô đã ngay lập tức trở nên mang thai. Cô đưa ra một nụ cười nửa khô hài, sau đó nụ cười trở nên mềm mại hơn và cô kéo cuốn lịch đến với mình để cô đếm những tuần. Em bé của cô sẽ ở trong khoảng thời gian.

Đứa bé này sẽ sống, cô biết. Nó còn hơn là một cuộc sống mới, nó củng cố kết cấu cuộc hôn nhân của cô, sự liên kết khác giữa cô và Rhy. Anh sẽ thực hiện vai trò làm một người cha tuyệt vời lúc này, tốt hơn nhiều anh đã có những năm trước. Anh sẽ vui thích với con của mình.

Tiếp theo cô khẽ cau mày. Bộ phim tài liệu được được dự kiến bắt đầu tháng tới, và Rhy đã lên kế hoạch đưa cô tham gia với anh. Anh có thể thay đổi suy nghĩ của mình nếu anh biết cô có thai. Vì vậy cô sẽ không nói với anh đến tận sau khi họ trở về! Cô sẽ không để anh đi mà không có cô, nó có thể là sự lặp lại của những ngày đầu của họ, và cô không đủ chắc chắn một trong hai người họ cam chịu tình trạng ngăn cách dài lâu.

Cô nhận thấy rằng cô có nhiều việc để làm trước thời điểm đó; trước hết và trước tiên cô cần phải gặp bác sĩ và làm chắc chắn mọi thứ được bình thường và rằng đi du lịch sẽ không làm tổn thương em bé, và bất

đầu dùng các loại vitamin được chỉ định. Cô cũng sẽ mua quần áo mới, bởi vì khi thời gian quay phim đã thực hiện cô sẽ hầu như chắc chắn lớn hơn quần áo hiện tại của cô. Cô hình dung ra mình tròn và đi lạch bạch và cười toa toét. Rhy đã không có mặt nhiều nhất trong lần mang thai đầu tiên của cô, nhưng lần này cô sẽ khẳng khái đòi anh giúp đỡ cô làm tất cả những gì nhỏ nhặt cô đã có phải xoay xở một mình trước đây, như là ra khỏi giường ngủ.

Trong tất cả các đêm mà Rhy phải về trễ, cô nghĩ, anh phải chọn điều này. Anh đã gọi lúc 5h và nói với cô một cách mệt mỏi rằng chắc có lẽ là 8h hoặc muộn hơn khi anh về nhà. “Ăn mà không có anh, em yêu,” anh cho biết. “Nhưng giữ cái gì đó nóng cho anh. Anh không nghĩ anh có thể đối mặt với một cái sandwich”.

Nuốt xuống sự thất vọng của cô, cô chấp nhận, sau đó gợi ý trêu chọc, “Anh có cần bất cứ sự giúp đỡ nào không? Em là người lão luyện ở những việc đến hạn cuối cùng”.

“Em không biết lời mời chào hấp dẫn như thế nào.” Anh thở dài. “Nhưng làm việc về quyền sách thay vào đó, và anh sẽ về nhà sớm nhất anh có thể.”

“Em đã kết thúc quyền sách ngày hôm nay,” cô thông báo với anh, những ngón tay của cô nắm chặt xung quang ống nghe. “Vì vậy, em đang nghỉ ngơi.” Cô muốn nói với anh khi anh đầu tiên bước vào trong cánh cửa, nhưng cô không thể chờ đợi điều này lâu.

“Em làm gì? Oh, chết tiệt,” anh nói trong phần nộ và miệng Sallie run rẩy trong sự bất ngờ bị tổn thương. Sau đó anh tiếp tục, và cô tươi tỉnh lại. “Anh cần phải đưa em ra ngoài để chào mừng thay vì làm việc muộn. Nhưng anh sẽ về nhà sớm nhất khi có thể, sau đó chúng ta sẽ làm vài lễ kỷ niệm riêng, nếu em hiểu được ý của anh”

“Em nghĩ anh đã bị mệt.” Cô cười và tiếng cười chậm lặng lẽ của anh gây ra trong tai cô.

“Anh mệt, nhưng anh không chết,” anh trả lời khàn khàn. “Gặp em trong ít giờ nữa”. Mỉm cười, cô đặt ống nghe lại chỗ cũ. Sau khi ăn bữa ăn tối một mình cô đi tắm và ngồi xuống trong phòng đọc sách để bắt đầu đọc lại quyền sách, viết nguệch ngoạc những thay đổi và những sửa chữa vào bên những trang lề khi cô đọc đến. Công việc hấp dẫn, đến mức mà khi cô nghe thấy tiếng chìa khóa của Rhy cô ngạc nhiên thể nào mà thời gian qua nhanh vậy.

Cô đặt bản thảo sang một bên và bật lên chân cô, sau đó phải bám lấy mặt sau của cái ghế trong chốc lát khi cơn chóng mặt tấn công cô. Chậm chậm. Cô cần phải nhớ để di chuyển từ từ.

Rhy bước vào phòng đọc sách, khuôn mặt mệt mỏi của anh đột nhiên cười toe toét khi anh nhìn kỹ toàn bộ trang phục của cô, một cái áo ngủ xanh sẫm trong suốt và áo choàng thích hợp. Anh quăng áo khoác của anh sang một bên và giật mạnh cà-vạt lỏng lẻo của anh ra khỏi hoàn toàn, vứt nó lên trên áo khoác của anh. Anh bắt đầu mở khuy áo sơ mi của mình khi anh đến với cô. “Bây giờ anh hiểu được sức hấp dẫn của việc về nhà với một người vợ mặc đồ ngủ quyến rũ,” anh bình luận khi anh trượt hai cánh tay của mình xung quanh cô và kéo cô lên nhón chân lên cho nụ hôn của anh. “Nó giống như một mũi tiêm adrenalin”

“Đừng trở nên quá hy vọng vào lý thuyết,” cô cảnh báo “Em chỉ vừa mới tắm xong sớm bởi vì em không có gì khác để làm. Anh rất đói phải không?”

“Có,” anh gầm gừ “Em định đợi anh à?”

“Anh biết em để dành thức ăn mà!” Cười nhạo anh, cô đi qua cánh cửa. “Tắm rửa đi trong khi em dọn bàn. Em đã giữ vài thứ ấm.”

“Đừng bận tâm với phòng ăn tối,” anh gọi. “Nhà bếp là tốt đối với anh, và có nhiều thuận tiện.” Cô làm như anh chỉ dẫn và đặt đĩa thức ăn của anh ở trong nhà bếp. Anh trở lại gặp cô ở đó và trong khi anh ăn họ thảo luận về quyền sách. Anh đã nói chuyện với một đại lý mà anh biết, và anh muốn trao quyền sách trước khi họ dời đi Châu Âu. “Nhưng nó chưa sẵn sàng,” Sallie phản đối. “Em đã bắt đầu thực hiện việc sửa chữa để đánh máy lại”.

“Anh muốn cô ấy đọc nó bây giờ,” Rhy nhấn mạnh. “Đây là một bản thảo nháp. Cô ấy sẽ không trông đợi nó được hoàn hảo từ lúc này”.

“Cô ấy?” Sallie hỏi, đôi tai của cô vểnh lên. “Đúng, cô ấy,” anh chế giễu, đôi mắt xám của anh lấp lánh. “Cô ấy là một bộ xương dọa dẫm người khác tên là Barbara Hopewell, và cô ấy già hơn anh 20 tuổi, vì vậy em có thể thu vào những cái vuốt của em.”

Sallie nhìn chằm chằm vào anh. Cô có cảm giác rằng anh đã cố ý đánh lừa cô tiết lộ thái độ ghen tuông và cô không muốn anh nắm được quá nhiều lợi thế hơn cô. “Tại sao anh phải vội vã đến thế?” cô hỏi gặng. “Em không muốn anh lo lắng về quyển sách trong khi chúng ta đang ở Châu Âu. Thuê một người đánh máy, làm bất cứ cái gì cái gì anh cần phải, nhưng em muốn quyển sách ra khỏi chúng ta trước khi chúng ta rời đi”

Bởi vì cô đã cảm thấy không bằng lòng sự chế giễu của anh về ghen tuông cô dựa hai khuỷu tay của mình trên bàn và chế giễu lại anh “Anh chợt nảy ra ý nghĩ là lúc này cuốn sách đã hoàn thành em sẽ buồn rầu ngồi xung quanh đây cả ngày à? Em cần phải tìm kiếm một công việc, không đi chơi đây đó Châu Âu”.

Nếu cô muốn chọc tức anh cô đã thành công ngoài sự mong đợi nhất của cô. Anh trở lên nhột nhột, sau đó hai vết lõm đỏm tức giận ứng đỏ xuất hiện trên xương gò má cao của anh. Ném phịch cái nĩa của anh xuống trên bàn anh vươn người qua và nắm lấy cổ tay của cô, kéo mạch cô đứng lên khi anh đứng dậy. “Em không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội để xoay dao, phải không?” anh nói thầm bằng giọng khàn khàn. “Đôi khi anh muốn bẻ gãy cổ của em!” Sau đó anh kéo mạnh cô áp vào anh và hung bạo chiếm lấy đôi môi của cô, không cho cô một cơ hội để nói thậm chí ngay cả khi cô có thể suy nghĩ bất cứ điều gì để nói, và với miệng của họ vẫn khớp với nhau anh trượt một tay ra phía sau hai đầu gối của cô và nâng cô lên dễ dàng, trọng lượng mảnh khảnh của cô không là gì đối với đôi tay đầy sức mạnh của anh.

Sallie phải nín lấy anh; sự di chuyển nhanh nhẹn khi anh xốc mạnh cô đứng dậy làm đầu của cô choáng váng một cách đáng ngại và cô cảm thấy như thể cô có thể ngất. Không cô có thể hiểu được tại sao anh phản ứng quá mạnh liệt, hoặc anh nghĩ cái gì về việc xoay dao. Bối rối, tất cả cô biết được là cô đã làm anh tức giận khi cô không thực sự có ý định, và cô dâng hiến cho anh chỉ sự an ủi mà cô có thể, sự hưởng ứng của đôi môi và cơ thể cô. Anh chấp nhận sự hưởng ứng khao khát; áp lực của môi anh thay đổi từ xúc phạm đến có sức thuyết phục, và anh bế cô đến phòng ngủ.

Sau đó cô nằm cuộn tròn uể oải dựa sát vào anh, quán trọng sự an toàn hương thơm đàn ông đặc biệt của riêng anh, và sự ấm áp của gần gũi của anh khi anh uể oải vuốt ve bụng của cô và ấn những nụ hôn dọc theo đường cong của vai cô.

“Anh có làm em đau không?” anh thì thầm, đề cập đến việc ân ái khẩn cấp của anh, và Sallie thì thầm một sự phủ nhận. “Thật tốt,” anh trả lời khàn khàn. “Anh không muốn...” Anh ngáp ngừng, sau đó một lúc tiếp tục. “Em không nghĩ đây là lúc em nói với anh về em bé không?”

Sallie ngồi thẳng dậy trên giường và quay lại nhìn chằm chằm vào anh với đôi mắt mở to. “Làm sao anh biết?” cô hỏi gặng trong sự ngạc nhiên, giọng của cô cao lên. “Em chỉ vừa mới nhận thức rõ nó ngày hôm nay!”

Anh chớp mắt như thể cô đã gây choáng váng cho anh trở lại, tiếp theo anh lật nghiêng cái đầu đen sẫm của mình trở lại gối và cười rống lên, kéo mạnh cô xuống nằm áp vào ngực anh. “Anh nên đoán được,” anh cười thầm, tay anh vuốt mái tóc dài của cô ra khỏi khuôn mặt cô. “Em đã quá thiết tha với quyển sách đó mà em không thậm chí biết ngày nào nó đã có. Anh biết, em yêu, bởi vì anh không phải là người hoàn toàn ngu dốt và anh có thể đếm được. Anh đã nghĩ em đang cố ý giữ kín với anh vì em không muốn anh có niềm vui biết được rằng em đang có thai”

“Nào, anh phải nghĩ em là một nhân vật đáng yêu,” cô nói thầm cúi kính và, quay đầu, cô che giấu những răng, nhưng cắn sâu vào vai anh. Anh kêu đau và ngay lập tức cô hôn vào vết thương, nhưng cô nói với anh về buồng bình, “Anh xứng đáng bị điều đó”.

“Vì sự cân nhắc cho điều kiện tinh tế của em, anh sẽ để em tránh khỏi với điều đó,” anh nhạo báng, nghiêng khuôn mặt lên cho lên cho một nụ hôn ở đó nấn ná.

“Thực tế,” Sallie thú nhận ít phút sau, “Em không định nói với anh ngay lúc này.”

Đầu anh bật lên vòng quanh, và anh khum cằm của cô trong lòng bàn tay anh, buộc cô nhìn vào anh. “Tại sao?” anh gặng gù.

“Bởi vì em muốn đi đến Châu Âu với anh,” cô nói đơn giản. “Em sợ rằng anh sẽ để em ở đây nếu biết em đang có thai.”

“Không một cơ may. Anh đã không phải với em trước đây, nhưng anh đang lên kế hoạch ở bên em mỗi ngày của thời kỳ mang thai này với sự cho phép của em, Bà Baines. Anh sẽ, thậm chí ở bên em khi em bé của chúng ta được sinh ra.”

Trái tim của cô ngừng lại, sau đó tròng trành. Quá kiệt sức để nói, Sallie quay khuôn mặt vào vai của anh và nắm chặt anh đôi tay tuyệt vọng. Bất chấp mọi việc anh đã từng nói và tất cả mọi thứ chưa bao giờ nói - Sallie bắt đầu hy vọng rằng Rhy thực sự quan tâm đến cô. “Rhy - oh, Rhy!” Cô thì thầm trong một giọng nói nghẹn ngào.

Hiểu lầm nguyên nhân sự xúc động của cô, anh kéo cô lại gần anh và vuốt ve đầu cô. “Đừng lo lắng,” anh thì thầm vào mái tóc của cô. “Đứa bé này sẽ là tất cả, anh hứa với em. Chúng ta sẽ có bác sĩ sản khoa tốt nhất ở bang. Chúng ta sẽ có một ngôi nhà toàn trẻ con, em cứ chờ và xem”.

Giữ chặt anh vào mình, Sallie nghĩ rằng cô sẽ thỏa mãn chỉ với điều này, nếu nó sống. Điều này, và tình yêu của Rhy sẽ làm cho cuộc sống của cô trọn vẹn. Bị cuốn vào cơn lốc của những hoạt động chuẩn bị cho chuyến đi đến Châu Âu, trong đó bao gồm sẵn sàng không chỉ quần áo của riêng mình cô nhưng của Rhy rất tốt, khi anh làm việc muộn hơn và thường xuyên hơn trong một nỗ lực buộc tất cả kết thúc trước khi họ rời đi, và dốc hết sức cho quyển sách thành hình dạng cuối cùng của nó, Sallie hầu như không có thời gian để nghĩ trong vài tuần tới. Bác sĩ đã đảm bảo với cô rằng cô ở trong tình trạng hoàn hảo, mặc dù cô có thể đạt tới vài pounds, và em bé thì phát triển bình thường. Anh cũng ủng hộ chuyến đi đến Châu Âu miễn là cô nhớ ăn uống hợp lý.

Cô chưa bao giờ hạnh phúc hơn. Bốn tháng trước đây cô đã nghĩ rằng Rhy không có ý nghĩ đối với cô và tất cả cô muốn là thoát khỏi sự ảnh hưởng của anh. Thỉnh thoảng cô vẫn nổi giận với những phương pháp cao tay anh đã sử dụng để lập lại vị trí của cô là vợ anh, nhưng hầu hết cô vui mừng rằng anh không biết làm thế nào để nói không cho một câu trả lời. Cô đã sâu sắc hơn trong tình yêu với anh bây giờ hơn lúc nào cô muốn được như một thiếu niên dễ dao động, vì cô đã hình thành cá tính trong những năm xa cách anh. Cảm xúc của cô đã mạnh mẽ hơn, những suy nghĩ và cảm xúc của cô chín chắn hơn. Lúc này anh hành động như thể anh không bao giờ muốn cô rời khỏi tầm nhìn của anh, và anh dường như rất tự hào về đứa bé cô đang mang, đôi khi cô nghĩ anh đã gắn một dấu hiệu xung quanh cổ của cô thông báo tình trạng có mang của cô.

Tai họa xảy ra không có cảnh báo một tuần trước khi họ rời đi Châu Âu. Đó là một trong bức tranh những ngày mùa thu hoàn hảo khi nắng ấm áp và bầu trời xanh thẳm, còn không khí mang mùi thơm ngát không thể nhầm lẫn được của mùa đông đang đến gần. Sallie thực hiện một chuyến mua sắm cuối, xác định rằng điều này sẽ là được, và cô đã mua nhà. Cô cảm thấy kỳ diệu, và đôi mắt của cô lấp lánh và làn da của cô bừng sáng; cô mỉm cười khi cô nhìn những y phục mà cô đã mua.

Những giác quan của cô thường xuyên nhạy bén, nhưng cô đã không có cảnh báo về cái gì đến khi chuông cửa gần ở cửa kêu và cô gọi ra cho bà Herman, “Tôi sẽ mở nó. Tôi đang ở ngay đây!”

Cô kéo cánh cửa mở, cười một cách ấm áp, nhưng nụ cười ngập ngừng khi cô nhận ra Coral Williams. Cô người mẫu nhìn xinh đẹp, như bình thường, nhưng có biểu hiện ám ảnh trên khuôn mặt trang điểm khéo léo khiến cho Sallie bất rứt tự hỏi nếu Rhy đã sai lầm, nếu Coral đau khổ vì anh không còn gặp gỡ cô ta nữa.

Cô chào đón một người phụ nữ khác. “Cô sẽ vào chứ? Có bất cứ điều gì tôi có thể làm cho cô không?”

“Cảm ơn,” Coral đáp lời gần như không nghe thấy được, đi qua Sallie và đứng ngập ngừng ở trong sảnh. “Tôi... Rhy ở đây không? Tôi đã cố gắng điện thoại cho anh ấy, nhưng thư ký của anh ấy nói anh ấy đã ra khỏi văn phòng và tôi đã nghĩ anh ấy có thể có lẽ...” Giọng nói của cô ta kéo ra và sự thương hại dâng lên trên cổ họng của Sallie. Cô biết tất cả quá nhiều như thế nào cảm giác đau khổ khi không có tình yêu của Rhy, và cô lúng túng không biết làm gì. Cô thông cảm với Coral, nhưng cô không đưa Rhy cho người đàn bà khác, ngay cả khi Rhy bằng lòng.

“Không, anh ấy không ở đây,” Sallie trả lời. “Anh ấy thường rời khỏi văn phòng giờ này. Anh ấy quá bận chuẩn bị cho chuyến đi Châu Âu của chúng tôi”

“Châu Âu!” Coral trắng bệch, chỉ lớp trang điểm chuyên nghiệp của cô ta giữ cho bất kỳ màu sắc nào trên đôi má của cô ta. Cô ta đã nhợt nhạt trái với bình thường dù sao đi chăng nữa và chiếc váy màu đen được thợ may đo tỷ mỉ mà cô ta đang mặc chỉ làm rõ thêm đôi má của cô ta trũng sâu và sự xuất hiện mong manh thường thấy của cô ta.

“Anh ấy làm một bộ phim tài liệu,” Sallie giải thích. “Chúng tôi trông đợi cho chuyến đi khoảng 3 tháng”

“Anh_anh ấy không thể!” Coral bật ra, nắm chặt tay của mình lại. Một cơn ớn lạnh đột ngột chạy lên xương sống của Sallie và vô thức cô điều chỉnh đôi vai của cô như thể trong trạng thái đề phòng một cú choáng người. “Cái gì cô muốn với Rhy?” cô thách thức trực tiếp.

Coral cũng cứng cổ lại, nhìn chằm chằm xuống Sallie từ chiều cao tốt hơn của cô ta. “Tôi xin... lỗi, nhưng đây là sự riêng tư”

“Tôi không chấp nhận điều đó. Nếu nó liên quan tới Rhy nó liên quan tới tôi. Anh ấy là chồng của tôi, cô biết đó,” cô kết thúc mỉa mai. Coral nhăn mặt như thể Sallie thực hiện một cú đánh trúng, sau đó khôi phục lại mình để tỏ ra đầy khinh miệt, “Một số ông chồng! Cô có thực sự nghĩ rằng anh ấy dành một ý nghĩ cho cô khi cô đã ly thân? Câu châm ngôn cũ “xa mặt cách lòng” chưa bao giờ thực hơn với Rhy! Anh ấy đã hẹn hò với người phụ nữ khác hàng tôi, cho tới khi anh ấy gặp tôi.”

Sallie rùng mình với mong muốn mãnh liệt đột ngột để đắm vào đúng cái miệng hoàn hảo của Coral. Người phụ nữ này chỉ đang nói những gì cô ta luôn tự nghĩ ra, mặc sự riêng tư cô rất muốn tin sự khẳng định của Rhy rằng quan hệ của anh với những người phụ nữ khác không có gì thiết thực. Chắc chắn cô không thể trách cứ hành động của anh khi cô sống cùng anh lần nữa. Một người phụ nữ không thể yêu cầu một người chồng chu đáo hơn.

“Tôi biết tất cả về quan hệ của cô với Rhy,” cô tuyên bố chắc chắn. “Anh ấy đã nói với tôi mọi chuyện khi anh ấy đề nghị tôi quay lại với anh ấy”.

“Oh, anh ấy đã làm?” Coral hỏi dửng dưng, giọng của cô ta vang lên trong tiếng cười chói tai. “Tôi nghi ngờ điều đó. Chắc chắn một vài chi tiết vẫn còn là riêng tư.” Đột ngột Sallie đã có quá đủ và cô di chuyển để mở cánh cửa một lần nữa để Coral có thể rời đi. “Tôi xin lỗi,” cô nói kiên quyết. “Tôi yêu cầu cô rời đi. Rhy là chồng của tôi và tôi yêu anh ấy tôi không quan tâm những gì đã qua của anh ấy. Tôi rất tiếc vì cô không có được anh ấy, nhưng sự thật là sự thật và cô phải đối diện với chúng. Anh ấy sẽ không quay lại với cô”.

“Điều gì làm cho cô quá chắc chắn như vậy?” Coral la hét, đánh mất tất cả sự kiểm soát, khuôn mặt cô ta méo mó với sự giận dữ. “Khi anh ấy nghe được những gì tôi nói với anh ấy, anh ấy sẽ quay lại với tôi, đúng vậy! Anh ấy sẽ rời bỏ cô mà không có thậm chí một cái vỗ về an ủi trên đầu!”

Trong thoáng chốc sự chắc chắn của người đàn bà đó đã gây cho Sallie lung lay; sau đó cô nghĩ về đứa trẻ trong bụng cô, và cô biết rằng Rhy sẽ không bao giờ rời bỏ cô lúc này. “Tôi không nghĩ như vậy,” cô nói dịu dàng, sử dụng quân bài của cô. “Tôi đang mang thai. Em bé của chúng tôi sẽ chào đời trong tháng 3. Tôi không nghĩ rằng bất cứ sự quyến rũ nào của cô có thể đủ khả năng trong tầm mắt của Rhy”

Coral lảo đảo về phía sau như thể cô ta có thể ngã đi, và Sallie quan sát cô ta trong sự báo động, nhưng người phụ nữ đó đã tìm lại được bản thân mình và bùng lên sau tiếng cười nhạo báng, tiếng cười cuồng loạn, giữ hai cánh tay của cô ta bắt chéo ở giữa cô ta như thể cô ta thấy thông báo của Sallie vui nhộn. “Nực cười!” cô ta há hốc miệng vì kinh ngạc khi cô ta đã có đủ hơi thở cho những từ ngữ. “Tôi mong Rhy có thể ở đây. Điều này thiếu chỉ duy nhất sự hiện diện của anh ấy để là hài kịch hay của năm!”

“Tôi không biết cô đang nói về cái gì,” Sallie cắt ngang trong sự cứng rắn, “nhưng tôi nghĩ cô tốt hơn nên đi.”

Sự thích thú, ánh mắt lấp lánh hiểm độc trong đôi mắt của Coral làm cho cô thấy không thoải mái, và cô chỉ muốn người phụ nữ bỏ đi để cô có thể được ở lại một mình và lấy lại tâm trạng thanh thản tự tin của cô. “Đừng quá chắc chắn về mình như vậy!” Coral bùng lên, sự hận thù một cách rõ ràng trên khuôn mặt của cô ta. “Cô đã xoay sở để khơi gợi sự quan tâm của anh ấy bằng việc ra vẻ như là cô muốn không có gì để làm với anh ấy, nhưng chắc chắn cô biết vào lúc này anh ấy không đủ khả năng ở lại trung thành với bất kỳ một người phụ nữ nào. Tôi hiểu anh ấy. Một số ông chỉ giống như vậy, và tôi yêu anh ấy bất chấp sự say mê những người phụ nữ khác của anh ấy. Tôi sẵn sàng để chấp nhận những chuyện tình không quan

trọng của anh ấy miễn là anh ấy quay trở lại với tôi, ngược lại cô sẽ làm cho anh ấy phát điên với sự buồn tẻ trong vòng một năm. Và đừng nghĩ rằng một đứa trẻ sẽ đưa đến bất kỳ sự khác biệt nào cho anh ấy!”

Phía xa Coral, Sallie nhìn thấy bà Hermann do dự ở khung cửa, khuôn mặt tròn của bà ấy tư lự với vẻ lo lắng khi bà ấy lắng nghe bài diễn văn si nhục của Coral. Theo bản năng không thích có một nhân chứng cho cảnh khó chịu mà Coral đã tạo lên Sallie giật cánh cửa mở ra và bật lên, “Ra ngoài!”

“Oh, tôi vui mừng để đi!” Coral cười tự mãn. “Nhưng đừng nghĩ cô đã có tất cả mọi thứ theo cách của cô! Những người phụ nữ như cô làm tôi phát bệnh, luôn luôn hàng động quá tự tin về mình và đâm những cái mũi của mình vào nơi mà họ không thuộc về, nghĩ rằng một số đàn ông sẽ ngưỡng mộ họ. Đó là lý do tại sao Rhy đã lôi kéo cô vào những chuyến công tác nước ngoài, anh ấy biết cô đang đánh lừa bản thân cố gắng hành động để lôi kéo bất cứ người đàn ông nào. Và bây giờ cô nghĩ cô là một điều gì đó đặc biệt chỉ bởi vì cô đang mang thai! Điều đó không có gì quá đặc biệt. Rhy tốt với tất cả phụ nữ mang thai!”

Bất chấp chính mình Sallie choáng váng trong cơn sốc, không hoàn toàn chắc chắn cô hiểu Coral đang nói cái gì. Nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt một cách bất ngờ của cô dường như đem lại cho Coral vài sự thỏa mãn bởi vì cô ta cười lần nữa và phun ra, “Đúng vậy! Đứa bé cô đang mang không phải là đứa bé duy nhất Rhy sản sinh! Tôi cũng đang mang thai, và đó là đứa bé của Rhy. Thai hai tháng, honey, vậy hãy nói với tôi cái gì có nghĩa về cuộc hôn nhân hoàn hảo của cô. Tôi đã nói với cô, anh ấy luôn luôn trở lại với tôi!”

Giáng được cú đòn choáng người của cô ta, Coral đi hiên ngang ra ngoài với cái đầu của cô ta giữ ở tư thế một bà hoàng. Không thể chấp nhận hoàn toàn trong những gì mà người đàn bà đó đã nói, Sallie đóng cánh cửa khá bình tĩnh và nhìn chăm chú qua căn phòng vào bà Hermann, người đã ấn một bàn tay lên trên miệng của bà ta trong cơn sốc.

Đó là sau đó Sallie hiểu chính xác những từ ngữ của Coral có ý nghĩa gì. Cô ta đã có thai, và nó là đứa bé của Rhy. Cái thai 2 tháng, cô ta đã nói. Như vậy Rhy không chỉ nói dối về mối quan hệ của anh với Coral, anh vẫn tiếp tục nó sau khi anh hòa giải với Sallie.

Trong nỗi kinh hoàng sững sờ cô đã nghĩ lại tất cả những đêm khi Rhy được cho là làm việc muộn. Cô không bao giờ nghĩ đến việc gọi điện cho anh ở văn phòng để kiểm tra anh. Cô sẽ bị xúc phạm nếu Rhy kiểm tra cô, bởi vì cô đã chấp nhận anh cùng với sự tôn trọng và anh đã lạm dụng điều đó.

Lặng người cô đi qua bà Hermann vào trong phòng ngủ, phòng ngủ của Rhy, nơi cô đã dành nhiều êm hạnh phúc trong vòng tay của anh. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc giường và biết rằng cô không thể chịu đựng được để ngủ ở đây nữa. Không suy nghĩ về điều đó cô giật mạnh xuống những cái vali từ trên nóc của phòng để đồ và bắt đầu nhồi đầy chúng hỗn loạn với quần áo mà cô đã mua để thực hiện chuyến đi đến Châu Âu. Cô có tiền và cô có một nơi để đi; không có lý do gì để cô ở lại đây thêm một phút.

Cô ngừng lại một chút khi cô nghĩ đến tập bản thảo, nhưng nó đã được an toàn trong tay của Barbara Hopewell, và cô sẽ có sự tiếp xúc với cô ấy sau. Sau này... khi cô có thể chịu đựng được để suy nghĩ lại, khi sự đau đớn giảm bớt đi khỏi nỗi đau đớn tức cười đã xé nát cô thành từng mảnh lúc này.

Khi cô mang những chiếc vali ra ngoài hành lang cô nhìn thấy bà Hermann ở đó, bồn khoăn, xiết chặt hai bàn tay của bà ấy trong tâm trạng lo âu. “Bà Baines, xin đừng bỏ đi như thế này! Hãy cố gắng nói chuyện cho ra nhẽ, những người đàn ông sẽ chỉ là đàn ông, cô biết mà. Tôi chắc chắn có một lời giải thích.”

“Hầu như chắc chắn ở đây là,” Sallie đồng ý một mồi. “Rhy có những lời giải thích rất hay. Nhưng tôi chỉ không muốn nghe nó vào lúc này. Tôi rời đi. Tôi sẽ đi đến một nơi nào đó yên tĩnh và thanh thản, nơi tôi có thể sinh con của mình, và tôi không muốn nghĩ về chồng của tôi và những cô tình nhân của anh ta”

“Nhưng cô sẽ ở đâu? Tôi sẽ nói gì với ông Baines?” Bà quản gia than khóc.

“Nói cho anh ta?” Sallie dừng lại và suy nghĩ một chút, không thể nghĩ đến bất cứ tin nhắn nào có thể bày tỏ thỏa đáng tâm trạng buồn phiền của cô. “Nói cho anh ta... Nói cho anh ta chuyện gì xảy ra. Tôi không biết nơi tôi sẽ đi, nhưng tôi biết rằng tôi không nghĩ tôi muốn gặp lại anh ta nữa”. Sau đó cô bước ra khỏi cánh cửa.

11. Chương 11

Những ngày trôi qua chậm chạp, thoát ra khỏi sự tồn tại. Giống như một con cá hồi quay trở lại nơi nó đã sinh ra để đẻ trứng và chết đi, cô đã quay trở lại nơi chôn nhau cắt rốn của mình, thị trấn nhỏ bé vùng nông thôn, nơi mà cô đã trưởng thành, nơi mà cô đã gặp Rhy và kết hôn với anh. Ngôi nhà của cha mẹ cô trống rỗng và bị bỏ quên và nhiều những người hàng xóm cũ đã chết hay chuyển đi lên và cô không biết bất cứ đứa trẻ nào đang chơi lúc này trên những đường phố yên ả. Nhưng nó vẫn là một ngôi nhà, và cô trở lại ngôi nhà nhỏ và dọn dẹp nó cho ngăn nắp sạch sẽ, sắm những vật liệu mới cho nó với đồ đạc tối thiểu cho những nhu cầu của cô. Rồi cô chờ đợi thời gian thực hiện phương cách chữa lành lên vết thương kỳ diệu của nó.

Lúc đầu cô đã không tự nhiên mà bình tĩnh trở lại, chết lặng bởi cảm giác mất mát và bị phản bội của cô. Cô chỉ vừa mới làm quen cuộc sống với anh, và bây giờ cô lại đơn độc một mình với những đêm cô đơn đè nặng xuống cô như một trọng lượng vô hình. Cô đã không thử suy nghĩ về nó hay loại bỏ nó ra khỏi tâm trí của cô; không có ích gì trong sự cố gắng điên rồ của bản thân cô cùng với những giá mà và có thể có. Cô đã phải chấp nhận nó, đúng như cô sẽ phải làm nếu anh đã chết. Trong một thoáng cô nghĩ đó là những gì đã xảy ra. Cô đã để mất chồng khi không thể thay đổi như thể anh đã chết. Cô đơn độc, cũng như trống rỗng. Anh đã ở Châu Âu lúc này, cách xa một nửa vòng trái đất, và anh có thể cũng đã ở trên một hành tinh khác.

Sau đó cô nhận thức rõ ràng cô không phải đơn độc cũng không phải trống rỗng. Con của anh đang chuyển động bên trong cô từng ngày và cô đứng lên với hai bàn tay ấn lên sự dao động nhẹ nhàng, vượt lên cảm giác sợ hãi rằng một sự sống đang được nuôi dưỡng trong cơ thể cô. Đứa trẻ của Rhy, một phần của anh. Không quan trọng nếu cô không bao giờ nhìn thấy khuôn mặt của anh lần nữa, cô sẽ luôn luôn có anh ở gần. Suy nghĩa đó là cả đau đớn lẫn an ủi, một mối đe dọa và một sự hứa hẹn. Tình trạng tê liệt đột ngột không còn tác dụng. Cô thức dậy trong bóng rối, những giờ phút yên lặng trước bình minh một buổi sáng, và toàn bộ cơ thể của cô nhức nhối với nỗi đau đớn trước sự thất bại của cô.

Lần đầu tiên cô khóc, khóc với khuôn mặt của cô vùi vào trong cái gối, và cô nghĩ về điều đó không ngừng, cố gắng để hiểu như thế nào và tại sao trong cách cư xử của anh. Đó là lỗi của cô? Là cái gì đó về cô đã thách thức Rhy để khuất phục cô, sau đó buộc anh mất hết sự hứng thú trước kia cô đã có được? Hoặc là bản chất của Rhy, như Coral đã chỉ ra, không có khả năng chung thủy với một người phụ nữ?

Tuy nhiên, điều đó biểu hiện tính yếu đuối nhất định của tính cách, và nó không dùng để miêu tả Rhy. Rất nhiều các tính từ có thể sử dụng để miêu tả anh - ngạo mạn, nóng nảy, cứng cỏi, nhưng yếu đuối đặc biệt không phải là một trong số chúng. Cô cũng viện ra để thể dục vài tính chính trực trong công việc của anh, và cô cảm thấy rằng tính chính trực không phải là cái gì hoàn toàn cách biệt trong một con người, giới hạn chỉ có một lĩnh vực, tính chính trực lan ra, tự nó xuất hiện trong mỗi diện mạo cách cư xử của một con người.

Vậy làm thế nào cô giải thích về sự không chung thủy của anh? Cô không thể, và câu hỏi ấy giằng xé cô. Cô bắt buộc mình ăn chỉ vì em bé, nhưng ngay cả như vậy cô ngày càng nhợt nhạt và mỏng manh hơn. Thỉnh thoảng cô tỉnh giấc giữa đêm khuya để thấy gối của mình ướt đầm, và cô muốn Rhy bên cạnh cô nhiều đến nỗi không thể quay lại ngủ được. Vào những lúc như vậy cô tự hỏi tại sao cô lại bỏ chạy, như một kẻ ngu ngốc, và để lại khoảng trống hoàn toàn cho Coral. Tại sao cô không ở lại? Tại sao cô không đưa ra một cuộc cãi cọ với anh. Anh đã làm tổn thương cô, anh đã phản bội cô, nhưng cô vẫn yêu anh và chắc chắn nó không thể làm tổn thương hơn nữa nếu cô ở lại với anh? Ít nhất thì cô cũng sẽ có sự an ủi bởi sự hiện diện của anh, họ có thể chia sẻ điều kỳ diệu của về em bé mà cô đang mang lớn dần lên. Trong bóng tối vài giờ trước rạng đông, đôi lúc cô quyết định đóng gói quần áo của mình điều đầu tiên vào buổi sáng và bay đến Châu Âu để đến với Rhy, nhưng luôn luôn, khi buổi sáng đến, cô nhớ tới Coral và đứa bé mà cô ta mang. Rhy có thể không muốn cô đến gặp anh. Coral có thể đang ở với anh. Coral quyến rũ hơn dù sao đi nữa, phù hợp hơn cho một cuộc sống nổi tiếng với Rhy

Không phải bản chất của cô là thiếu quyết đoán, nhưng lần thứ hai trong cuộc đời của mình cô đánh mất phương hướng không biết mình ở đâu, và cả hai lần đó đều là vì Rhy. Lần đầu cô cuối cùng đã tìm được đôi chân của mình và theo đuổi mục đích, nhưng lúc này cô không thể lên bất cứ kế hoạch nào làm phức tạp hơn những nhu cầu cơ bản của cuộc sống. Cô ăn, cô tắm, cô ngủ, cô làm những việc cần phải làm. Cô

đã đọc đủ để biết rằng một phần tính thờ ơ của cô là do đang mang thai, tuy nhiên đó không phải lý do đủ để giải thích toàn bộ sự thiếu quan tâm của cô trong bất cứ điều gì ngoại trừ thời gian sắp tới.

Khi những ngày cuối thu đã qua và mùa đông đến gần hơn cô nhận ra rằng Giáng sinh đang đến gần. Không biết bằng cách nào mà tất cả những kỳ Giáng sinh từ cái chết của cha mẹ cô, cô đều có một mình, và năm nay cũng không có sự khác biệt. Nhưng năm tới, cô tự hứa với mình, nhìn chăm chăm vào cái cây được trang trí rực rỡ khi cô thực hiện chuyến đi hàng tuần của mình đến cửa hàng tạp hóa gần nhất, cô sẽ có một Giáng sinh thực sự. Em bé sẽ được được khoảng chính tháng tuổi, đôi mắt sáng ngời và tò mò về mọi thứ trong thế giới của nó. Cô sẽ trang hoàng một cái cây và đặt những món quà ở dưới nó mà việc đó có thể mê hoặc một em bé bò lê đến.

Đó là một kế hoạch mơ hồ, nhưng nó là kế hoạch đầu tiên có muốn thực hiện từ khi rời bỏ Rhy. Vì lợi ích của em bé cô phải kéo bản thân mình ra khỏi trạng thái chán nản. Cô đã có một cuốn sách trong các việc; cô cần phải liên lạc với đại diện và xem xét về việc xuất bản và có lẽ bắt đầu làm việc với một cuốn sách khác. Cô phải có một số phương tiện chăm sóc em bé hoặc điều đầu tiên cô biết là Rhy sẽ đòi hỏi sự chăm sóc con của anh. Quyết liệt cô quyết định rằng cô sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra. Rhy đã có một đứa con khác; cô chỉ có đứa con này và cô sẽ không bao giờ để cho nó đi!

Hai tuần trước lễ Giáng Sinh, cô cuối cùng đã đưa ra một quyết định không thay đổi và quay số văn phòng của Barbara Hopewell với sự nhanh nhẹn vốn có của mình. Khi Barbara đi tới đường dây Sallie tự giới thiệu mình, và trước khi người phụ nữ kia có thể nói bất cứ điều gì cô đã hỏi liệu có bất kỳ sự xúc tiến nào được thực hiện trong việc xác định một nhà xuất bản.

Bà Baines!" Barbara kinh ngạc. "Bà đang ở đâu? Ông Banes đang phát điên, cố gắng để hoàn thành bộ phim ở Châu Âu và bay trở lại đây mỗi khi rảnh rỗi ông ấy nỗ lực để tìm thấy bà! Bà đang ở trong thành phố không?"

"Không," Sallie trả lời. Cô không muốn liên quan tới Rhy hoặc anh khó khăn như thế nào để tìm ra cô. Rất kỳ lạ là, cô cho rằng anh cố gắng để tìm thấy cô nếu chỉ vì đứa trẻ mà cô đang mang. "Và tôi ở đâu không quan trọng. Tôi chỉ muốn thảo luận về cuốn sách, nếu bà không nhớ. Có tìm được một nhà xuất bản nào không?"

"Nhưng..." Sau đó Barbara thay đổi suy nghĩ của mình, và cô ấy trả lời trong một âm điệu bất ngờ, "Vâng, chúng tôi có một nhà xuất bản vô cùng quan tâm. Tôi thực sự cần sắp xếp một cuộc gặp với bà, bà Baines, để thông qua những chi tiết của bản hợp đồng. Tôi có thể hẹn gặp được không?"

"Tôi không muốn quay trở lại New York," Sallie nói, cổ họng của cô thắt lại với ý nghĩ đó.

"Vậy thì tôi sẽ rất vui mừng để gặp bà ở bất cứ nơi nào bà muốn. Chỉ cần ấn định thời gian và cho tôi biết địa điểm." Sallie do dự, không muốn tiết lộ nơi ẩn náu của mình, nhưng cũng muốn rời khỏi đây thay vì hẹn gặp ở bất kỳ một nơi nào khác. Sau đó cô nhanh chóng đưa ra ngày hẹn gặp và nhận ra rằng Rhy vẫn sẽ đang làm phim ở Châu Âu thêm một tháng nữa. Barbara đã nói rằng anh bay trở lại thường xuyên khi anh có thể, nhưng cô biết kế hoạch làm việc, và nó là một sự sắp đặt chặt chẽ. Thêm nữa là anh sẽ không thể rời đi dựa vào một thông báo lúc này ngay cả nếu Barbara đã hành động để liên lạc với anh và để tiết lộ rằng cô ấy đã nói chuyện với Sallie.

"Được rồi," cô miễn cưỡng đồng ý và cho Barbara địa chỉ của cô. Họ nhất trí về thời gian vào thứ 5 để Barbara đến nhà cô. Điều đó có nghĩa là chỉ hai ngày nữa và Sallie cảm thấy tự tin hơn rằng Rhy sẽ không tìm ra nơi ẩn náu của cô. Khi cô gặp Barbara vào thứ 5 cô sẽ có lời hứa của cô ấy không nói với Rhy; cô không muốn thảo luận vấn đề đó trên điện thoại, biết rằng bất cứ người nào trong văn phòng của Barbara có thể nghe trộm điện thoại trên một đường dây nhánh.

Cô không thể ngủ vào đêm đó; cô đã quá lo lắng rằng cô đã phạm sai lầm khi tiết lộ nơi ẩn náu của mình để nghỉ ngơi. Bằng cách nào đó cô cảm thấy rằng Rhy từng bước tiến gần cô, như thường lệ. Nằm trên giường của cô, căng thẳng và không thể nào nhắm mắt lại, cô tưởng tượng tất cả những gì sẽ xảy ra nếu: Nếu Rhy ở New York ngay khi đó? Điều gì nếu Rhy đã thậm chí ở ngay trong văn phòng của Barbara và đang trên đường đến đây lúc này?. Điều gì nếu cô thức dậy vào buổi sáng và thấy anh trên ngưỡng cửa nhà cô? Cô sẽ nói những gì với anh? Có gì để nói ở đây?

Nước mắt tuôn ra từ dưới mi mắt cô khi cô cố nén chúng không đáng kể che giấu nỗ lực xua đuổi hình ảnh cô đột nhiên nhớ khuôn mặt ngăm đen, gầy của Rhy. Nỗi đau đốn đâm vào cô sắc nhọn và cô trở mình lại để khóc than, ôm chặt cái gối vào mặt cô trong một nỗ lực để kiềm chế những tiếng nức nở. “Mình yêu anh ấy,” cô rên rỉ. Điều đó không thay đổi, và mỗi ngày cách xa anh là dài vô cùng.

Đột ngột, đau buồn trong sự cô đơn của cô, cô thừa nhận chính mình rằng cô muốn quay trở lại với anh. Cô muốn sức mạnh của anh, sự hiện diện cơ thể của anh, ngay cả nếu cô không thể có được tình yêu của anh. Cô muốn có anh ở đây để nắm tay cô khi cô sinh đứa con của họ và cô muốn có thêm những đứa con khác. Ý nghĩa về Coral và đứa con của cô ta giằng xé bên trong cô, nhưng dần dần cô đã nhận ra rằng tình yêu của cô, nhu cầu của cô dành cho Rhy mạnh hơn sự giận dữ của cô. Cô phải chấp nhận anh như anh là vậy nếu cô muốn sống với anh.

Rốt cuộc cô cũng lơ mơ ngủ, vào khoảng gần bình minh, và chỉ tỉnh dậy vài giờ sau đó bởi âm thanh đều đặn, thê lương của cơn mưa lạnh lẽo trút xuống. Bầu trời xám xịt, đường phố ảm đạm và buồn ủ rũ. Tuyết vẫn chưa rơi và mang đến cho tất cả vạn vật ấn tượng xứ sở diệu kỳ - mùa đông của nó, nhưng cây cối bị rụng lá và những cành cây trơ trụi lá va đập vào nhau lách cách giống như những chiếc xương của một bộ xương vậy. Chẳng có việc gì để thức dậy nhưng cô đã dậy, và điều khiển để giữ bản thân mình bằng cách thử thực hiện phác thảo đề cương cho một cuốn sách khác. Cuốn sách này sẽ khó khăn hơn, cô biết thế, vì cuốn sách đầu tiên được viết một phần bắt nguồn từ những kinh nghiệm của riêng cô. Cuốn sách này sẽ hoàn toàn là trí tưởng tượng của cô.

Gần giữa buổi chiều cơn mưa đã ngừng nhưng nhiệt độ giảm xuống, và khi cô bật ti-vi cô được biết rằng cơn mưa được dự báo sẽ bắt đầu trở lại vào buổi tối, sau đó chuyển thành mưa tuyết và tuyết rơi trước buổi sáng. Sallie thể hiện một bộ mặt nhăn nhó về phía người phát thanh viên thông báo dự báo thời tiết trên màn hình. Đó là khả năng rằng tình trạng đường xá tồi tệ sẽ giữ Barbara không thực hiện được cuộc hẹn của họ và cô cảm thấy thất vọng khủng khiếp. Sự quan tâm của cô với thế giới xung quanh cô đã quay trở lại và cô muốn bắt đầu công việc để kiếm sống.

Sau một giờ đi tới đi lui xung quanh, sự buồn chán chiếm lĩnh cô và cô cảm thấy ngột ngạt trong căn nhà nhỏ. Ngoài trời lạnh, và không khí ẩm ướt, nhưng cô cảm thấy một cuộc đi dạo nhanh sẽ xóa đi những vướng bận ra khỏi tâm trí của cô và có lẽ làm giảm bớt sự căng thẳng cho cô đủ để cô có thể ngủ vào buổi tối. Không chỉ vậy, cô công bằng tự nói với bản thân, nhưng bác sĩ đã muốn cô thực hiện một vài hình thức luyện tập hàng ngày. Một cuộc đi dạo chính xác là thứ đó.

Cô quần áo choàng một cách ầm ập, kéo đôi boots cao đến đầu gối và nhét mái tóc của cô dưới một chiếc mũ lông màu đen để che phủ đôi tai của cô. Sau khi cài khuy choàng nặng và quàng một cái khăn quàng cổ của mình cô bắt đầu lên đường, rùng mình lúc đầu trong không khí lạnh, nhưng dần dần sự vận động làm cô ấm lên và cô bắt đầu thích thú việc đi trên đường phố một mình. Mặt trời sắp lặn và bầu trời ảm đạm làm cho trời càng tối hơn. Nước nhỏ từng giọt từ những cái cây lên trên vỉa hè và đường phố là âm thanh duy nhất ngoài tiếng lóc cóc do đôi boots của cô, và cô lại rùng mình nhưng không phải do sự lạnh lẽo lúc này. Tại sao cô lại đi dạo như một con sóc khi mà cô có thể quay trở lại an toàn và rúc vào trong căn nhà ấm cúng của cô? Và tại sao cô chạy trốn khỏi Rhy khi mà tất cả cô muốn là được quay trở về trong vòng tay của anh?

Ngủ gật, cô tự mắng mình trong óc khi cô hướng về căn nhà. Ngủ gật, ngủ gật, ngủ gật! Và như nhược là trên tất cả! Cô sẽ là kẻ ngủ gật lớn nhất còn sống nếu cô bỏ lại chiến trường trống không cho Coral. Khi thời tiết tốt lên và cô có thể di chuyển an toàn cô sẽ lên đường đi tới Châu Âu trên chuyến bay đầu tiên, và nếu cô tìm thấy Coral ở với Rhy cô sẽ giật từng sợi tóc màu vàng hoe rực rỡ đó ra. Rhy sẽ không có được sự tự do hoàn toàn, cô hứa với mình, ánh sáng của cuộc chiến lấp ló trong đôi mắt của cô. Cô có rất nhiều điều để nói với anh, nhưng cô có ý muốn giữ lấy anh! Sau tất cả, không phải 7 năm trôi qua đã chỉ ra cho cô rằng anh là người đàn ông duy nhất cho cô sao?

Trở lại với những bước chân của cô nhanh hơn lúc này, cô rẽ vào góc ngoặt và thấy trong tầm nhìn ngôi nhà của cô. Cô đã quá bị cuốn vào những kế hoạch của mình lúc đầu cô không nhìn thấy chiếc xe taxi ở phía trước nhà của cô; không cho đến khi một người đàn ông cao lớn di chuyển với sự uyển chuyển của một con báo cúi xuống để thanh toán tiền taxi thì cái nhìn chăm chăm của cô bị thu hút vào chiếc xe taxi. Cô dừng lại trên đường đi và hơi thở ngừng đập trong ngực cô khi cô nhìn chăm chăm vào mái đầu đen kiêu ngạo, để

trần mặc cho những cái cây đang nước chảy nhỏ giọt. Chiếc xe taxi trở lại đường với ánh sáng lóe lên của đèn hậu màu đỏ và người đàn ông đặt một cái túi dành cho chuyến bay đơn độc trên vỉa hè ẩm ướt và nhìn chằm chằm vào căn nhà như thể bị thôi miên bởi hình ảnh của nó. Không có ánh đèn thấp sáng và nó có thể trống không, cô nhận ra, trừ những cái rèm cửa che phủ những cái cửa sổ. Anh ấy đang suy nghĩ điều gì thì phải? Cô tự hỏi với nỗi đau đớn bất chợt. Rằng nó không có gì bên trong sau tất cả?

“Rhy,” cô thì thầm và bắt đầu bước đi trở lại. Âm thanh đôi giày bột của cô đã thu hút sự chú ý của anh và đầu của anh quay lại ngay lập tức, giống hệt một con thú hoang đã cảm thấy sự nguy hiểm. Anh đóng băng trong giây lát, sau đó bắt đầu bước đi về hướng của cô với một dáng đi quả quyết. Cũng giống như anh, cô nghĩ, cố gắng không mỉm cười. Không có sự thiếu tự tin trong người đàn ông này. Ngay cả khi anh đã sai anh vẫn tự tin.

Nhưng khi anh đến gần, khi anh dừng lại chỉ với ba bước chân ngăn cách họ, cô phải cắn môi mình để ngăn tiếng khóc thoát ra đau đớn. Khuôn mặt gầy của anh mang những dấu vết của sự đau khổ, có những dấu vết khắc nghiệt dưới đôi mắt cứng rắn của anh và những dấu vết mà trước đó đã không có. Anh mệt mỏi vì di chuyển, và sự ảm đạm của tình trạng kiệt sức làm tăng sự dứt khoát không gì lay chuyển được trong biểu hiện của anh. Anh đã bị mất cân nặng, làn da bị kéo căng trên hai bên xương gò má cao, kiêu hãnh.

Anh đẩy hai bàn tay sâu vào trong túi áo choàng của mình và nhìn chằm chằm vào cô, cái nhìn ảm đạm của anh lang thang lên khuôn mặt nhỏ bé, thanh tú của cô và hình dáng tròn bụng của cô bên dưới áo khoác. Sallie run run với mong muốn ném mình vào trong vòng tay của anh, nhưng anh không sẵn sàng mở chúng ra cho cô, và cô đột nhiên sợ rằng anh không muốn có cô. Nhưng tại sao anh ở đây?

“Cô ta nói dối” anh nói thiếu sắc khí, giọng nói của anh thậm chí khắc nghiệt hơn trước và gần như không phát ra tiếng. Đôi môi anh hầu như không chuyển động khi anh dường như cố gắng đẩy ra những từ ngữ tiếp theo. “Anh đang sắp chết vì không có em, Sallie. Làm ơn hãy quay trở về với anh.”

Sự hân hoan hoài nghi xuyên qua những tĩnh mạch của cô, và cô nhắm mắt lại giây lát trong một nỗ lực nhằm kiểm soát bản thân mình. Khi cô mở mắt ra lại anh vẫn đang nhìn chăm chú xuống cô với một lời cầu xin tuyệt vọng trong đôi mắt xám của anh, đôi môi của anh mím chặt lại với nhau như thể anh trông đợi điều không mong muốn nhất. “Em đã lên kế hoạch,” cô nói với anh, giọng nói của cô run lên với niềm vui sướng. “Em chỉ vừa mới đây quyết định rằng ngay khi thời tiết tốt hơn em sẽ đáp máy bay đến Châu Âu”.

Một cơn rung mình run rẩy rõ rệt xuyên qua cơ thể anh, sau đó anh rút tay ra khỏi túi áo khoác của mình và nắm lấy cô cùng lúc cô bước về phía trước. Những cánh tay rắn chắc ôm lấy cô trong một cái ôm siết chặt, nghẹt thở, và cô đặt đôi tay của mình vòng quang cổ của anh và bám chặt lấy, những giọt nước mắt hạnh phúc chảy tràn xuống khuôn mặt của cô. Anh bắt lấy môi cô bằng miệng anh và chiếm lấy nó, hôn cô sâu sắc và khẳng định chắc chắn rằng họ lại ở bên nhau một lần nữa; sau đó anh nhấc cô lên hoàn toàn khỏi mặt đất, quay vòng và vòng tròn trên vỉa hè trong một đường tròn chậm rãi khi họ hôn nhau.

Vào một lúc nào đó trời đã bắt đầu mưa trở lại, cả hai người đều thấm nước khi Sallie ngược mắt nhìn lên bầu trời đang đổ mưa và cười. “Chúng ta là những kẻ thật ngu ngốc!” cô la lên. “Tại sao chúng ta không đi vào trong thay vì đứng ngoài này trong mưa?”

“Và em không cần bị cảm lạnh,” anh gầm gừ, đặt cô xuống và nghiêng mình để nhấc cái túi của anh lên “Chúng ta hãy làm khô mình đã, sau đó chúng ta có thể nói chuyện.” Anh nhấn mạnh rằng cô cần phải tắm nước nóng trong khi anh thay bộ quần áo khô ráo, và khi cô ra khỏi nhà tắm cô thấy là anh đã pha cà phê; hai cái cốc đang bốc hơi đã sẵn sàng ở trên bàn.

“Ồ, điều đó thật tốt.” cô thở dài khi cô nhấp nhấp chất lỏng nóng hổi và nó bổ sung thêm công việc làm ấm khi mà trận mưa rào đã bắt đầu.

Rhy chìm vào trong một cái ghế ở bàn và chà xát một bàn tay lên phía sau cổ của anh. “Anh cần cái này để giúp anh tỉnh táo,” anh nói mệt mỏi.

Sallie quan sát anh, nhận thấy tình trạng kiệt sức của anh khắc vào trong từng đường nét khuôn mặt của anh, và trái tim của cô siết chặt đau đớn. “Em xin lỗi,” cô nói một cách dịu dàng.

Anh làm một cử chỉ bằng tay, bỏ sang một bên tình trạng mệt mỏi của anh, và sự im lặng kéo dài giữa họ. Điều đó như thể họ sợ không dám bắt đầu, sợ nói bất cứ điều gì mang tính các nhân, và Sallie nhìn chăm chú vào cốc cà phê của cô.

“Chris đã biến mất,” Rhy đột ngột nói, không nhìn vào cô.

Đầu của cô giật mạnh lên. “Biến mất?” Cô lặp lại.

“Anh ta bỏ đi. Downey nói với anh - quý thật, anh không biết chuyện này bao lâu rồi. Mọi thứ đều mờ nhạt. Nhưng anh ta bỏ đi, nói rằng anh ta chuyển đến một thành phố khác.” Trong giây lát Sallie đã hy vọng rằng Chris và Amy có được nhau, rằng anh ấy từ bỏ công việc của mình để ổn định, nhưng cô biết rằng việc đó chỉ không xảy ra với Chris. Một mũi tên đau đớn đâm vào cô khi cô nghĩ đến việc gần như cô đã đánh mất Rhy, và cô nhanh chóng đưa lên nhấp nhấp một ngụm cà phê khác. Cô thốt ra, “Em tin rằng Barbara đã gọi cho anh?”

“Ngay lập tức,” anh thừa nhận. “Anh nợ cô ấy rất nhiều để đền bù cho sự quý mến đó. Anh đã phá hỏng hoàn toàn kế hoạch quay phim khi lên chuyến bay đầu tiên đến New York. Mọi người nghĩ anh điên rồ và dù thế nào đi nữa, bay qua bay lại Đại Tây Dương bất cứ khi nào bọn anh ngừng quay. Điều đó làm anh phát điên,” anh thừa nhận không lay chuyển. “Không biết em ở nơi nào, liệu em có ổn không, biết rằng em đã tin những gì người đàn bà dĩ hòa vi quý kia đã nói với em.”

“Bà Hermann đã nói với anh những gì cô ta nói?” Sallie hỏi, muốn biết liệu có phải câu chuyện của Coral đã được kể lại chính xác. Sự hy vọng điên cuồng đang sôi sùng sục trong cô, anh đã nói rằng Coral nói dối, và anh chắc chắn là không hành động giống như một kẻ đã phạm bất cứ tội gì.

“Từ từ từ từ từ, với những giọt nước mắt chảy tràn xuống khuôn mặt của bà ấy như thác nước,” Rhy gầm gừ. Anh vươn tay ra đột ngột và nắm lấy bàn tay tự do của cô, siết chặt nó vững chắc trong các ngón tay dài của anh. “Cô ta nói dối,” anh nói với cô lần nữa, giọng nói khàn khàn của anh kéo căng vì giận dữ. Nếu em đã bao giờ tin bất cứ điều gì, tin điều đó. Coral có thể đang mang thai, nhưng anh thề anh không phải là cha đứa trẻ. Anh chưa bao giờ ngủ với cô ta, ngay cả khi cô ta cố gắng tìm đủ mọi cách để thúc đẩy một cuộc tình”.

Từ từ làm Sallie choáng váng. Giọng nói của anh có âm báo không thể phủ nhận sự thật được của anh, nhưng cô vẫn kêu lên hoài nghi, “Chưa bao giờ?” Máu dồn lên làm thắm lại hai bên gò má của anh. “Đó là sự thật. Anh nghĩ anh là một sự thách thức đối với cái tôi của cô ta. Cô ta chỉ không thể tin rằng anh đã không hứng thú trong việc ngủ với cô ta ngay cả khi anh nói với cô ta anh đã kết hôn và rằng anh chưa bao giờ bị thu hút bởi bất kỳ một người phụ nữ khác như là anh bị thu hút bởi VỢ CỦA ANH,” anh nói, nhìn cô điềm tĩnh. Sallie ngượng ngịu dưới sự quan tâm của anh, và tay anh siết chặt trên hai bàn tay của cô. “Anh nghĩ rằng cô ta ghét em vì điều đó,” anh tiếp tục, đôi mắt anh chưa bao giờ rời khỏi khuôn mặt của cô. “Anh gạt bỏ cô ta vì thích em, và cô ta đã cố gắng hết sức để chia rẽ chúng ta, làm tổn thương em. Có thể cô ta đã không lên kế hoạch làm những gì cô ta đã làm, nếu em muốn vì còn nghi ngờ nên không muốn buộc tội cho cô ta. Nếu cô ta thực sự có thai cô ta có lẽ muốn anh cho cô ta tiền để phá thai. Một cái thai là sự hủy hoại cho một người mẫu, và anh không thể thấy Coral như là một bà mẹ say mê trẻ con”

Sallie hít vào trong hơi thở của cô. “Rhy, anh sẽ làm thế không?”

“Không,” anh gầm gừ. “Và anh có thể đã giết cô ta khi bà Hermann nói với anh những gì cô ta đã làm.”

“Nhưng... chắc chắn Coral có tiền của mình...”

“Em không tin điều đó,” anh thì thầm. “Cô ta thích cuộc sống cao quá mức để tiết kiệm bất cứ thứ gì và cô ta đánh bài ở thành phố Atlantic và Vegas. Cô ta không phải là một con bạc giỏi,” anh kết thúc một cách rõ ràng.

“Nhưng tại sao anh hẹn hò với cô ta ở mọi nơi nếu anh không quan tâm đến cô ta?” Sallie hỏi. Đó là khe hở lớn nhất trong câu chuyện của Rhy. Anh và Coral đã là những người bạn đồng hành không dứt, và cô ta không ngu ngốc đủ để nghĩ rằng những thứ không có tiến triển vượt ra khỏi tầm tay.

“Bởi vì anh đã thích cô ta,” anh trả lời đột ngột. “Đừng đòi hỏi anh về bằng chứng lòng chung thủy của anh, Sallie, bởi vì anh không có bất cứ cái gì. Anh chỉ có thể nói với em rằng Coral không phải là tình nhân của

anh, thậm chí trước cả khi anh tìm thấy em lại.”

“Chấp nhận nó dựa trên lòng tin?” cô hỏi, giọng của cô kéo căng ra.

“Chính xác,” anh nói giọng cứng rắn. “Cũng như anh chấp nhận nó dựa trên sự tin tưởng rằng em không dính líu với bất kỳ người đàn ông nào khác. Em không có bằng chứng.” Sallie cau mày nhìn xuống cái khăn trải bàn và lần theo đường trang trí trên nó với bàn tay anh không nắm giữ. “Em chưa bao giờ quan tâm đến bất kỳ người đàn ông nào khác,” cô thừa nhận với vẻ mặt buồn bã, ghét phải tiết lộ bí mật cho anh. “Em thậm chí chưa từng có cuộc hẹn hò nào.”

“Và trong 8 năm em là người phụ nữ duy nhất anh có thể gặp gỡ,” anh đáp lại trong trạng thái căng thẳng, thả tay cô ra và đứng lên đi lại không ngừng xung quanh căn bếp nhỏ. “Anh cảm thấy như một kẻ ngốc. Anh không thể hiểu tại sao một con thỏ bé nhỏ nhút nhát như em sau đó đã len lỏi dưới da của anh như thế. Anh sẽ không kiên nhẫn chịu đựng nỗi sự hiện diện của bất kỳ người phụ nữ khác lên trên công việc của anh, nhưng anh giữ lại việc quay trở về với em, hy vọng em đã trưởng thành hơn và hiểu rằng anh cần công việc của mình. Em nói em bị vướng vào sự tình trạng kích thích, vào mối nguy hiểm, và đó chính xác là cách mà anh đã có. Một kẻ nghiện sự nguy hiểm.”

“Anh chưa bao giờ có ý nghĩ rời bỏ em vĩnh viễn,” anh nói nhát gừng. “Anh chỉ muốn dạy em một bài học. Anh muốn em van xin anh quay trở về với em. Nhưng em đã không làm. Em đã lấy lại tinh thần và tiếp tục như thể em không cần anh tất cả. Em thậm chí đã gửi trả lại anh tiền trợ cấp. Anh vui mừng vào trong công việc. Anh thề anh cũng sẽ quên em, và đôi khi anh gần như làm được. Anh thích sự bầu bạn của những người phụ nữ khác, nhưng bất cứ khi nào những chuyện đó bắt đầu trở nên dính líu hơn... anh chỉ không thể. Nó làm cho anh giận dữ, nhưng anh nhớ điều đó đã như thế nào với chúng ta, và anh không muốn hạng hai (second best)”

Sallie nhìn anh chăm chăm, kinh ngạc, và anh nhìn cô giận dữ như thể cô đã làm điều gì đó khủng khiếp. “Anh đã kiếm được rất nhiều tiền,” anh nói với sự dữ dội được kiềm chế. “Rất nhiều tiền. Anh đã mua một số cổ phần và chúng đem lại hiệu quả trông thấy (they went out of sight) và anh cuối cùng là một người đàn ông giàu có. Không còn có bất cứ nhu cầu nào đáng kể hơn để đặt bản thân mình trên ranh giới giữa việc kiếm được một câu chuyện và việc nhận viên đạn khi bỏ qua câu chuyện xuyên tạc giật gân bất kể cái gì, chuyện đó đã lôi cuốn anh, dù sao đi nữa. Anh muốn ngủ trên cùng một cái giường mỗi đêm, và cuối cùng anh thừa nhận với bản thân mình rằng nếu có một người phụ nữ trên chiếc giường đó thì đó phải là em. Anh đã mua tờ tạp chí và bắt đầu cố gắng tìm ra em, nhưng em đã rời khỏi đây nhiều năm trước, và không một ai biết nơi em ở.”

“Anh đã cố gắng tìm kiếm em?” cô hỏi, đôi mắt cô mở to ngạc nhiên. Vì Rhy đơn giản đã không quên cô trong những năm qua! “Và lần này! Anh cũng đang cố gắng để tìm kiếm em sao?”

“Nó có vẻ như việc cố gắng tìm kiếm em đã trở thành một thói quen.” Anh cố gắng nói đùa, nhưng vẻ mặt của anh quá u sầu để diễn tả bất cứ sự hài hước nào. “Anh thậm chí không nghĩ đến tìm kiếm em ở đây. Anh đang kiểm tra những tờ tạp chí trên tất cả những thành phố lớn trong suy nghĩ rằng em có khả năng tìm kiếm một công việc như là phóng viên. Em đã ném vào mặt anh quá thường xuyên rằng em buồn bực vì không có một công việc rằng anh nghĩ em sẽ muốn quay lại làm việc.”

“Em nghĩ em đã chán nản,” cô thừa nhận, “nhưng em đã không. Em đã có cuốn sách để tiếp tục làm việc, nhưng gần như tất cả, anh ở đó.”

Khuôn mặt anh sáng lên kỳ lạ. “Em chắc chắn đã đưa ra một cuộc chiến tốt, quý bà,” anh nói hài hước, và anh trao cô một nụ cười hung dữ mà không có chút hài hước nào.

“Em đã không có một cơ hội,” cô phủ nhận. “Biết em đang làm cho tờ tạp chí của anh giống như em đã trao cho anh tất cả những quân bài”.

“Em không tin chuyện đó,” anh nói dữ dội. “Anh đã bắt gặp một cái nhìn thoáng qua của một bím tóc dài đu đưa tương phản với một hình dáng mảnh khảnh nhỏ bé bên dưới, và điều đó là giống như anh đã bị tổng một cú vào trong ruột. Ngay cả không nhìn thấy khuôn mặt của em anh đã muốn em. Anh nghĩ đó là một trò đùa xấu xa nhằm vào anh để tìm thấy một người phụ nữ anh muốn ngay khi anh bắt đầu tìm kiếm vợ của mình nhưng cái nhìn thoáng qua một chút đó anh đã nắm được em làm anh quyết tâm có em. Sau đó

anh ngẫu nhiên gặp em trên hành lang và nhận ra em. Kẽ bé tí hon xinh xắn với bím tóc quăn rũ là vợ của mình, thay đổi gần như không nhận ra ngoại trừ đôi mắt to, và làm cho nó đơn giản rằng em không quan tâm đến bất cứ điều gì về anh. Anh đã dành 8 năm với cảm xúc về em khắc sâu trong tâm trí của anh đến nỗi anh không thể thậm chí gặp gỡ người phụ nữ nào khác, và em đã không quan tâm!”

“Dĩ nhiên em quan tâm!” cô ng ắt lời, đứng lên đối diện với anh. Cô run rẩy vì căng thẳng, nhưng cô không thể để cho anh nghĩ rằng anh không có ý nghĩa gì với cô hết. “Nhưng em không muốn anh làm tổn thương em một lần nữa, Rhy! Nó gần như đã giết chết em khi anh rời bỏ em lần đầu tiên, và em không nghĩ em có thể chịu đựng chuyện đó một lần nữa. Em cố gắng bảo vệ bản thân mình khỏi anh. Em thậm chí đã thuyết phục bản thân mình rằng em đã hoàn toàn thoát khỏi anh. Nhưng chuyện đó đã không làm được,” cô kết thúc trong giọng nói nhỏ nhẹ, nhìn chằm chằm xuống sàn nhà lát gạch.

Anh hít một hơi thở sâu, run rẩy. “Chúng ta là hai người giống nhau,” anh nói dữ dội. “Chúng ta cảnh giác và độc lập như những con thú hoang, cả hai chúng ta. Chúng ta cố gắng để bảo vệ bản thân mình bằng mọi giá, và chuyện đó sẽ khó khăn để thay đổi. Nhưng anh đã thay đổi, Sallie. Anh đã trưởng thành. Anh cần em nhiều hơn anh cần sự kích động. Thật khó để nói ra,” anh nói khẽ. “Thật là khó khăn khi cố tình để mặc bản thân tự làm tổn thương. Tình yêu làm cho con người ta dễ bị tổn thương, và nó cần có nhiều sự tin tưởng để chấp nhận rằng em yêu một người nào đó. Tại sao con người ta bằng cách khác nhau lại cố gắng hết sức để che giấu tình cảm khi mà họ biết nó không quay lại được? Anh yêu em. Em có thể xé anh thành từng mảnh hay em có thể khiến anh đến nỗi tự đánh mất bản thân mình. Sự tin tưởng phải bắt đầu ở đâu đó, Sarah, và anh sẵn sàng bắt đầu trước. Anh yêu em.”

Nghe thấy anh gọi cô là Sarah đã cuốn trôi tất cả những năm dài cô đơn và đau khổ, và cô ngẩng mặt lên, khuôn mặt nhợt nhạt và những giọt nước mắt chảy chậm chậm thành vệt. “Em cũng yêu anh,” cô nói nhẹ nhàng, làm cho những từ ngữ là một lời cầu nguyện hết sức chân thành. “Em đã luôn luôn yêu anh. Em chạy trốn bởi vì em bị tổn thương. Em không an toàn và không cảm thấy rằng anh yêu em, và Coral đã kích em tơi tả với những lời bóng gió hèn hạ của cô ta. Nhưng hôm nay em đã quyết định rằng em yêu anh quá nhiều đơn giản để anh đi, nhường anh cho cô ta mà không cần một cuộc chiến nào. Em đang theo ngay sau anh, Rhy Baines, và em định sẽ trở thành một người tin tưởng vì anh!”

“Nào,” anh nói hết sức dịu dàng, mở rộng vòng tay và đưa chúng ra cho cô “Tiếp tục đi. Làm cho anh tin tưởng nó, em yêu!” Sallie lao vào trong vòng tay của anh và cảm thấy chúng bao xung quanh cô chặt chẽ. Cô không thể ngừng lại những giọt nước mắt làm ướt đầm cổ của anh, và anh cố gắng an ủi cô, nhẹ nhàng hôn những giọt nước đọng trên đôi má và mắt của cô.

Họ đã cách xa nhau quá lâu. Những nụ hôn của anh trở thành khao khát và đôi tay anh lang thang trên khắp cơ thể căng phồng êm ái của cô, và Sallie bật khóc vì vui sướng khi sự khao khát cháy bùng xuyên qua cô. Anh bế cô lên và mang cô vào phòng ngủ, cũng là phòng ngủ nơi 8 năm về trước anh đã bế cô vào với tư cách một cô dâu còn trong trắng và đưa cô vào sự hưởng thụ nhục dục say sưa với sự ân ái của anh. Nó cũng giống như lúc này khi mà nó đến sau đó; anh dịu dàng và say đắm, và cô đáp lại anh với tất cả sự dè dặt của cô cuối cùng đã biến mất. Khi ngọn lửa đam mê của họ đã được thỏa mãn, cô nằm uể oải ở giữa đồng chấn gối lộn xộn của chiếc giường. Mái tóc đen rối bù của anh ấn vào bờ vai mềm mại của cô và đôi môi của anh ấn sâu vào chỗ phồng lên của ngực cô. Những ngón tay gầy của anh vuốt ve nhẹ nhàng nơi con của anh đang nằm và anh thì thầm áp vào da thịt cô. “Mọi thứ ổn chứ? Không có sự tổn hại nào trong việc làm tình phải không?”

“Không có,” cô đảm bảo với anh, đan những ngón tay dịu dàng của cô vào mái tóc dày uốn cong vào trong cổ của anh. Cô không thể có đủ việc chạm vào anh; cô hài lòng với việc nằm ở đây với anh đè nặng áp vào cô, kiệt sức vì khám phá và tình yêu của họ.

Anh đã gần như ngủ thiếp đi nhưng anh thì thầm, “Anh không muốn ràng buộc em. Anh chỉ muốn em ở cạnh bên với anh mỗi đêm”

“Yêu anh không ràng buộc em,” cô trả lời, hôn vào trán của anh, đó là tất cả cô có thể với tới. Và nó đã không. Cô đã ngạc nhiên. Nơi mà tất cả nỗi sợ hãi của cô vì sự độc lập của cô đã biến mất. Rồi cô biết rằng điều mà cô thật sự lo sợ là bị tổn thương lần nữa. Tình yêu của Rhy sẽ cho cô một điểm tựa để bay lên những đỉnh cao mà cô chưa bao giờ vươn tới trước đây. Cô tự do như cô chưa từng có trước đây, tự do bởi vì cô được an toàn. Anh không bắt cô phụ thuộc, anh tiếp thêm sức mạnh của anh cho cô.

“Em có năng lực,” anh thì thầm. “Năng lực thực sự. Hãy sử dụng nó, em yêu. Anh sẽ giúp em bằng mọi cách anh có thể. Anh không muốn tước đi đôi cánh của em. Anh yêu em hơn tất cả khi anh tìm thấy em, em cũng đã trưởng thành, và trở thành một người phụ nữ làm anh mất trí vì sự gần gũi của em và điên cuồng với tâm trạng thất vọng khi chúng ta xa nhau.”

Sallie mỉm cười trong bóng tối. Điều đó nhìn như thể tất cả những khóa học về sự cố kéo dài quá lâu cuối cùng đã được đền đáp. Anh đã đi vào giấc ngủ trên bờ vai của cô, và cô cũng ngủ, hài lòng và an toàn trong tình yêu của anh. Lần đầu tiên cô cảm thấy sự cần thiết của họ dành cho nhau là một điều gì đó vĩnh cửu. Cô đã luôn luôn cảm thấy sự lôi kéo của mối quan hệ ràng buộc gắn cô lại với anh, nhưng cho đến tận lúc này cô đã không biết rằng anh cũng bị ràng buộc với cô. Đó là lý do tại sao đã không có ly hôn, tại sao anh không cố gắng hết sức để giành được nó. Họ thuộc về nhau và họ sẽ luôn luôn như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-doc-lap-an-independent-wife>